

Η Χαραυγή

μελετητῶν τῆς Βίβλου

2009

ΕΚΔΟΣΙΣ ΜΕΛΕΤΗΤΩΝ
ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ
Η ΧΑΡΑΥΓΗ
THE DAWN (GREEK)
EAST RUTHERFORD, NEW JERSEY 07073 — U.S.A.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

76ον- ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2009

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.....	2
ΠΟΙΗΣΙΣ ΧΑΡΑΥΓΗΣ.....	9
ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ...	12
	34
ΣΕΙΡΑΙ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ.....	25
	45
ΕΛΗΞΑΝ ΟΙ ΚΑΙΡΟΙ.....	54
Η ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ.....	64

---000---

Η ΧΑΡΑΥΓΗ

THE DAWN (GREEK)

EAST RUTHERFORD — N. J. — U. S. A.

— †† —

Ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ.

" Ἴδου, εὐαγγελίζομαι εἰς ἑσᾶς χαρὰν μεγάλην, ἣτις θέλει εἶσθαι εἰς πάντα τὸν λαὸν..." ΛΟΥΚΑ β:10.

Ο ΧΩΡΙΟΝ

ὅπερ πα-
ραθέτο-
μεν ἐν-
ταῦθα εἶ-
ναι ἐν ἐξ ἐκεί-
νων ἅτινα ἐνέχου-
σι τὴν πλέον με-
γαλειτέραν σπου-
δαιότητα καὶ ἐν-
διαφέρον διὰ πάν-
τα τὸν λαὸν τοῦ
Κυρίου, καθότι
τοῦτο συσχετίζε-
ται μὲ τὴν γέννη-
σιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ.

Αἱ Γραφαὶ μετὰ μεγίστης ἀκριβείας ὑποδεικνύουσιν ἡμῖν ὅτι Οὗτος -ὁ Ἰησοῦς- δὲν συνελήφθη κατὰ τὸν συνήθη ἢ κοινὸν εἰς πάντας τρόπων, δὲν εἶχε δηλαδὴ ἐπιγίγιον τινα Πατέρα, ἀλλ' ὅτι Οὗτος συ-

νελήφθη ἐκ Πνεύματος Ἁγίου. Ἡ ἀναγκαιότης τοῦ νὰ γεννηθῇ οὕτως ἐστὶ κατάδηλος. Γνωρίζομεν καλῶς ὅτι ὁ πατὴρ εἶναι ὁ ζωοδότης -ὁ παρέχων τὴν ζωὴν ἐνῷ ἡ μήτηρ εἶναι ἡ τροφεὺς μόνον τοῦ τέκνου. Ἐὰν ὁ Κύριος ἡμῶν ἐλάβανεν, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, τὴν ζωὴν Αὐτοῦ παρὰ τινος ἐπιγείου πατρὸς, αὕτη ἤθελεν εἶσθαι μεμολυσμένη ὑπὸ τῆς ἀμαρτίας, βεβλαμμένη, καὶ ὑπὸ τὴν καταδίκην τοῦ θανάτου, ὡς τοῦτο συμβαίνει μὲ πάντας τοὺς ἄλλους -μὲ ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον γένος τὸ καταγόμενον ἐκ τοῦ Ἀδὰμ. Τὸ τοιοῦτον δὲ ἤθελεν ματαιωσῇ πᾶν ἔργον ὑπ' Αὐτοῦ γενόμενον ὡς Λυτρωτοῦ τοῦ κόσμου, καθότι οὐδεὶς ἀτελής ἀνθρώπος ἠδύνατο νὰ ἐξαγοράσῃ τινα, ὡς ὁ Παλμωδὸς σαφῶς διακηρύττει. ΨΑΛΜ. μθ:7.

Πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως ὁ Ἰησοῦς δυνηθῇ νὰ δώσῃ τὴν ζωὴν Αὐτοῦ ὡς ἀπολυτρωτικὴν τιμὴν διὰ τὴν ζωὴν τοῦ Πατρὸς Ἀδὰμ -καὶ διὰ τὴν ζωὴν τοῦ γένους αὐτοῦ ἥτις ἐδημεύθη ἕνεκεν τῆς παρακοῆς-, ἦτο ἐ-ἀνάγκης ὅπως Οὗτος ἡ τέλειος, ἀναμάρτητος, καθὼς ἀναγινώσκομεν ὅτι Οὗτος ἦτο "Ὁσίος, ἀκακος, κεχωρισμένος ἀπὸ τῶν ἀμαρτωλῶν κ.λ." Καὶ Πάλιν, "Ἡτοίμασας εἰς ἐμὲ σῶμα, διὰ τὸ πάθημα τοῦ θανάτου." EBP. ι:5, β:9.

Δὲν εἶναι, λοιπὸν, ἄρκετὸν ὅπου ὁ Ἰησοῦς ἀναγνωρίζεται ὅτι ἦτο καλὸς τις, ἠθικὸς, καλοπροαίρετος ἄνθρωπος ἢ ἀπλῶς μέγας τις διδάσκαλος καὶ ἀναμορφωτὴς. Εἶναι ἀπολυτῶς ἐπάνανγκες ὅπως κατίδωμεν πρῶτον πάντων ἐν Αὐτῷ τὴν ἀνθρωπίνην ἐκείνην τελειότητα ἥτις ἦτο ἄρκετὴ ὡς Θ Υ Σ Ι Α ὅπως ἀντισταθμίσῃ τὴν δημευθεῖσαν ζωὴν τοῦ πρώτου τελείου ἀνθρώπου -τοῦ Ἀδὰμ. Καὶ δεόν νὰ ἴδωμεν ἐπίσης ὅτι Οὗτος συνελήφθη ἐκ τῶν ἄνω, ὅτι δηλαδὴ ὁ ἅγιος ἐν Αὐτῷ σπινθήρ τῆς ζωῆς ὡς βρέφους ἦτο ἀρχὴ τις τῆς ζωῆς μεταφερθεῖσα ἐκ τῆς προϋπαρχούσης Αὐτοῦ καταστάσεως, ἥτις ἐμνημονεύθη παρ' Αὐτοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν κατὰ τὴν τελευταίαν Αὐτοῦ προσευχὴν εἰπόμενος, "Πάτερ, δόξασόν με, τῇ δόξῃ ἣν εἶχον πρὸ τοῦ τὸν κόσμον εἶναι παρὰ σοί". Καὶ ὁ Ἀπόστο-

λος Παῦλος ἐπίσης ἐξηγεῖ τοῦτο λέγων περὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ,

"Πλούσιος ὢν ἐπτώχευσεν δι' ἡμᾶς ἵνα τῇ πτωχείᾳ Αὐτοῦ ἡμεῖς πλουτίσωμεν." Β.ΚΟΡ.η:9.

ΧΑΡΙΝ ΗΜΩΝ ΕΠΙΤΩΧΕΥΣΕ

Ὀλίγα τινα βρέφη καθ' ὅλην τὴν Ἰουδαίαν ἢ καὶ καθ' ἅπαντα τὸν κόσμον ἐγεννήθησαν εἰς ταπεινότερον καὶ εὐτελέστερον τι μέρος ἀπ' ὅ,τι ἐγεννήθη ὁ Ἰησοῦς. Τοιαύτη ἦτο ἡ Θεία προδιάταξις συμφώνως τῷ πανσόφῳ Σχεδίῳ τοῦ Θεοῦ καίτοι ἐντίθετος πρὸς τὴν κοινὴν ἀντίληψιν τῶν ἀνθρώπων! Ἡ Γραφικὴ ἀφήγησις ἀναφέρει ὅτι ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία εἶχον μεταβῆ εἰς τὴν γενέτειραν αὐτῶν Πόλιν -τὴν Βηθλεεμ- ὅπως ἀπογραφῶσι, συμφώνως μὲ τὸ Αὐτοκρατορικὸν διάταγμα τοῦ νὰ ἀπογραφῶσι πάντες. Ἡ μικρὰ ἐκείνη Πόλις ἦτο κατάμεστος πλήθους, μεταβάντων ἐκεῖ πρὸς αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν σκοπὸν, δηλ. ὅπως ἀπογραφῶσι. Τοιουτοτρόπως δὲ συνέτεινεν ὅπως ὁ Ἰησοῦς γεννηθῇ εἰς φάτιν τινα τῶν ἀλόγων, ἐν σταύλῳ ἔνθα ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία ἠναγκάσθησαν ἐνεκεν τοῦ συνωτισμοῦ τοῦ πλήθους ὅπως διανυκτερεύσωσι.

"Α! Δὲν δυνάμεθα νὰ ἀπορήσωμεν ὅπου εἶναι δύσκολον διὰ πολλοὺς νὰ ἀντιληφθῶσι διατὶ ὁ Οὐράνιος ἡμῶν Πατὴρ ἀπέστειλε τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ διὰ τὴν ἀπολύτρωσιν ἡμῶν ὑπὸ τοιαύτας ἐξευτελιστικὰς, ταπεινωτικὰς καὶ δυσμενεῖς καταστάσεις! Μόνον ἐκεῖνοι οἵτινες ἔχουσι τὸ Πνεῦμα τοῦ Θείου Σχεδίου, διὰ τῆς ἀποκνήσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δύνανται νὰ ἴδωσι διατὶ τοιουτοτρόπως ἔχουσι διευθετηθῇ τὰ ζητήματα ταῦτα!

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΧΑΡΑΣ ΠΑΝΤΙ Τῷ ΛΑῳ.

Τὸ ἄγγελμα τῶν ἀγγέλων ἦτο τῷ ὄντι ἐμπνευσμένον, ἐν πλήρει ἀρμονίᾳ μὲ τὴν Ἐπαγγελίαν τοῦ

Θεοῦ τὴν γενομένην πρὸς τὸν Ἀβραάμ, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι τοῦτο ἦτο εὐρυτέρα τις ἔκθεσις τῆς ἰδίας Ἐπαγγελίας -τῆς μελλούσης νὰ ἐπέλθῃ- εὐλογίας "παντὶ τῷ λαῷ". Βεβαίως ἡ Ἐπαγγελία ἡ γενομένη πρὸς τὸν Ἀβραάμ ἐξηκολούθει νὰ σημαίνει χαρὰν τινα μεγάλην μέλλουσαν νὰ ἐπέλθῃ, ἀλλ' ἤδη δύο χιλιάδας ἔτη βραδύτερον, τὸ Ἀγγελμα τῶν ἀγγέλων ὑποδεικνύει ἀκριβῶς τὸ άτομον ΕΚΕΙΝΟ μέσω τοῦ ὁποῦ αἱ χαροποιαὶ ἀγγελίαι ἔδει νὰ ἐκπληρωθῶσι -τὸ Νῆπιον τῆς Βηθλεὲμ.

Ἡ ἀγγελικὴ διακήρυξις ἐπίσης "μὴ φοβεῖσθε" εἶναι ἐνδιαφέρουσα. Ἀπασα ἡ ἀνθρωπότης ἀναγνωρίζει ὅτι εἶναι ἁμαρτωλοὶ καὶ φυσικῶς ἔχουσι προαισθήματα φόβου. Οὗτοι εὐρίσκουσι δυσκολίαν εἰς τὸ νὰ πιστεῦσωσιν ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι πράγματι ἀγαθὸς καὶ πλήρης ἀγάπης Δημιουργός. Οἱ θεοὶ τῶν εἰδωλολατρικῶν ἔθνων εἰσὶ θηριώδεις, ἀσπλαχνοὶ, μὴ ἀγαπῶντες καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ ἀγαπηθῶσιν. Ὁ Θεὸς ὁμῶς πάσης χάριτος καὶ Πατὴρ τοῦ Ελέους, εἶναι Θεὸς ΑΓΑΠΗΣ, ὅστις εὐαρετεῖται ὅπως μεταχειρισθῇ τὴν Θεῖαν Αὐτοῦ δύναμιν διὰ τὴν εὐλογίαν καὶ ἀνύψωσιν τῶν πεπλανημένων Αὐτοῦ τέκνων. Τούτου ἕνεκεν ἐξεδήλωσε τὸν χαρακτῆρα Αὐτοῦ τῆς ἀγάπης διὰ τῆς ἀποστολῆς τοῦ ἀγγέλματος τῆς "χαρᾶς μεγάλης, ἥτις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ," ὡς ἐπίσης καὶ διὰ τῆς ἀποστολῆς τοῦ Μονογενοῦς Αὐτοῦ Υἱοῦ ἐπὶ δαπάνῃ μεγάλῃ, ὅπως γίνῃ ὁ Λυτρωτὴς τοῦ ἀνθρώπου, ἵνα Οὗτος ἐξακολουθῇ νὰ δύναται νὰ δικαιοῖ ἐνταυτῷ πάντας τοὺς προσερχομένους εἰς Αὐτὸν διὰ τοῦ Ἰησοῦ. ΡΩΜ. γ:23.

Τὸ ἄγγελμα διεκήρυττεν ὅτι Σωτὴρ τις ἔχει γεννηθῇ -ὁ Κεχρισμένος -Χριστὸς-, ὁ Κύριος. Οὗτος ἐμελλε νὰ γίνῃ ὁ ἀντιτυπικὸς Μωϋσῆς, ὁ ἀντιτυπικὸς Ἀαρών, ὁ ἀντιτυπικὸς Μελχισεδέκ, ὁ ἀντιτυπικὸς Δαβὶδ. Ἐπιπροσθέτως τῶν ιδιοτήτων τούτων ἅτινα ἐξεικονίζοντο διὰ διαφόρων τυπικῶν χαρακτήρων, Οὗτος ἦτο ἐπίσης ὁ Υἱὸς τοῦ Υψίστου. Οὗτος ἐμελλε νὰ γίνῃ ὁ Σωτὴρ, ὁ Λυτρωτὴς, ὁ Μεσίτης

τῆς Καινῆς Διαθήκης, ὁ πρὸ μακροῦ προσδοκώμενος
καὶ δι' ὃν ἡλπίζον καὶ προσηύχοντο.

Ἐπάρχει εἰδικὴ σημασία ἐν τῇ λέξει ταύτῃ
"Σωτήρ". Αὕτη ἐννοεῖ τὸν Ζωοδότην. Ἡ Συριακὴ
μετάφρασις εἶναι ἡ μόνη ἔνθα ἡ λέξις Σωτήρ μετα-
φράζεται Ζ Ω Ο Δ Ο Τ Η Σ, καὶ Συριακὴ ἦτο ἐπίσης
ἡ ὁμιλουμένη ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ καὶ λοιπῶν ἐν Παλαισ-
στίνῃ κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον. Καὶ δὲν εἶναι εἰ-
δικὴ καὶ κατάλληλος ἐφαρμογὴ ἣτις ἐμπεριέχεται
ἐν τῇ λέξει ταύτῃ Ζω ο δ ό τ η ς ; Τί ὁ ἄνθρωπος
ἀπώλεσε καὶ τί εἶναι ἐκεῖνο ὅπερ ἐπιθυμεῖ ὥπως ἀ-
ποκτήσῃ καὶ πάλιν; Αἱ Γραφαὶ ἀπαντῶσιν ὅτι ὁ Ἀδὰμ
ἀπώλεσε ζωὴν καὶ περιῆλθεν ὑπὸ τὴν καταδίκην.
"Θνήσκων θέλεις ἀποθάνει". Οὗτος δὲν ἀπώλεσεν Οὐ-
ρανὸν, καθότι οὐδέποτε κατεῖχε τοῦτον. Ἀπώλεσεν
ὅμως ἐπίγειον ζωὴν, Ἐδεμικὸν οἶκον, ἀνθρωπίνην
τελειότητα, ἐπικοινωνίαν καὶ εἰρήνην μετὰ τοῦ Θε-
μιουργοῦ του. Ὁ Ἰησοῦς δὲ διεκήρυξεν ὅτι, "Ἦλθεν
ἵνα ζητήσῃ καὶ σώσῃ τὸ ἀπολωλὸς". ΜΑΤΘ. ιη:11, καὶ
ΛΟΥΚΑ ιθ:10.

Τούτου ἕνεκεν, ὡς ἔχομεν ἶδει, ὁ Κύριος ἡμῶν
ἀνέλαβε τὴν τελείαν ἀνθρωπίνην ζωὴν ἵνα "διὰ τῆς
χάριτος τοῦ Θεοῦ γευθῇ θάνατον ὑπὲρ παντὸς ἀνθ-
ρώπου", καὶ ὑποστῇ τοιουτοτρόπως, ὁ Δίκαιος ὑπὲρ
τῶν ἀδίκων, τὴν ποινὴν τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ὅπως δυνη-
θῇ καὶ καταστῇ ὁ Ἐξαγοραστὴς ἢ Λυτρωτὴς τοῦ Ἀδὰμ
καὶ παντὸς τοῦ γένους αὐτοῦ, μετὰ πλήρους δικαι-
ώματος τοῦ νὰ ἀποκαταστήσῃ εἰς τὴν τελείαν ζωὴν
καὶ εἰς ἅπαντα τὰ ἀπολεσθέντα ἐκεῖνους -καὶ μό-
νον- οἵτινες ἤθελον δεχθῇ ταῦτα ἐκ τῶν χειρῶν Αὐ-
τοῦ εὐγνωμόνως. Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς Μεσσι-
ανικῆς Αὐτοῦ Βασιλείας, τῆς Χιλιετοῦς, θέλει εἴ-
σθαι ὁ Ζω ο δ ό τ η ς τοῦ κόσμου, ἀνυψῶν τοὺς
εὐπειθεῖς καὶ προθύμους ἐκ τῆς καταστάσεως τῆς ἁ-
μαρτίας καὶ τοῦ θανάτου εἰς τὴν τελειότητα καὶ
αἰώνιον ζωὴν, καὶ εἰς πάσας τὰς ἐπιγείους καὶ ἀν-
θρωπίνους εὐλογίας.

Ἄλλ' ὁ Κύριος ἡμῶν κάμνει ἐπίσης καὶ ἔργον τι

διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, δηλαδή τοὺς "ἐκλεκτοὺς" τὴν
 νύμφην Αὐτοῦ καὶ συγκληρονόμον Αὐτοῦ ἐν τῇ Βασι-
 λείᾳ, ἡ εὐλογία δὲ αὕτη πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἄρχε-
 ται προτοῦ εἰσέτι ἐγκαθιδρυθῇ ἡ Βασιλεία Αὐτοῦ. Τὰ
 μέλη τῆς ἐκκλησίας ὑπῆρξαν καὶ οὗτοι "τέκνα ὀργῆς
 καὶ καταρας ὡς καὶ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων", οὗτοι
 ὅμως δὲν ἀποκαθίστανται, εἰς πάντα τὰ ἀπωλεσθέντα,
 εἰμὴ μόνον διὰ πίστεως λογίζονται ὡς ἀποκτήσαντες
 ταῦτα. Ἡ πρὸς αὐτοὺς προσφορὰ εἶναι ὅπως οὗτοι ἤ-
 δῃ καταστῶσιν εἰκόνες τοῦ Αὐτρωτοῦ καὶ καταθέσωσι
 τὴν ζωὴν αὐτῶν καὶ ἐπιγείους βλέψεις καὶ δικαίωμα-
 τα, βαδίζοντες εἰς τὰ ἴχνη Αὐτοῦ, καὶ ὅτι Οὗτος ἤ-
 θελεν ἰσοφαρίσῃ πᾶσας αὐτῶν τὰς ἐλλείψεις, καὶ
 τοιουτοτρόπως ὁ Πατὴρ τοῦ ἐλέους θέλει φέρει αὐ-
 τοὺς ὡς καὶ τὸν Αὐτρωτὴν ἡμῶν εἰς τὴν Θεϊαν φύσιν,
 θέλει βοηθήσῃ αὐτοὺς ὅπως κάμωσι τὴν "κλησιν καὶ
 τὴν ἐκλογὴν αὐτῶν βεβαίαν" εἰς τὴν Οὐράνιον ἐκεί-
 νη κατάστασιν, ἣν ὁ Θεὸς ὑπεσχέθη εἰς αὐτοὺς κα-
 τὰ τὸ γεγραμμένον,

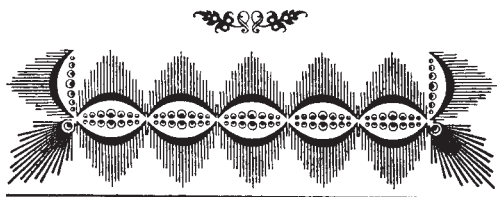
"Ἐὰν συναπεθάνομεν, θέλομεν καὶ συζήσῃ, ἔὰν
 ὑπομείνωμεν, θέλομεν καὶ συμβασιλεύσει.."
B.TIM. β: 11,12.

C ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ ΑΛΛΗΛΟΥΙΑ

Ἐν τῷ 14ῳ ἑδαφίῳ ἔχομεν εἶδος τι χοροῦ τοῦ
 Ἀλληλουϊᾶ (ἡ λέξις Ἀλληλουϊᾶ, εἶναι Ἑβραϊκὴ, σύν-
 θετος, καὶ ἐρμηνεύεται "Αἰνεῖται τὸν Ἰεχωβά"), ἡ
 τῆς ἀγγελικῆς ἀνταποκρίσεως εἰς τὸ ἄγγελμα τοῦ Ἀγ-
 γέλου, τὸ ἥδη δοθὲν. Ἡ Γραφικὴ ἀφήγησις ἀναφέρει
 ὅτι εἰς τὸ ἄγγελμα τοῦ πρώτου Ἀγγέλου, ἀγγελικὴ
 στρατιὰ ἀνταποκριθεῖσα ἔψαλλε, "Δόξα ἐν Ὑψίστοις
 Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς Εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία". Ὁ-
 ποῖον μεγαλεῖον! Ὅποια ἔμπνευσις! Καὶ ἐντούτοις
 δὲν βλέπομεν εἰσέτι τὴν ἐνδοξον ταύτην κατάστασιν
 ἐπιτευχθεῖσαν. Ἡ κατάλληλος δόξα, ἡ δόξα ἡ ἀρμό-
 ζουσα πρὸς τὸν Θεὸν δὲν ἀναπέμπεται εἰσέτι ἐκ τῆς
 γῆς πρὸς τὸν Οὐρανόν. Οὐδὲ ἡ Εἰρήνη εἰσέτι ὑπὸ
 τὴν σημαίαν αὐτῆς -παρ' ὅλας τὰς προσπάθειάς αὐ-

καταβάλλουσι- ἐπὶ τοῦ λεγομένου χριστιανικοῦ κόσμου. Τοῦναντίον θλίψις καὶ ἀκαταστασία ἐπικρατοῦσιν ἀπανταχοῦ, ἀντὶ δὲ δοξολογίας, ὕβρις ἀπονέμεται εἰς τὸν Θεὸν διὰ τῆς παρερμηνείας τοῦ ἐνδόξου Αὐτοῦ Σχεδίου καὶ χαρακτῆρος.

Τί, λοιπὸν, συμβαίνει, ἐγείρεται ἡ ἐρώτησις, ὥστε τὸ ἄγγελμα τῶν ἀγγέλων νὰ μὴ ἐπιτευχθῇ εἰσέ-
τι; "Α! λέγει ὁ ἀπόστολος, τοῦτο εἶναι μυστήριον
τι, μυστικὸν τι ὅπερ ἔχει ἀποκρυβῇ ἀπὸ αἰῶνων καὶ
γενεῶν! Τὸ μυστήριον δὲ τοῦτο, ὅπερ ἔχει φανερωθῇ
εἰς τοὺς ἁγίους τοῦ Θεοῦ, εἶναι ὅτι ὁ Θεὸς προϋ-
τίθεται ὅπως, οὐχὶ μόνον ἔχει τὸν Ἰησοῦν, ὡς τὸν
Κεχρισμένον Αὐτοῦ ἵνα κυβερνήσῃ καὶ εὐλογήσῃ τὸν
κόσμον, ἀλλὰ προδιέταξεν ἐπίσης καὶ ὅπως ὁμᾶς τις
τῶν ἀκολουθῶν Αὐτοῦ ἐνῶθῃ μετ' Αὐτοῦ καὶ συμμετά-
σχῃ εἰς τὸ ἔργον Αὐτοῦ, ὁλόκληρος δὲ ὁ Εὐαγγελι-
κὸς οὗτος Αἰὼν ἔχει ἀφιερωθῇ διὰ τὸ ἔργον τῆς πε-
ρισυλλογῆς τῆς τάξεως ταύτης, ἥτις ἀλλαχοῦ καλεῖ-
ται τὸ "Σῶμα τοῦ Χριστοῦ" καὶ "ἡ ἡραβωνισμένη
Παρθένος" ἥτις ἐν τέλει, κατὰ τὴν Δευτέραν Αὐτοῦ
"Ελευσιν, καθίσταται ἡ "Νύμφη, ἡ Γυνὴ τοῦ Ἀρνίου"
καὶ συγκληρονόμος μετ' Αὐτοῦ ἐν τῇ Βασιλείᾳ πρὸς
ἀνύψωσιν καὶ εὐλογίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, καὶ
εἰσαγωγὴν δικαιοσύνης καὶ Εἰρήνης Παγκοσμίους, ὡς
ἐπίσης καὶ χαρᾶς μεγάλης ἥτις θέλει εἰσθαι "παντὶ τῷ
λαῷ" εἰς πάσας τὰς φυλὰς τὰς γῆς. Δόξα εἰς τὸν
Θεὸν καὶ τὸν Αὐτρωτὴν ἡμῶν, διὰ τὸ ἐνδόξον Σχέδι-
ον τῆς σωτηρίας! Οποῖος Σωτὴρ! Ἀλληλούϊα, Ἀμήν.

ΠΟΙΗΣΙΣ ΧΑΡΑΥΓΗΣ

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Οἱ ἄγγελοι λαλοῦσι μὲ μελίρρητον φθόγγον,
Στῶν ποιμένων τὰ ὦτα, τοῦ Θεοῦ μας τὸν Λόγον,
Ὅτι Χριστὸς, Σωτὴρ, στὸ σπήλαιον γεννᾶται,
Θεοῦ Υἱὸς κληθήσεται, ὁ θάνατος νικᾶται.

---ooo---

Ἡ Βηθλεὲμ ἀντήχησε, τὰ πρόβατα βελάζουν,
Τάγματ' ἀγγέλων ψάλλουσι, στὰ νέφη ἀνακράζουν,
"Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη"
Χαίρετε. πάντες ἐν τῇ γῇ, θὰ παύσῃ ἡ ὀδύνη.

---ooo---

Οἱ μάγοι ἐξεκίνησαν ἀπὸ ἀνατολῆς ἡλίου,
Σμύρνα, χρυσὸν καὶ λίβανον, δῶρα τοῦ Αἰωνίου.
Στὴν Βηθλεὲμ, στὸ σπήλαιον τὸ ἄστρον ἐπορεύθη.
Στὴν φάτνη εὗρον τὸν Χριστὸν, καθὼς ἐπροφητεύθη.

---ooo---

Ἐκεῖ τὸν προσεκύνησαν, τὰ δῶρα τοὺς προσφέρουν,
Ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαριὰμ, ἀμφοτέρωι πιστεύουν,
Ὅτι τὸ βρέφος εἶν' Σωτὴρ, καὶ ζώντων καὶ νεκρῶν,
Καθὼς στὴν Μαριὰμ ὁ Γαβριὴλ ἐδήλωσεν εἰς τὸν Ναὸν.

---ooo---

Καὶ ὁ Ἡρώδης πρόσμενε ἐπιστροφὴν τῶν μάγων,
Προσκύνησιν ποιούμενος δῆθεν, οὐχ' ἥττον μᾶλλον,

Γιὰ ν' ἀφανήσῃ τὸν Χριστὸν, φοβούμενος τὸν θρόνον,
Βουλὴν σφαγῆς συνέλαβεν, σχεδίων ὑποχθόνων.

---ooo---

Ἡ Βηθλεὲμ ταραχθῆκε, Ραχὴλ τὰ τέκνα κλαίει,
Χιλιάδες δέκα τέσσαρες, αὐλάκι τὸ αἷμα ῥέει.
Πλὴν τὸ παιδίον ἀσφαλὲς στὴν Αἴγυπτον ἐσώθη,
Ὁ ἄγγελος τοὺς ἔσωσε, ἐχθρὸς ἐταπεινώθη.

---ooo---

Τέσσαρα χρόνια πέρασαν, κ' ἀπέθανε ὁ Ἡρώδης,
Βδέλυγμα ἐκατήντησε, αἰμοχαρὴς, ζωώδης.
Λόγον σ' ἡμέραν κρίσεως στὸν ἄρχοντα θὰ εἴσῃ,
Καὶ ἂν ταπεινωθῇ, κ' αὐτὸν τ' ἀντίλυτρον θὰ σώσῃ.

---ooo---

Στὴν Ναζαρέτ κατώκησαν, κατὰ τὴν προφητείαν,
Ναζαρηνὸς κληθήσεται, ὡς εἰς Ἱερεμίαν,
'Αναγινώσκομεν καλῶς, καθὼς καὶ ὁ Ματθαῖος
Μᾶς βεβαιοῖ, κληθήσεται "Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος."

---ooo---

Εἰς τὸν ἑαδὸν τὸν βλέπομεν ἐν μέσῳ Φαρισαίων,
Διδάσκων ἐθαυμάζετο ὑπὸ τῶν Γραμματέων.
Τρεῖς ἡμέρες τοὺς ἐρμήνευεν ἐξιλασμοῦ ἡμέρα,
Παιδάκι δώδεκα ἐτῶν δοξάζων τὸν Πατέρα.

---ooo---

Χρόνια παρήλθον ἔκτοτε ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη,
Στὸν Ἰωάννη ἔρχεται μ' οὐράνιο γαλήνη.
Τριακονταετῆς, τὸ βάπτισμα ἐδέχθη γιὰ νὰ κάμῃ,
Δικαιοσύνης πλήρωμα, ἐκεῖ στὸν Ἰορδάνη.

---ooo---

Κι' ὅταν ἀνῆλθεν ἀπ' τὸ νερὸ, συμβόλου τελεσθέντος,
Ἐσχίσθησαν οἱ οὐρανοὶ, τοῦ Πνεύματος ὀφθέντος,
Περιστερᾶς τῷ σχήματι, στὸν Προδρομον σημεῖον,
Ὅτι Αὐτὸς εἶν' ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ, τῆς δόξης τὸ βραβεῖον.

---ooo---

" Οὗτος εἶναι ὁ Υἱὸς μου ὁ ἀγαπητὸς,
εἰς τὸν ὅποιον εὐηρεστήθην. Αὐτοῦ ἀκούετε.

MATΘ. ιζ:5.

---ooo---

" Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε
τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς
ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν, μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχῃ
ζωὴν αἰώνιον."

ΙΩΑΝΝ. γ:16.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Ο ΠΑΤΗΡ ΚΑΙ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ

ΦΑΛΜΟΣ ΜΕ.

---οοο---

ΙΣ ΤΩΝ Τεσσαρακονστών Πέμπτον Φαλμόν, ὁ Οὐράνιος Πατήρ παρουσιάζει ἐνώπιόν μας ἐν ὥραία εἰκονικῇ γλώσσῃ, τὰ χαρίσματα καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ Βασιλέως Του, καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς Βασιλείας Του, ἀποκαλύπτων τὸ σχέδιόν Του ὡς τοῦτο συγκεντροῦται ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Τὸ ἄγγελμα τοῦ Πατρὸς, τῶντι, δύναται εὐαρμόστως νὰ κατανοηθῇ μόνον ἐν τῷ φωτὶ τοῦ σχεδίου τοῦ Θεοῦ, καὶ οὕτω τοῦτο μᾶς ἐφοδιάζει μὲ ἐτέραν ἄλυσον ἐν τῇ ἀποδείξει, ὅτι ἡ κατανόησις μας τούτου τοῦ σχεδίου εἶναι Γραφικῇ.

Εἰς τὸ 1ον ἐδάφιον, ὁ Πατήρ - Ἰεχωῦᾱ - μᾶς λέγει τὶ προτίθεται νὰ κάμῃ, Ἐκ τοῦ 2ου μέχρι τοῦ 8ου ἐδαφίου, ἡ περιγραφή ἐφαρμόζεται πρωτίστως εἰς τὸν Βασιλεῆ Του, τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν. Ἐκ τοῦ 9ου μέχρι τοῦ πρώτου ἡμίσεως τοῦ 14ου ἐδαφίου ἡ περιγραφή γίνεται περὶ τῆς Νύμφης τοῦ Βασιλέως, τῆς ἐκκλησίας. Τὸ τελευταῖον ἡμῖς τοῦ 14ου καὶ 15ου ἐδαφίου ἀναφέρει τὴν Μεγάλην Ὀμάδα. Τὸ 16ον ἐδ. προλέγει τοὺς Ἀρχαίους Ἀριστεῖς, καὶ τὸ τελευταῖον ἐδάφιον, τὸ 17ον, δεικνύει τοὺς προσφερομένους αἶνους ὑπὸ τοῦ λαοῦ τῆς ἀποκαταστάσεως πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν Χριστὸν εἰς πᾶσαν τὴν αἰωνιότητα. Βεβαίως αὕτη ἡ ἐξεικόνισις εἶναι ἡ γλαφυρωτάτη καὶ ἡ πλέον καταληπτὴ εἰκὼν τοῦ σχεδίου τοῦ Θεοῦ, πάντα ἐξεικονιζόμενα εἰς ἓν κεφάλαιον.

Ἄς ἀναθεωρήσωμεν τὸν μετὰ Φαλμόν ἐν τάξει, ὡς προανεφέρθη. Εἰς τὸν 1ον στοῖχον ὁ Οὐράνιος ἡ-

μῶν Πατὴρ ὁμιλεῖ,

" Ἡ καρδιά μου ἀναβρύει λόγον ἀγαθόν. Ἐγὼ λέγω τὰ ἔργα μου πρὸς τὸν Βασιλέα. Ἡ γλῶσσα μου εἶναι κάλαμος γραμματέως ταχυγράφου."

Ὁ "ἀγαθὸς λόγος" ὅστις ἐνέπνευσε τὴν καρδίαν τοῦ Πατρὸς ἦτο σχετικῶς μὲ τὸν Βασιλέα. Ποῖον δὲ Βασιλέα εἶχε κατὰ νοῦν; Φυσικᾶ, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. Ἦτο ὁ Βασιλεὺς Του, Ἰησοῦς Χριστός. Δὲν ἀναγινώσκωμεν εἰς **ΨΑΛΜ. β:6**;

" Ἐγὼ... ἔχρισα τὸν Βασιλέα μου ἐπὶ Σιών, τὸ ὄρος τὸ ἁγίον μου;"

Ὁ Πατὴρ ἐκινήθη νὰ γράψῃ, διὰ χειρὸς τοῦ Ψαλμωδου, ἀναφορικῶς μὲ τὸν Βασιλέα Του, Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ τὸ μέγα σχέδιόν Του τῶν αἰώνων, ὡς τοῦτο συγκεντροῦται ἐν Αὐτῷ,

" Κατὰ τὴν αἰώνιον πρόθεσιν τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν." ΕΦ.γ:11.

Καὶ τὶ ἡ γλῶσσα τοῦ Πατρὸς ἥτις εἶναι "ὡς κάλαμος γραμματέως ταχυγράφου" λέγει, σχετικῶς μὲ τὸν Βασιλέα Του Ἰησοῦν Χριστόν; Ἀκουσον,

"Σὺ εἶσαι ὡραιότερος τῶν υἱῶν τῶν ἀνθρώπων, ἐξεχύθη χάρις εἰς τὰ χεῖλη σου, διὰ τοῦτο σὲ εὐλόγησεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν αἰῶνα." ἐδ. 2.

Αὕτη ἡ περιχοπὴ ἔχει ἀναφορὰν εἰς τὸν Κύριόν μας κατὰ τὴν πρώτην ἔλευσίν Του, ὅταν ἔγεινεν "ὀλίγον τι κατώτερος τῶν ἀγγέλων... καὶ διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ ἐγεύθη θάνατον ὑπὲρ παντὸς ἀνθρώπου." **ΕΒΡ. β: 9.** " Εἶσαι ὡραιότερος τῶν υἱῶν τῶν ἀνθρώπων." Ὁ Ἰησοῦς δὲν ἔλαβε τὴν ζωὴν Του ἐκ τοῦ Ἀδάμ, ἀλλ' ἀπλῶς τὸν φυσικὸν Του ὄργανισ-

μόν. Δὲν εἶχε κηλιδωθῇ μὲ ἀνθρωπίνας ἀτελείας. Ἦτο "ὅσιος, ἁμωμος, ἁμίαντος, κεχωρισμένος τῶν ἀμαρτωλῶν." ΕΒΡ. ζ:26. Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἀναφέρεται εἰς τὸν Κύριόν μας ὡς ὁ "Ὅσιος Του". ΦΑΛΜ. ις:10. "Οὐδὲ θέλει ἀφήσει τὸν Ὅσιόν Του νὰ ἴδῃ διαφθοράν." Ὁ ἄγγελος ἀναγγέλων τὴν γέννησιν τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὴν Μαρίαν, εἶπε, "Τὸ γεννώμενον ἐκ σοῦ ἁγίον, θέλει ὀνομασθῇ Υἱὸς Θεοῦ." Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ἐμέμφθη τοὺς Ἰσραηλίτας ὡς ἀρνηθέντας "τὸν ἅγιον καὶ δικαίον." ΠΡΑΞ. γ:14, ΛΟΥΚ. α:35.

Βεβαίως ὁ ἄνθρωπος Ἰησοῦς Χριστὸς ἦτο "ὠραιότερος τῶν υἱῶν τῶν ἀνθρώπων" ΦΑΛΜ. με:2, "χάρις ἐξεχύθη εἰς τὰ χεῖλη του." Ὁ Πέτρος υποστηρίζει τὴν ἔκθεσιν τῆς προφητείας, λέγων,

"ἀμαρτίαν δὲν ἔκαμεν, οὐδὲ εὗρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ." Α. ΠΕΤΡ. β:22.

Ὁ δὲ ΛΟΥΚΑΣ Γράφει,

"Πάντες ἐμαρτύρουν εἰς αὐτὸν καὶ ἐθαύμαζον διὰ τοὺς λόγους τῆς χάριτος τοὺς ἐξερχομένους ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ." ΛΟΥΚ. ε:22.

Ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς εἶπεν,

"Οἱ λόγοι τοὺς ὑποίους ἐγὼ λαλῶ πρὸς ἑσᾶς, πνεῦμα εἶναι καὶ ζωὴ εἶναι." ΙΩΑΝΝ. ε:63.

Δηλ. ὁ Ἰησοῦς ἔλεγεν ὅτι, "Οἱ λόγοι μου ἐκφράζουν τὸν νοῦν, τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς μου, καὶ εἰάν δώσητε προσοχὴν, θ' ἀποκτήσητε αἰώνιον ζωὴν.

Ὁ Ἰησοῦς ἐτήρησε τὸν Νόμον τοῦ Θεοῦ. Ἀπέδειξε τὴν πιστότητα Του εἰς τὸν Πατέρα καὶ τὴν ἐγκάρδιον Του ἁρμονίαν Του μετ' Αὐτοῦ ὑπὸ δυσμενεστάτας περιστάσεις. Καταθέσας τὴν ζωὴν Του, κατέστη ὁ "αἷτιος αἰωνίου σωτηρίας." ΕΒΡ. ε:9. Καὶ πῶς ὅμως ὁ Πατὴρ ἀντίμειψεν Αὐτὸν; Αναγινώσκομεν εἰς

ΨΑΛΜ. με:2 " Διὰ τοῦτο σὲ εὐλόγησεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν αἰῶνα." Ὁ Ἰησοῦς ἠγέρθη ἐκ νεκρῶν διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ Πατρὸς εἰς τὴν θείαν φύσιν, καὶ ἐδόθη αὐτῷ " Πᾶσα δύναμις ἐν οὐρανῷ καὶ γῇ." MATΘ. κη:18. Ὁ Πατὴρ ἔθεσεν Αὐτὸν ἐν δεξιᾷ τοῦ θρόνου Αὐτοῦ, καὶ πάντα ὑπέταξεν ὑπὸ τοὺς πόδας Του, καὶ κατέστησεν Αὐτὸν Κεφαλὴν ὑπεράνω πάντων εἰς τὴν ἐκκλησίαν. EBP. ιβ:2, ΕΦΕΣ. α: 20-22.

Εἰς τὰ ἐπόμενα ἐδάφια τοῦ με: Ψαλμ. ἀρχόμενοι μὲ τὸ 3ον ἐδ. ὁ Πατὴρ ἐξεικονίζει τὸν Βασιλέα Του, τὸν ἑνδοξον Χριστὸν, ὡς πολεμιστὴν, ἡ κατακτητὴν ὑπερνικῶν τοὺς ἐχθροὺς Του.

" Περιζῶσον τὴν ῥομφαίαν σου ἐπὶ τῶν μηρῶν σου, Δυνατὲ, ἐν τῇ δόξῃ σου καὶ ἐν τῇ μεγαλοπρεπείᾳ σου καὶ κατευοδοῦ ἐν τῇ μεγαλειότητι σου, καὶ βασίλευε ἐν ἀληθείᾳ καὶ πραότητι καὶ δικαιοσύνῃ."

Ὅποια ἐμπνευστικὴ ἐξεικόνισις τοῦ ἐνδόξου Χριστοῦ βασιλεύοντος ἐν ἰσότητι καὶ δικαιοσύνῃ, καθυποτάσσωσιν πᾶσαν ἀδικίαν καὶ πᾶν πᾶγμα εἰς τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς! Περιέζωσε τὴν ῥομφαίαν Του ἐπὶ τὸν μηρὸν Του. Τὶ εἶδος ῥομφαίας ὁ Κύριός μας μεταχειρίζεται; Βεβαίως δὲν εἶναι κατὰ γράμμα ῥομφαία, οὔτε ἔφιππος ἐπὶ κατὰ γράμμα ἵππου. Ὁ Παῦλος ῥητῶς μᾶς λέγει,

" Τὰ ὅπλα τοῦ πολέμου ἡμῶν δὲν εἶναι σαρκικά."

Ἐννοοῦμεν ὅτι ἡ ῥομφαία ἡ ἐνταῦθα ἀναφερομένη εἶναι " ἡ μάχαιρα τοῦ πνεύματος, ἣτις εἶναι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ." ΕΦΕΣ. ς: 17. Καὶ αὕτη ἡ μάχαιρα εἶναι πράγματι " κοπτερά... πρὸς καθαιρέσιν ὀχυρωμάτων, ἐπειδὴ καθαιροῦμεν λογισμοὺς καὶ πᾶν ὕψωμα ἐπαίρομενον ἐναντίον τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ, καὶ αἰχμαλωτίζομεν πᾶν νόημα εἰς τὴν ὑπακοὴν τοῦ Χριστοῦ." B.KOPINΘ. ι: 4,5.

Ἡ μάχαιρα τῆς ἀληθείας ἡ χειριζομένη ὑπὸ τοῦ Κυρίου μας θὰ κτυπήσῃ πάντα τὰ ἔθνη, ἐπειδὴ ἀναγινώσκομεν εἰς Ἀποκάλυψιν ιθ:15 τὰ ἐξῆς,

"Ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ ἐξέρχεται ῥομφαία κοπερὰ, διὰ νὰ κτυπᾷ μὲ αὐτὴν τὰ ἔθνη."

Εἰς δὲ Ἡσαΐαν ια:4, εἶναι προφητεία ἣτις λέγει,

"Θέλει πατάξει τὴν γῆν, ἐν τῇ ῥάβδῳ τοῦ στόματος αὐτοῦ, καὶ διὰ τῆς πνοῆς τῶν χειλέων αὐτοῦ, θέλει θανατῶναι τὸν ἄσεβῆ." - μὲ τὸ πνεῦμα τῆς δυνάμεως τῆς ἀληθείας.-

Πάλιν ὁ Κύριος μᾶς λέγει περὶ τῆς Παραβολῆς τῶν Μνῶν εἰς Λουκᾶ ιθ:27, τὰ ἐξῆς,

"Πλὴν τοὺς ἐχθροὺς μου ἐκείνους οἵτινες δὲν μὲ ἠθέλησαν νὰ βασιλεύσω ἐπ' αὐτοὺς, φέρετε ἐδῶ καὶ κατασφάζατε ἔμπροσθέν μου."

Θὰ κατασφάξῃ αὐτοὺς διὰ τῆς καταστροφῆς τῆς ἐχθρότητός των εἰς τὰς δικαίας Του ἀρχάς. Θὰ καταστήσῃ αὐτοὺς λαὸν Του, διανοίγων τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ὡς πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Θὰ ἀναγνῶρίζωσιν, ὅτι εἶναι ἁμαρτωλοὶ καὶ θὰ θέσωσιν ἑαυτοὺς εἰς τὰς χεῖρας τῆς ἀγάπης Αὐτοῦ καὶ θὰ ὁδηγήσῃ αὐτοὺς ἐπὶ τῆς λεωφόρου τῆς ἀγιότητος. Τότε, ἐάν τις δὲν θὰ ὑπακούῃ ἐκουσίως, καὶ δὲν συμμορφῶνται μὲ τὸν πλήρη ἀγάπης Νόμον τῆς Βασιλείας Του θὰ ἀποκόπτηται πλέον ἐκ τοῦ μέσου τοῦ λαοῦ. Ἐκαστος τότε θὰ ἀποθνήσκῃ διὰ τὴν ἰδίαν ἑαυτοῦ ἁμαρτίαν. ΙΕΖ. ιη:20.

Ὁ Μέγας Βασιλεὺς Ἰεχωβᾶ, πάντας κατὰ τὴν Βασιλείαν τῆς Χιλιετηρίδος θὰ ἐπιπλήξῃ καὶ θὰ πατάξῃ τὰς καρδίας τῶν ἐχθρῶν τοῦ Βασιλέως. Ὁ Σατανᾶς θὰ ἄλυσοδεθῇ. Ὁ Χριστὸς θὰ κυριαρχῇ ἕως οὗ θέσῃ πάντας τοὺς ἐχθροὺς Του ὑπὸ τοὺς πόδας Αὐτοῦ. Πάντες οἱ ἐν τοῖς μνημείοις θὰ ἐγερθῶσιν, ἵνα λάβωσιν εὐκαιρίαν δι' αἰώνιον ζωὴν. Οἱ μὴ πρόθυμοι

ποιούμενοι νὰ ὀδηγηθῶσιν εἰς ὑπακοὴν εἰς τὸν μέ-
γαν Βασιλέα. Ὡς εὖρωσιν ὅτι δὲν ἀπομένει οὐδὲν ἄλ-
λο δι' αὐτοὺς, παρὰ τελικὴ ἐξάλειψις, ὡς ἀναφέρε-
ται ὑπὸ τοῦ Πέτρου ὅτι,

" Πᾶσα ψυχὴ ἣτις δὲν ἀκούσῃ -ὑπακούσῃ- τοῦ
Προφήτου ἐκείνου, θέλει ἐξολοθρευθῆ ἔκ τοῦ
λαοῦ." IIΡΑΕ. γ:23.

Εἰς ΨΑΛΜ. με:4, ἀναγινώσκουμεν,

" Ἡ δεξιὰ σου θέλει σοὶ δείξει φοβερὰ πράγ-
ματα."

Φοβερὰ μαθήματα, ἅτινα θὰ καθαρίσωσι καὶ ἐξαλεί-
ψωσι διὰ παντὸς τὴν ἀνομίαν. Ἐδ. ὅν ἀναγινώσ-
κει,

" Τὰ βέλη σου εἶναι ὀξέα, λαοὶ ὑποκάτω σου
θέλουσι πέσει, καὶ αὐτὰ -τὰ βέλη- θέλουσιν
ἐμπληθῆ εἰς τὴν καρδίαν τῶν ἐχθρῶν τοῦ Βα-
σιλέως."

Ταῦτα δὲν εἶναι κατὰ γράμμα βέλη. Εἶναι συμ-
βολικὰ βέλη, συμβολίζοντα λόγους ἀληθείας καὶ δι-
καιοσύνης. Ὁ Δαβὶδ ἔγραψεν εἰς ΨΑΛΜ. ξδ:2-4,

" Οἱ πονηροὶ... οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν...
ἐτοιμάζουσιν ὡς βέλη, λόγους πικροὺς, διὰ
νὰ τοξεύσωσι κρυφίως τὸν ἄμεμπτον."

Ἀλλὰ τὰ βέλη τὰ ὅποια εἶναι "ὀξέα εἰς τὴν καρ-
δίαν τῶν ἐχθρῶν τοῦ Βασιλέως" εἶναι λόγοι θείας
ἀληθείας καὶ δικαιοσύνης, ἐπιπλήττοντες κακοὺς
τρόπους, καθυποτάττοντες κακοποιούς. Τὸ ἐδάφιον 6
ἀναγινώσκει,

" Ὁ ὄρκος σου, Θεέ, εἶναι εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ
αἰῶνος."

Όταν τὸ ἔργον τῆς ἀπολυτρώσεως καὶ ἀποκαταστάσεως λήξη, ἡ Βασιλεία τῆς γῆς θὰ ἐπιστραφῇ εἰς τὸν Πατέρα ὑπὸ τοῦ Υἱοῦ. Ἀλλ' αὕτη ἡ Βασιλεία καθ' ἑαυτὴ οὐδέποτε θέλει τελειώσῃ. Ἐκείνην ἣν Ἐκεῖνος ἱδρυσε θὰ ἐξακολουθῇ ὑφισταμένη καθόλους τοὺς αἰῶνας, ὡς ἀναγινώσκομεν εἰς Δανιὴλ β:44,

"Ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν βασιλέων ἐκείνων, θέλει ἀναστήσει ὁ Θεὸς τοῦ οὐρανοῦ βασιλείαν, ἣτις εἰς τὸν αἰῶνα δὲν θέλει φθαρῇ."

Ἐξακολουθῶν μὲ τὸ βον ἐδ. ὁ Πατὴρ διακηρύττει τὸν δίκαιον χαρακτῆρα τοῦ Βασιλέως Του.

"Σκῆπτρον εὐθύτητος, εἶναι τὸ σκῆπτρον τῆς Βασιλείας Σου."

Τὸ σκῆπτρον εἶναι ἡ ἐξουσία τοῦ Ἰησοῦ ἢ τὸ δικαίωμα τοῦ κυβερνᾶν. Εἶναι "σκῆπτρον δικαιοσύνης" διὰ τὸν λόγον ὅτι ὁ Ἰησοῦς θὰ ἐξασκήσῃ αὐτὸ ἐν ἀρμονίᾳ μὲ τὰς δικαίας Του ἀρχάς. Εἰς τὸ ἐδ.7 ἀναγινώσκομεν,

"Ἡγάπησας δικαιοσύνην καὶ ἐμίσησας ἀδικίαν, διὰ τοῦτο ἔχρισέ σε ὁ Θεός, ὁ Θεός σου, ἔλαιον ἀγαλλιάσεως ὑπὲρ τοὺς μετόχους σου."

Τὸ "ἔλαιον τῆς ἀγαλλιάσεως" εἶναι τὸ Ἁγ. Πνεῦμα ὅπερ ἐξεχύθη ἐπὶ τοῦ Ἰησοῦ, "ἄνευ μέτρου" ΙΩΑΝ. γ: 34,35. Εἰς τὸν Ἰησοῦν ἐδόθη πληρεξουσιότης νὰ διεξάγῃ τὸ μέγα ἔργον τοῦ σχεδίου τοῦ Πατρὸς Του. Ἀγαλλίασις καὶ χαρὰ ἦσαν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς εἰς Αὐτὸν ὑψηλῆς τιμῆς δοθείσης ὑπὸ τοῦ Πατρὸς. "Υπὲρ τοὺς μετόχους σου" δηλοῖ ὑπεράνω τῶν μελῶν τοῦ σώματος Του. Οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Ἰησοῦ λαμβάνουσι τοῦ χρίσματος Του ὡς εἰσάγονται ἐν τῷ Χριστῷ, καθιστάμενοι δεκτοὶ ὡς μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ. Πρέπει νὰ ἐξακολουθῇ τὸ χρίσμα ἐωσοῦ χρισθῶσιν ἐξ Αὐτοῦ ἅπαντα τὰ μέλη Αὐτοῦ. ΦΑΛΜ. ρλγ.

Καὶ πῶς ὁ Οὐράνιος Πατὴρ περιγράφει τὸν ἐξαι-
ρέτως ὡραῖον χαρακτῆρα τοῦ Βασιλέως Του; Εἶναι εἰς
Αὐτὸν ὡς εὐῶδες ἄρωμα. Ἐδ. 8 ἀναγινώσκομεν,

" Σμύρναν καὶ ἀλόην καὶ κασίαν εὐωδιάζουσι
πάντα τὰ ἱμάτιά σου."

Ἡ εὐωδία τούτων τῶν ἁρωμάτων περικαλλῶς ἐξει-
κονίζουσι τὰ ὡραῖα προσόντα τοῦ χαρακτῆρος- τὰς
χάριτας τοῦ Ἀγ. Πνεύματος- ἀνερχομένης ὡς εὐπρόσ-
δέκτος εὐωδία εἰς τὸν Πατέρα. Καθὼς φῶρεμα τι εὐ-
ωδιάζει μὲ ἄρωμα, οὕτως αἱ χάριτες τοῦ Πνεύματος
τοῦ Πατρὸς ἦσαν εἰς πάντας τοὺς λόγους τοῦ Ἰησοῦ
καὶ πράξεις, διὰ τοῦτο ὁ Ἰησοῦς εὐαρμόστως ἠδύνα-
το νὰ εἴπῃ περὶ Ἐαυτοῦ,

" Ὅστις εἶδεν ἐμὲ, εἶδε τὸν Πατέρα... Ἐγὼ
εἶμαι ἐν τῷ Πατρὶ καὶ ὁ Πατὴρ ἐν ἐμοὶ..."
ΙΩΑΝΝ. ιδ:9,10.

Τὸ Πνεῦμα τοῦ Πατρὸς κατοικεῖ ἐν ἐμοὶ μὲ ὅλην
τὴν πληρότητα Του, -καθολοκληρίαν-. Τὸ τελευταῖον
ἡμῖς τοῦ Θεοῦ ἐδαφίου ἀναγινώσκει,

" Ὅταν ἐξέρχῃσαι ἐκ τῶν ἐλεφαντίνων παλατίων,
διὰ τῶν ὁποίων σὲ ἠΰφραναν."

Ὁ ἐλεφαντόδους εἶναι λευκὸς τὸ χρῶμα καὶ πολὺτι-
μος. Ὁ Σολομὼν εἶχε "μέγαν θρόνον ἐλεφάντινον κε-
καλυμμένον μὲ χρυσὸν". Α.ΒΑΣ.ι:18, Β.ΧΡΟΝ.θ:17.
Ὁ Ἰωάννης εἰς Ἀποκάλυψιν κ:11, ἀναφέρει περὶ "με-
γάλου λευκοῦ θρόνου," λέγων,

" Καὶ εἶδον θρόνον λευκὸν μέγαν καὶ τὸν καθή-
μενον ἐπ' αὐτοῦ, ἀπὸ προσώπου τοῦ ὁποίου ἔ-
φυγεν ἡ γῆ καὶ ὁ οὐρανός."

Ὁ ἴδιος ὁ Βασιλεὺς ὁ κατέχων τὸν μέγαν λευκὸν
θρόνον εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν, κατέχει τὰ "ἐλεφάντινα

παλάτια" εἰς ΦΑΛΜ. με: καὶ εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Τὸ λευκὸν εἶναι σύμβολον ἀγνότητος. Καὶ ἐδῶ ἔχομεν ὁμοίως εἰκόνα περὶ ἀγνότητος ἀληθείας πηγαζούσης ἐκ τοῦ Χριστοῦ κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν πρὸς εὐλογίαν τοῦ Λαοῦ. Εἰς Ἀποκάλυψιν κβ:1 γέγραπται,

" Καὶ μὲ ἔδειξε καθαρὸν ποταμὸν ὕδατος τῆς ζωῆς, λαμπρὸν ὡς κρύσταλλον, ἔξερχόμενον ἐκ τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Ἀρνίου."

Μέχρι τούτου τοῦ σημείου, ἡ ἐκκλησία δὲν ἔχει εἰσαχθῇ εἰς συζήτησιν, ἀλλ' ἀρχόμενοι μὲ τὸ 9ον. ἐδάφιον, ὁ Πατὴρ παρέχει περιγραφὴν περὶ τῆς βασιλείας, τῆς νύμφης τοῦ Βασιλέως. Αἱ θυγατέρες τῶν Βασιλέων κατετάσσοντο μεταξὺ τῶν ἐντιμῶν γυναικῶν. " Ἡ Βασίλισσα ἐστάθη ἐκ δεξιῶν σου ἐστολισμένη μὲ χρυσίον Ὀφείρ". Ὁ πλέον ἀγνὸς καὶ καλίστος χρυσὸς εἰς τοὺς χρόνους τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης προήρχετο ἐκ τῆς χώρας τοῦ Ὀφείρ. Ἡ Βασίλισσα, ἡ νύμφη τοῦ Χριστοῦ, ἡ θυγάτηρ τοῦ Βασιλέως ἐξεικονίζεται ἐνταῦθα, ὡς ἱσταμένη ἐκ δεξιῶν Του, θέσιν μεγίστης εὐνοίας, ἐστολισμένη μὲ ἀγνὸν "χρυσίον τοῦ Ὀφείρ."

Ὁ χρυσὸς ἐντιπροσωπεύει θεῖα πράγματα, τὴν θεϊαν φύσιν. Ὁ Ἰωάννης εἰς Ἀποκ.κα:18,21, μᾶς λέγει,

" Καὶ ἡ πόλις ἦτο χρυσίον καθαρὸν" καὶ ἡ πλατεῖα τῆς πόλεως χρυσίον καθαρὸν,"

θεῖον ἱδρυμα, ἀποτελούμενον ἐκ τῶν κατεχόντων τὴν θεϊαν φύσιν. Ὅλοι οἱ δρόμοι τῆς πόλεως καὶ αἱ ῥυμοτομίαι ἦσαν κατὰ θεϊαν ὑπόδειξιν. Ὁ Βασιλεὺς Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ ἡ νύμφη Του, ἡ Βασίλισσα Του, θ' ἀποτελέσωσι ἐκείνην τὴν οὐρανίαν πόλιν ΑΠΟΚ.κα: 10. Πρὸ καταβολῆς κόσμου ὁ Πατὴρ προώρισεν ὅπως ὁ Βασιλεὺς Ἰησοῦς Χριστὸς ἔξη συντρόφους μετ' Αὐτοῦ ἐξ ομάδος 144,000 τὴν νύμφην Του, ἥτις ἐξελέ-

γέτο ἐκ μέσω τῶν ἀνθρώπων. ΑΠΟΚ.ζ:4, ιδ:1. 'Ο ἀν-
τιτυπικὸς ἄρραβὼν ἤρξατο κατὰ τὴν Πεντηκοστὴν. Ἐ-
ξεδόθη ἡ πρόσκλησις, καλοῦσα ἑτέρους ν' ἀκολουθή-
σωσι τὸν Ἰησοῦν, νὰ καταστῶσι συνθυσιασταὶ μετ'
Αὐτοῦ καὶ νὰ συμμετάσχωσι τῆς δόξης Του. ΡΩμ. η: 17,28.

Ἦκροάσθητε ποτὲ πρόσκλησιν περιφραζομένην μὲ
τοιούτους γλυκυφθόγγους λόγους ἀγάπης ὡς τούτους;
Ἀκροάσθητε,

"Ἄκουσον, θύγατερ καὶ ἰδὲ καὶ κλῖνον τὸ ὤτι-
ον σου, καὶ λησμονήσον τὸν λαὸν σου καὶ τὸν
οἶκον τοῦ Πατρὸς σου, καὶ θέλει ἐπιθυμήσει
ὁ Βασιλεὺς τὸ κάλλος σου, διότι αὐτὸς εἶναι
Κύριός σου, καὶ προσκύνησον αὐτὸν." ἔδ. 10.

Αὕτη εἶναι πρότασις γάμου ἐκ τοῦ νυμφίου μας,
ἣν ἐσεῖς καὶ ἡμεῖς ἀπεδέχθημεν. Καὶ ἔκτοτε, προσ-
δοκῶμεν εὐελπιστοῦντες διὰ τὴν πλήρη πραγματοποι-
ησιν ταύτης τῆς συμφωνίας. Ἀλλὰ δὲν εἵμεθα κατὰ
πρῶτον ἑτοῖμοι διὰ τοιαύτην ὑψηλὴν θέσιν εἰς ἣν
καλοῦμεθα. Προτρεπόμεθα νὰ "λησμονήσωμεν τὸν λαὸν
μας καὶ τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς μας", δηλ. νὰ λησ-
μονήσωμεν τὰς ἐλπίδας καὶ φιλοδοξίας καὶ τοὺς σκο-
ποὺς ὡς τέκνα τοῦ Ἀδάμ, καὶ θέλει ἐπιθυμήσει ὁ
Βασιλεὺς τὸ κάλλος ἡμῶν, διότι αὐτὸς εἶναι Κύριός
μας, Λυτρωτὴς μας, καὶ Αὐτὸν πρέπει νὰ προσκυνῶμεν.
Ἀλλὰ πῶς εἶναι τοῦτο δυνατόν νὰ γείνη; Ἀφ' ἐαυτῶν
δὲν ἔχομεν ὠραιότητα. Δὲν φαίνεται νὰ ὑπάρχῃ κάποι-
ον λάθος; Ὁχι, αὕτη ἡ κλῆσις εἶναι δι' ἡμᾶς, δι' ἐ-
σᾶς καὶ δι' ἐμέ. Εἶναι κατὰ θεϊαν χάριν. Ὁ Οὐράνι-
ος μας Πατὴρ ἔχει κάμει πάσας τὰς χρειώδεις προ-
μηθείας. Ἐνδεδυμένοι μὲ τὸ ἔνδοξον ἐνδύμα τοῦ Νυμ-
φίου μας, ἰστάμεθα πλήρεις ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ Βασι-
λέως μας. ΗΣΑΙΑΣ ζα:10.

"Ὁλη ἡ δόξα τῆς θυγατρὸς τοῦ Βασιλέως εἶναι
ἔσωθεν". ἔδ. 13. Τὸ ἐν Χριστῷ NEON ΚΤΙΣΜΑ δὲν ἔχει

τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου. Τὸ Πνεῦμα τοῦ Πατρὸς κατοικεῖ ἐν αὐτῷ. Κατέχουσα ἡ θυγάτηρ τὸν στολισμὸν τοῦ πρᾶου καὶ ἡσυχίου πνεύματος, πίστιν ἀκλόνητον, ἀγάπην χαίρουσαν νὰ πράττῃ τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς, ἡ ὡραιότης αὐτῆς εἶναι "ὡραιότης ἀγιότητος" καὶ οὕτως εἴμεθα ἀξιοαγάπητοι εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Νομφίου μας. A.ΧΡΟΝ.ις:29, B.ΧΡΟΝ.κ:21, ΨΑΛΜ.ρι:3. Καὶ θέλει ἐπιθυμῇσιν ὁ Βασιλεὺς τὸ κάλλος σου.

Ἄλλ' ἡ ἐπιτυχία τοιαύτης καλλονῆς προαπαιτεῖ ποσοτικὸν ἔργον προκαταρτίσεως. Αὕτη ἡ προκαταρτίσις ἐξεικονίζεται εἰς τὸν με: Ψαλμὸν ὡς "ἐνδυμα κεντητὸν". ἐδ. 14. "Θέλει φερθῇ πρὸς τὸν Βασιλέα μὲ ἱμάτιον κεντητὸν." Τοῦτο "τὸ ἱμάτιον" ἀντιπροσωπεύει τὴν δικαίωσιν μας, τὸ ἐνδυμα τοῦ γάμου, τὴν ἀξίαν τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ἡ βάσις οἰουδήποτε ἔργου ὅπερ κάμνομεν, ὡς καὶ ἡ βάσις τῆς τελικῆς ἀποδοχῆς μας ἐκ μέρους τοῦ Κυρίου. Νουθετούμεθα νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν μας νὰ κρατῶμεν τὸ ἐνδυμα τοῦτο ἀμόλυντον ἐκ τοῦ κόσμου. ΙΑΚ.α:27. Ἐπειτα νὰ τὸ κεντήσωμεν μὲ ὡραῖον ἐργόχειρον. Καὶ τοῦτο δὲν εἶναι πόσον εὐκόλον. Απαιτεῖται σταθερὰ προσπάθεια καὶ ἐπιμέλεια εἰς ὅλον μας τὸν βίον.

Ἐνεκεν τῶν κηλίδων τῶν ἀτελειῶν τοῦ σώματος μας παντοῖα στίγματα ἀναποφεύκτως θὰ φανῶσιν ἐπὶ τοῦ ἐνδύματος μας. Ἀλλὰ ὁ Κύριος διὰ τῆς χάριτος Του, ἔκαμε προμηθείας διὰ τῶν ὁποίων δυνάμεθα νὰ ἐξαλείψωμεν ταῦτα τὰ στίγματα. Εἰς Α' Ιωάννου α:7, ἀναγινώσκομεν, "Τὸ αἷμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ καθαρίζει ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας." Οὐχὶ μόνον καλύπτει τὰς παρελθούσας μας ἁμαρτίας, ἀλλ' ἐπίσης ὅλας τὰς μεθεπομένας τὰς προερχομένας ἐκ τῆς πεπτωκυίας καταστάσεώς μας, ἀρκεῖ μόνον νὰ ὑπάγωμεν ἐνώπιον τοῦ οὐρανίου θρόνου τῆς χάριτος τοῦ Πατρὸς, μὲ εἰλικρινῆ καρδίαν καὶ ἐκζητήσωμεν τὴν συγχώρησιν Του. ΕΒΡ. δ:16. Δὲν βεβαιοὶ ὁ Ἀποστόλος εἰς Ρωμαίους δ:7, "Μακάριοι ἐκεῖνοι τῶν ὁποίων συνεχωρήθησαν αἱ ἀνομίαι καὶ τῶν ὁποίων ἔσκεπάσθησαν αἱ ἁμαρτίαι;"

Τὸ "κεντητὸν" ἐργόχειρον ἀντιπροσωπεύει τὴν φανέρωσιν τῶν καρπῶν καὶ τῶν χαρίτων τοῦ Ἀγ. Πνεύματος, καθ' ὃν χρόνον βαδίζομεν εἰς τὰ ἴχνη τοῦ Κυρίου μας, μιμουμένοι τὴν πραότητα Του, τὴν ἀγάπην Του καὶ τὸ πνεῦμα τῆς αὐτοθυσίας. Πράττοντες τοῦτο μεταμορφούμεθα εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ." ΡΩΜ. η:29. Οὕτω " θὰ ἐπιθυμήσῃ ὁ Βασιλεὺς τὸ κάλλος σου."

" Ἡ θυγάτηρ τῆς Τύρου... καὶ οἱ πλοῦστοι τοῦ λαοῦ" ἐδ. 12, παριστάμενοί με δῶρα καὶ ἱκετεύοντες, δηλοῖ ὅτι θὰ προσφέρωσιν ἑαυτοὺς ἐν καθιερώσει εἰς τὸν Χριστὸν διὰ νὰ ἐπιτύχωσι τῶν εὐλογιῶν Αὐτοῦ πάντες οἱ προύχοντες τοῦ λαοῦ. Τὸ ἔνδυμα τῆς θυγατρὸς τοῦ Βασιλέως τοῦ Παντοκράτορος Ἰεχωβά- εἶναι "χρυσοῦφαντον" ἐδ. 13. Αὕτη θ' ἀποκτήσῃ τὴν θεϊαν φύσιν, δόξαν, τιμὴν καὶ ἀθανασίαν. ΡΩΜ. β:7, ἀφοῦ προηγουμένως θὰ ἔχει ἀποκτήσῃ τὴν καρποφορίαν τοῦ Ἀγ. Πνεύματος τὴν συμβολιζομένην διὰ τοῦ περικαλλοῦς ἐργοχείρου, "τοῦ κεντητοῦ ἱματίου" καθ' ὃν χρόνον αὕτη ἀκολουθεῖ εἰς τὰ ἴχνη τοῦ Λυτρωτοῦ καὶ Σωτῆρος αὐτῆς Ἰησοῦ Χριστοῦ. Α. ΠΕΤΡ. β:21.

Τὸ τελευταῖον ἡμισυ τοῦ 14 καὶ 15 ἐδαφίου, εἰσάγει νέαν τάξιν. Ἡ Βασίλισσα ἐπιστατεῖται συνοδευομένη ὑπὸ "παρθένων" "ἐν εὐφροσύνῃ καὶ ἀγαλλιάσει" εἰσερχόμεναι ὁμοῦ εἰς τὸ "παλάτιον τοῦ Βασιλέως." Αὕτη ἡ τάξις ἐκλήθη εἰς τὴν αὐτὴν ΑΝΩ ΚΛΗΣΙΝ. Εἶναι ὁμως ἀδόκιμοι διὰ τὸ "βραβεῖον τῆς ΑΝΩ ΚΛΗΣΕΩΣ ἕνεκεν ἀμελείας νὰ "κεντήσωσι τὸ ἱμάτιόν των" μὲ τοὺς καρποὺς τοῦ Ἀγ. Πνεύματος διὰ τοῦ ὁποίου ἀπεκυήθησαν καὶ ἐφωτίσθησαν. Διὰ τῆς χάριτος τοῦ Κυρίου θὰ διέλθωσι διὰ τῆς "μεγάλης θλίψεως"... καὶ θὰ πλύνωσι τὰ ἐνδύματά των ἐν τῷ αἵματι τοῦ Ἀρνίου." ΑΠΟΚ. ζ:7,14, ΕΦΕΣ. δ:4.

Ἐνεκεν τῆς πιστότητος τῆς καρδίας των εἰς τὸν Κύριον θὰ λογισθῶσι νικηταί, ἂν οὐχὶ ὑπερνικηταί, καὶ θὰ τιμηθῶσι νὰ εἶναι σύντροφοι κατόπιν

τῆς Βασιλίσσης εἰσαγόμεναι εἰς τὸ παλάτιον τοῦ Βασιλέως-τῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ-.

Εἰς ἐδ. 16 ἀναγινώσκομεν,

"Ἀντὶ τῶν πατέρων σου θέλουσιν εἶσθαι υἱοὶ σου. Αὐτοὺς θέλεις καταστήσει ἄρχοντας ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν."

Οὗτοι οἱ "ἄρχοντες" οἱ Ἀρχαῖοι Ἀριστεῖς, κατὰ τᾶς Γραφὰς καλοῦνται τέκνα τοῦ Χριστοῦ. "Ἀντὶ τῶν πατέρων σου"-Ἀβραάμ, Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ- θὰ εἶναι τέκνα σου". Λαμβάνουσι τὴν ζωὴν των μέσω τοῦ Χριστοῦ. ΕΒΡ. ια:40. ΗΣΑΙΑΣ θ:6. Οὗτοι οἱ ἄρχοντες θὰ εἶναι οἱ ἐπίγειοι ἀντιπρόσωποι τοῦ Χριστοῦ, ἐπιβλέποντες καὶ διδάσκοντες τὴν ἀνθρωπότητα πρὸς ἀπόκτησιν τῆς αἰωνίας αὐτῶν ζωῆς καὶ ἀποκαταστάσεως εἰς τὴν τελειότητα, διανοητικῶς, ἡθικῶς καὶ φυσικῶς. ΗΣΑΙΑΣ λε: 8-10.

Εἰς τὸ τελευταῖον ἐδ. 17, ὁ Πατὴρ προσάγει ἐνώπιόν μας τὴν τάξιν τῆς ἀποκαταστάσεως, αἰνοῦντες τὸν Θεὸν καὶ τὸν Βασιλέα αὐτῶν διὰ τὰς ἔκπαιλοι ὑποσχεθείσας εὐλογίας τῆς Βασιλείας, ὅποτε ὁ λαὸς θ' ἀναγνωρίσῃ τὸν Μεσσίαν του καὶ θὰ καταστῶσιν ὑπῆκοοι εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Χριστοῦ. Τότε θὰ εἴπωσιν,

"Ἰδοὺ, οὗτος εἶναι ὁ Θεὸς ἡμῶν, περιεμείναμεν Αὐτὸν... θέλομεν χαρῇ καὶ εὐφρανθῇ ἐν τῇ σωτηρίᾳ Αὐτοῦ." ΗΣΑΙΑΣ κε:9.

Αὕτη εἶναι ἡ ἀγγελία ἐκ τοῦ Οὐρανίου Πατρὸς ἐξεικονίζων τὸν Βασιλέα Του" ὡς τὸν ὡραιότατον μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ὡς κατακτητὴν καὶ ὑπερνικητὴν ὅλων τῶν ἐχθρῶν Του, τοῦ ὁποῦ θρόνος **θέλει** εἶσθαι εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος, ὁ χαρακτήρ Του ἐξαιρέτως δίκαιος, ἐνδεδυμένος μὲ ἐνδύματα ὡραιότος μὲ τὰ κάλλιστα ἄρώματα-τὰς χάριτας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

ΣΕΙΡΑΙ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΔΑΝΙΗΛ

---οοο---

ΔΑΝΙΗΛ είναι ὁ τέταρτος ἐκ τῶν καλουμένων "μεγαλειτέρων" προφητῶν, οἱ ἄλλοι τρεῖς ἐκ τούτων εἶναι ὁ ΗΣΑΙΑΣ, ὁ ἸΕΡΕΜΙΑΣ, καὶ ὁ ΙΕΖΕΚΙΗΛ. Ὁ Δανιὴλ ἦτο μετὰ τὸ τῶν εἰς Βαβυλῶνα ἀχθέντων Ἑβραίων ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Ναβουχοδονόσορ, πλὴν ὅμως πρὶν τῆς γενικῆς αἰχμαλωσίας, κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τοῦ βασιλέως τοῦ Ἰουδα Ἰωακείμ. Τοῦτο ἦτο δέκα ἐννέα ἔτη πρὶν τῆς καταστροφῆς τῆς Ἱερουσαλὴμ ὅποτε ἡ γενικὴ αἰχμαλωσία ἤρχισε. ΔΑΝ.α:1-3, Β.ΒΑΣ. κγ:36, κδ:1, 8, 18, κε: 1-8.

Ὁ Ναβουχοδονόσορ ἐφάνη σοφὸς, ἐν τῇ χρήσει τινῶν ἐκ τῶν διαπρεπῶν Ἑβραίων αἰχμαλώτων εἰς τὸ παλάτιόν του, ἵνα ἀποδώσωσιν εἰς αὐτὸν εἰδικὴν ὑπηρεσίαν. Μεταξὺ τῶν ἐκλεγέντων, τέσσαρες ἰδίως ἀναφέρονται -Δανιὴλ, Ἀνανίας, Μισαὴλ καὶ Ἀζαρίας. ΔΑΝ.α:6. Ταῦτα ἦσαν τὰ Ἑβραϊκὰ αὐτῶν ὀνόματα ἅτινα μετελλάγησαν εἰς Χαλδαϊκὰ, Σεδράχ, Μισαχ καὶ Ἀβδενεγὼ. ΔΑΝ. α:7. Πάντες οὗτοι οἱ τέσσαρες νέοι, ἦσαν πιστοὶ εἰς τὸν Θεὸν τοῦ Ἰσραὴλ καὶ ἠχθησαν εἰς ὑψηλὴν περιωπὴν ἐν τῇ Βαβυλωνιακῇ Αὐτοκρατορίᾳ, ἀλλὰ μόνον ὁ Δανιὴλ ἐχρησίμευσεν εἰς τὸν Θεὸν ὡς προφήτης. Ἡ κυρίως ἀναφορὰ τῶν ἄλλων τριῶν γίνεται σχετικῶς μὲ τὴν πιστότητα των, ὅταν εὐρίσκοντο ἐν δοκιμῇ, ἥτις ὡδήγησε νὰ ριφθῶσιν ἐν τῇ καιομένῃ καμίνῳ, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Θεὸς, ζῶντας ἀπελευθέρωσεν αὐτοὺς. ΔΑΝ. γ:16-30, ΕΒΡ. ια: 33, 34.

Ὁ Δανιὴλ ἦτο ὁ πρῶτος ὁ ἀχθεὶς εἰς περίοπτον θέσιν σχετικῶς μὲ τὸ ὄνειρον τοῦ Βασιλέως Ναβουχο-

δονόσορ. Ὁ Βασιλεὺς ἀφύπνισθεῖς δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνθυμηθῇ τὸ ὄνειρόν του, ἀλλὰ πολὺ ἐταράχθη ἐξ αὐτοῦ. ΔΑΝ. β:1. Τότε ὁ Ναβουχοδονόσορ προσέταξε τοὺς μάγους, τοὺς ἀστρολόγους, τοὺς γόητας καὶ τοὺς Χαλδαίους, νὰ εἰπωσι περὶ τοῦ ὁνείρου του καὶ νὰ ἐρμηνεύσωσι τὴν ἔννοιάν του.

Οὗτοι οἱ "σοφοὶ" τῆς Αὐτοκρατορίας εἶπον εἰς τὸν Βασιλέα, ὅτι ἐὰν ἠδύνατο νὰ ἐνθυμηθῇ τὸ ὄνειρόν του καὶ ἀφηγηθῇ τοῦτο εἰς αὐτοὺς, θὰ ἱκανοῦντο νὰ ἐξηγήσωσιν εἰς αὐτὸν τὴν ἔννοιαν. ΔΑΝ. β:7. Ἀλλ' ὁ Βασιλεὺς δὲν ἠδύνατο νὰ μεταδώσῃ, οὐδὲ νὰ ἐνθυμηθῇ αὐτὸ, καὶ ὥς ἐκ τούτου ἐπληροφόρησαν αὐτὸν, ὅτι ἦσαν παντελῶς ἀνίκανοι νὰ προμηθεύσωσιν εἰς αὐτὸν τὴν ἐπιθυμητὴν πληροφορίαν. Τότε ὁ Ναβουχοδονόσορ ἐξαφθεῖς ἐκ τῆς ὀργῆς του, διέταξε νὰ θανατωθῶσιν ὅλοι οὗτοι οἱ σοφοί, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ Δανιὴλ καὶ τῶν συντρόφων του, ἂν καὶ οὗτοι δὲν εἶχον συμβουλευθῇ μετ' αὐτῶν. ΔΑΝ. β:8-13.

Ὁ Δανιὴλ ἔμαθε περὶ τοῦ διατάγματος τοῦ Βασιλέως καὶ ἐζήτησε νὰ δοθῇ καιρὸς περὶ τοῦ τι δεῖ ποιεῖν. Συνεβουλευθῇ μετὰ τῶν τριῶν Ἑβραίων φίλων του καὶ ἐζήτησε παρ' αὐτῶν νὰ τεθῇ τὸ ζήτημα εἰς προσευχὴν. Τὸ μυστικὸν τοῦ ὁνείρου τοῦ Βασιλέως μετὰ τῆς ἐρμηνείας του, ἀμέσως ἀπεκαλύφθη εἰς τὸν Δανιὴλ. Ὁ Δανιὴλ ἦτο πολὺ εὐγνώμων διὰ τοῦτο καὶ ἐξέφρασε τὴν εὐχαριστίαν του μὲ ὡραίαν καταनुκτικὴν προσευχὴν. ΔΑΝ. β: 14-23.

Τότε ἐχορηγήθη εὐκαιρία εἰς τὸν Δανιὴλ νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Ναβουχοδονόσορ, νὰ διηγηθῇ τὸ ὄνειρόν του καὶ νὰ δώσῃ καὶ τὴν ἐρμηνείαν του. Ὁ Δανιὴλ ἀπεποιήθη τῆς ἀξιώσεως, ὅτι ἡ πληροφορία προήλθεν ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ σοφίας, ἀπέδωκε τὴν ἱκανότητα καὶ τὴν δόξαν εἰς τὸν Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ ὃν ἐκεῖνος ὑπηρετεῖ. ΔΑΝ. β: 24-30.

Ἦτο εἰς τοῦτο τὸ ὄνειρον, ὅτι ὁ Ναβουχοδονό-

σορ εἶδεν ἀνθρωποειδῆ εἰκόνα ἔχουσιν χρυσὴν κεφαλὴν, ἀργυροῦς βραχίονας καὶ στῆθος, χαλκίνην κοιλίαν καὶ μηροῦς, σιδηρὰς κνήμας καὶ πόδας, μετὰ τῶν δακτύλων, μέρος μὲν ἐκ σιδήρου, μέρος δὲ ἐκ πηλοῦ. Εἰς τὸ ὄνειρον ὁ Βασιλεὺς εἶδε λίθον ἀποκοπέντα ἐκ τοῦ ὄρους ἄνευ χειρῶν, καὶ οὗτος ὁ λίθος ἐκτύπησε τὴν εἰκόνα εἰς τοὺς πόδας. Τότε ἡ εἰκὼν ἔπεσε, κατεθρυμματίσθη εἰς λεπτὸν ἄχυρον καὶ ὁ ἄνεμος διεσκόρπισεν αὐτὸ καὶ οὐδαμοῦ εὗρέθη, καὶ ὁ λίθος ἡῤῃξεσε καταστάς ὄρος μέγα καὶ ἐκάλυψεν ὅλην τὴν γῆν. ΔΑΝ. β: 31-35.

Ἡ ἐρμηνεία ἣ ὑπὸ τοῦ Δανιὴλ δοθεῖσα περὶ τοῦ του τοῦ ὁνείρου ἦτο, ὅτι ἡ εἰκὼν ἐντεπροσώπευε τέσσαρα μεγάλα Βασίλεια ἢ Αὐτοκρατορίας, ἀρξαμένων μὲ τὴν Βαβυλῶνα, καὶ ὅτι ὁ Θεὸς τοῦ οὐρανοῦ θὰ παρεῖχεν ἄδειαν εἰς αὐτὰς ἀλληλοδιαδόχως νὰ κυβερνώσι. Ἡ κεφαλὴ ἐκ χρυσοῦ ἀντεπροσώπευε τὴν Βαβυλῶνα ἀρχομένης μὲ τὸν Ναβουχοδονόσορ. Τὸ στῆθος καὶ οἱ βραχίονες ἐξ ἀργύρου ἐξεικόνιζον τὴν Μηδο-Περσίαν, ἡ κοιλία καὶ οἱ μηροὶ ἐκ χαλκοῦ τὴν Ἑλληνικὴν Αὐτοκρατορίαν καὶ αἱ κνήμαι ἐκ σιδήρου τὴν Ρωμαϊκὴν. ΔΑΝ. β: 36-40. Ἰδε ἐπίσης ΣΧΕΔΙΟΝ ΤΩΝ ΑἰΩΝΩΝ Σελ. 285-289.

Οἱ πόδες καὶ ἰδίως οἱ δάκτυλοι τῆς εἰκόνης, ἀντιπροσωπεύουσι τὴν διηρημένην κατάστασιν τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας, ὡς παρατηρεῖται, εἰς τὰ διάφορα Βασίλεια τῆς Εὐρώπης, πρὶν τοῦ Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου. Ὁ Δανιὴλ ἐξήγησεν εἰς τὸν Ναβουχοδονόσορ, ὅτι ἡ ἀνάμιξις τοῦ πηλοῦ μετὰ τοῦ σιδήρου ἀντεπροσώπευεν ἐξασθενικὰς ἐπιρροὰς αἰτίνας θὰ ἐπροξένουν εὐκόλον καταθυσμᾶτισιν, ὅταν ὁ πρέπων καιρὸς θὰ ἤρχετο. Τοῦτο εἰρμηνεύθη ὡς ἡ σύμμειξις τῆς θρησκευτικῆς καὶ πολιτικῆς δυνάμεως. ΔΑΝ. β: 41-43.

Τὸ κτύπημα τῆς εἰκόνης ἐπὶ τῶν ποδῶν ὑπὸ τοῦ λίθου τοῦ ἐκκοπέντος ἄνευ χειρὸς, ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Δανιὴλ νὰ σημαίνῃ, ὅτι ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν βα-

σιλέων τῶν ἀντιπροσωπευομένων ἰδίως ὑπὸ τῶν δακτύλων τῆς εἰκόνος, ὁ Θεὸς τοῦ οὐρανοῦ θὰ ἴδρυσεν τὴν Βασιλείαν Του, ἥτις μετὰ τὴν κατασυντριπτικὴν τῆς ἐνέργειαν τὴν ὑπὸ τοῦ λίθου ἀντιπροσωπευομένην, θὰ ἐπεξετείνετο ἐφ' ἀπάσης τῆς γῆς καὶ θὰ ἀπεβαινεν εἰς ὅρος μέγα. ΔΑΝ. β:44,45.

Ὁ Ναβουχοδογόσορ πολὺ ἠὺχαριστήθη μὲ τὸν Δανιὴλ εἰς τὸ ὅτι ἱκανώθη νὰ ἐρμηνεύσῃ εἰς αὐτὸν τὸ ὄνειρόν του. Προσέφερεν, ὅθεν, δῶρα εἰς τὸν Δανιὴλ καὶ ἐξύψωσεν αὐτὸν εἰς ὑψηλὴν θέσιν ἐν τῇ κυβερνήσει τῆς Βαβυλῶνος. Ἐπωφελοῦμενος τῆς εὐκαιρίας ταύτης ὁ Δανιὴλ ἐξεζήτησε χάρις παρὰ τοῦ Βασιλέως ὑπὲρ τῶν τριῶν Ἑβραϊσπαίδων φίλων του, τοῦ Σεδράχ, Μισάχ καὶ Ἀβδε-νεγῶ. ΔΑΝ.β:46-49.

Η ΑΠΟΨΙΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Φαίνεται, ὅτι ἐν τῷ ὄνειρῳ τοῦ Ναβουχοδογόσορ ἔχομεν τὴν ἀνθρωπίνην ἀποψιν τῶν τεσσάρων μεγάλων Αὐτοκρατοριῶν, ἣν αὐταὶ ἐξεικόνιζον. Εἰς τὸν ἄνθρωπον, αὐταὶ δι' Αὐτοκρατορίαι ἐφάνησαν αἰγλήσσαι -λαμπραὶ- καὶ τῇ ἀληθείᾳ ἐπιβλητικαί, ὡς ὁ χρυσὸς, ἄργυρος, χαλκὸς καὶ σίδηρος. Ἀλλ' ἡ τοῦ Θεοῦ ἀποψις περὶ τούτων ὑπῆρξε διάφορος καὶ παρουσιάζεται εἰς ἡμᾶς εἰς ὁρασιν τινὰ εἰς τὸν Δανιὴλ δοθεῖσαν, εἰς ἣν εἶδε τέσσαρα εἰδεχθῆ θηρία.

Τὸ πρῶτον τῶν θηρίων ἦτο ὡς λέων μὲ πτέρυγας ἀετοῦ. Τὸ δεῦτερον ὡς ἄρκτος, τὸ τρίτον ὡς λεοπαρδαλις μὲ τέσσαρας πτέρυγας καὶ τέσσαρας κεφαλὰς. Τὸ τέταρτον θηρίον ἀφέθη ἀπερίγραφτον, προδήλως εἰς τὸ ἄκρον τρομακτικὸν καὶ ἀσύγκριτον πρὸς τι θηρίον γνωστὸν εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὡς ἐκ τούτου περιεγράφη ἀπλῶς ὡς ὄν "τρομερὸν, καταπληκτικὸν καὶ ἰσχυρὸν σφόδρα, μὲ μεγάλους σιδηροὺς ὀδόντας καὶ δέκα κέρατα." Ὡς ὁ Δανιὴλ παρετήρει ἔκθαμβος τοῦτο τὸ θηρίον, ἰδοὺ, ἕτερον μικρὸν κέρας ἀνέβη μετὰ τῶν δέκα, καὶ τρία ἐκ τῶν πρώτων κεράτων ἐξερριζώθησαν. Τοῦτο τὸ θηρίον εἶχε στόμα "λαλοῦν

μεγάλα πράγματα." ΔΑΝ. ζ:1-8.

Ταῦτα τὰ τέσσαρα θηρία, ὡς ὁ χρυσοῦς ὁ ἄργυρος, ὁ χαλκὸς καὶ ὁ σίδηρος τῆς εἰκόνας τοῦ Ναβουχοδονόσορ, ἀντεπροσώπευον τὰ τέσσαρα βασίλεια, τὴν Βαβυλῶνα, Μηδο-Περσίαν, Ἑλλάδα καὶ Ῥώμην. Εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὸν λαὸν Του, ταῦτα τὰ βασίλεια ἦσαν θηριώδη. Ἐπροξένησαν πολλὰς θλίψεις ἐπὶ τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Τοῦτο τυγχάνει ἐξεχόντως ἀληθές περὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας ἣτις βραδύτερον μετεβλήθη εἰς Παπικὴν, Ἀγίαν Ῥωμαϊκὴν Αὐτοκρατορίαν. ΑΠΟΚ. ιγ:1-3, ιζ:1-7, Β.Θεσσαλ. β:3-9.

Τὰ δέκα κέρατα τοῦ Ῥωμαϊκοῦ θηρίου ἀνταποκρίνονται μὲ τοὺς δέκα δακτύλους τῆς εἰκόνας. Ἐν τῇ ἀπόψει τοῦ Θεοῦ περὶ τούτων τῶν Αὐτοκρατοριῶν, μέλλον τι δεικνύεται ὅπερ δὲν φαίνεται ἐν τῇ περιγραφῇ τῆς εἰκόνας. Μικρὸν τι κέρας ἀνεφύη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ θηρίου καὶ ἀντικαθιστᾷ τὰ τρία τῶν πρωταρχικῶν κεράτων. Εἶναι καταφανές πιστεύομεν, ὅτι τοῦτο τὸ μικρὸν κέρας ἀντιπροσωπεύει τὸν Παπισμόν. Ἰδε Τόμον Αὖν ΤΟ ΣΧΕΔΙΟΝ ΤΩΝ ΑἰΩΝΩΝ Σελ. 289-296, καὶ Τόμον Βον Κεφ. Θον Σελ.306-412.

Καθὼς εἰς τὴν περιγραφὴν τῆς εἰκόνας, οὕτως ἐν τῇ ὁράσει τοῦ Δανιὴλ περὶ τῶν τεσσάρων θηρίων, ἡ Βασιλεία τοῦ Χριστοῦ βλέπεται ν' ἀντικαθιστᾷ τὴν κοσμικὴν ἐξουσίαν. Ἐν ταύτῃ τῇ προφητικῇ ὁράσει ὁ Ἰεχωβά περιγράφεται ὡς ὁ Παλαιὸς τῶν ἡμερῶν, καὶ ὁ Ἰησοῦς ὡς ὁμοιος μὲ Υἱὸν Ἀνθρώπου. Ὁ Παλαιὸς τῶν ἡμερῶν χορηγεῖ τὴν Βασιλείαν εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου. ἐν τῇ περὶ ὁράσεως ἐρμηνείᾳ, "ὁ λαὸς τῶν ἁγίων τοῦ Ὑψίστου" δεικνύεται λαμβάνων τὴν Βασιλείαν. Οὗτοι, καταφανῶς, εἶναι οἱ ἀκόλουθοι τοῦ Ἰησοῦ, ἐκεῖνοι οἵτινες θά ζήσωσι καὶ βασιλεύσωσι μετὰ τοῦ Ἰησοῦ "χίλια ἔτη." ΔΑΝ. ζ:9-14, 23-27, καὶ ΑΠΟΚ. x:6.

Η ΠΡΩΤΗ ΕΛΕΥΣΙΣ

Ἐν ἑτέρᾳ ὁράσει εἰς τὸν Δανιὴλ ἐδόθη χρονολο-

γική προφητεία περὶ τῆς πρώτης ἐλεύσεως τοῦ Ἰησοῦ. ΔΑΝ.θ:25-27. Ἡ κατατόπισις ταύτης τῆς προφητείας εἶναι λίαν ἐνδιαφέρουσα. Ὡς ἀναγράφεται εἰς τὸ ὄγδοον κεφ. εἰς τὸν Δανιὴλ παρεσχέθη ὅρασις ἣτις δὲν θὰ ἐξεπληροῦτο "διὰ πολλὰς ἡμέρας". Ὁ Δανιὴλ ἠσθένησε διὰ τοῦτο, πιθανὸν διότι ἠπόρει ἐὰν, ὡς ἀνεμένετο, ὁ λαὸς του πραγματικῶς θ' ἀπῆλλάσεται ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας τῆς Βαβυλῶνος εἰς τὸ τέλος τῶν ἑβδομήκοντα ἐτῶν, ὡς προελέχθη ὑπὸ τοῦ προφήτου Ἰερεμίου. ΔΑΝ.η:26, θ:1,2, ΙΕΡ. κε:12.

Εἶναι πρόδηλον, ὅτι ὁ Δανιὴλ ἐσχετίσθη μὲ τὴν προφητείαν τοῦ Ἰερεμίου καὶ ἐγνωστοποιήθη περὶ τοῦ μαθήματος ὅπερ ὁ Κύριος ἐδίδαξε τοῦτον τὸν προφήτην διὰ τοῦ κεραμέως. ΙΕΡ. ιη: 1-10. Ἐν συντόμῳ, τοῦτο τὸ μάθημα ἦτο, ὅτι ὁ Θεὸς ἐκέκτητο τὸ δικαίωμα νὰ μετανοήσῃ σχετικῶς μὲ τὰς ὑποσχέσεις Του, ἐὰν ἐκείνοι εἰς οὓς ἐγένοντο δὲν συνεμορφούντο πρὸς τοὺς μὲ αὐτοὺς συνηθέντας ὅρους. Ἰσως ὁ Δανιὴλ ἠπόρει μήποτε, ἀναφορικῶς μὲ τὰ ἑβδομήκοντα ἔτη τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ λαοῦ του, θὰ ὑπῆγετο ὁ λαὸς εἰς τὴν τιμωρίαν τῆς ἐπὶ πλέον παρατάσεως χρόνου. Ὅπως καὶ ἂν εἶχε ἡ ὑπόθεσις, ὁ Δανιὴλ σοβαρῶς καὶ μὲ εἰλικρίνειαν προσῆλθε πρὸς τὸν Κύριον ἐν προσευχῇ, ὁμολογῶν τὰς ἀμαρτίας τοῦ λαοῦ, καὶ ἀναγνωρίζων ὅτι ὁ λαὸς του, τῇ ἀληθείᾳ ἡμάρτησε καὶ δικαίως ἐτιμωρήθησαν, ἐδεήθη διὰ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ἐκζητῶν "συγχωρησιν χωρὶς ἀναβολὴν." ΔΑΝ. θ: 3-19.

Ὁ Κύριος δὲν ἐβεβαίωσε τότε τὸν Δανιὴλ ὅτι ἡ αἰχμαλωσία θὰ ἐτελείωνεν εἰς τὸ τέλος τῶν ἑβδομήκοντα ἐτῶν, ἀλλὰ ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ ἀπεστάλη εἰς αὐτὸν καὶ ἐσκιαγράφησε χάριν αὐτοῦ περίοδον ἐξήκοντα ἐννέα συμβολικῶν ἐβδομάδων, μέχρι τῆς ἐλευσεως τοῦ Χριστοῦ τοῦ Ἡγουμένου. Ἑτέρα συμβολικὴ ἐβδομάς ἀναφέρεται ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας ἠθέλην ἐκκοπῇ ὁ Μεσσίας ἐν θανάτῳ, ἀλλ' οὐχὶ δι' ἑαυτὸν. ΔΑΝ. θ: 20-27.

Ἐννοοῦμεν, ὅτι ἐξήκοντα ἑννέα ἑβδομάδες εἶ-
 ναι περίοδος 483 ἑτῶν, ἣτις ὡς ἡ προφητεία ἀναφέ-
 ρει ἔδει νὰ εἶχεν ἀρχίσει μὲ τὴν ἔκδοσιν τοῦ προ-
 στάγματος νὰ ἀνοικοδομηθοῦν τὰ τεῖχη τῆς Ἱερουσα-
 λὴμ. Ἡ ἐβδομηκοστὴ ἑβδομάς ἤρξατο μὲ τὸ βάπτισμα
 τοῦ Ἰησοῦ, ὁπότε πράγματι κατέστη Ὁ ΜΕΣΣΙΑΣ. Ὁ Ἰ-
 ησοῦς ἀπεκόπη διὰ θανατώσεως ἐν τῷ μέσῳ ταύτης
 τῆς ἑβδομάδος, τῆς διακονίας Του ληξάσης μὲ τὴν
 συμπλήρωσιν τριῶν καὶ ἡμισυ ἑτῶν. Εἶναι οὐσιῶδες
 ἐν τῇ σπουδῇ ταύτης τῆς προφητείας νὰ σημειώσωμεν,
 ὅτι ἡ ἑναρξίς τῶν ἐξήκοντα ἑννέα ἑβδομάδων δὲν ση-
 μειοῦται ἀπὸ τὸν χρόνον τῆς προσταγῆς τοῦ Κυρίου
 νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν Παλαιστίνην καὶ νὰ ἀνοί-
 κοδομηθῇ ὁ Ναὸς. Ἰδε Βον Τόμον Ὁ ΚΑΙΡΟΣ ΕΣΤΙΝ ΕΓ-
 ΓΥΣ Σελ. 70-80.

ΓΝΩΣΙΣ ΚΑΙ ΘΛΙΨΙΣ

Ὁ Κύριος μετεχειρίσθη τὸν Δανιὴλ εἰς ἑτέρας
 ἄλλας προφητείας, μιᾶς λίαν σπουδαίας οὔσης, εἰς
 τὴν πρόρρησιν του περὶ χρόνου ὁπότε θὰ ἦτο αὐξη-
 σις γνώσεως καὶ οἱ ἄνθρωποι πολὺ θὰ περιτρέχον,
 ὡσαύτως περὶ προρρήσεως ὁπότε θὰ ἦτο "τοιαύτη θλί-
 ψις ἣτις οὐδέποτε ἐγείνεν ἀφ' ὅτου ὑπῆρξεν ἔθνος."
ΔΑΝ. ιβ:1-4. Ταῦτα τὰ γεγονότα ἔπρεπε νὰ λάβωσι
 χώραν ἐν "τῷ ἐσχάτῳ καιρῷ." Τοῦτο βεβαίως δὲν δη-
 λοῖ τὸ τέλος τοῦ χρόνου, οὐδὲ τὸ τέλος τῆς γῆς.
 Εἶναι μᾶλλον, διαπεραστικὴ περίοδος καθ' ἣν τὰ βα-
 σίλεια τοῦ κόσμου τούτου ἀνατρέπονται καὶ ἀντικα-
 θίσταται ὑπὸ τῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ, ὡς δει-
 κνύεται εἰς Κεφ. β: καὶ ζ: τοῦ βιβλίου τοῦ Δανιὴλ.

Ὁ Ἰσαὰκ Νεύτων ἦτο ἑνθερμος μελετητὴς τῆς
 Βίβλου καὶ προεῖπεν, βασιζόμενος ἐπὶ τοῦ ιβ: 4 τοῦ
 Δανιὴλ, ὅτι θὰ ἤρχετο καιρὸς ὁπότε οἱ ἄνθρωποι θὰ
 ἐταξίδευν μὲ ταχύτητα πενήκοντα μιλίων τὴν ὥραν.
 Ὁ Βολταῖρος, ὁ διαβόητος Γάλλος ἄπιστος καὶ σύγ-
 χρονος τοῦ Νεύτωνος, περιεφρόνησε ταύτην τὴν πρόρ-
 ρησιν. Ἦδη, φυσικὰ, ἡ τοῦ Νεύτωνος πίστις εἰς τὰς
 Γραφὰς ἔχει δικαιωθῇ. Πεντήκοντα μίλια τὴν ὥραν

ταχύτης σήμερον, θεωρεῖται μικρά. Βεβαιότατα ὅμως ἡ αὐξησις τῆς γνώσεως ἐσχάτως, ἔχει κάμει τρομακτικά βήματα.

Ἡ αὐξησις τῆς γνώσεως μέσω τῆς ταχείας μεθόδου τῶν ταξιδίων καὶ ἐτέρων ἐπιστημονικῶν προόδων δι' ἐπικοινωνίαν, προσήγαγε τὰ ἀπώτερα ἔθνη τῆς γῆς εἰς τὸ πλησίον διάστημα, καὶ κυβερνώμενα κατὰ μέγα μέρος ὑπὸ τῆς ἰδιοτελείας, αὕτη ὁδηγεῖ εἰς θλίψιν ἣν ὁ προφήτης Δανιὴλ ἀποκαλεῖ "θλίψιν μεγάλην ἣτις δὲν ἔγεινεν ἀπότου ὑπῆρξεν ἔθνος." Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλῶν περὶ τῆς αὐτῆς θλίψεως ἐπεβεβαίωσεν, ὅτι θὰ ἦτο τόσον δρυμεῖα ὥστε, ἐὰν δὲν συνετέμνοντο αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι οὐδεμία σὰρξ δὲν θὰ ἐσώζετο.
MATΘ. κδ: 3,21,22.

Ὁ Ἰησοῦς ὡσαύτως παρέσχεν εἰς ἡμᾶς διαβεβαίωσιν, ὅτι θεία ἐπέμβασις θὰ ἐλάβανε χώραν εἰς τὰς υποθέσεις τῶν ἀνθρώπων ἐγκαίρως, διὰ ν' ἀποτρέψῃ τὴν καταστροφὴν αὐτοῦ τοῦ ἰδίου ἀνθρωπίνου γένους. Αὕτη ἡ ἐπέμβασις θὰ ἐπιτελεσθῇ μέσω τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ Θεοῦ, οἵτινες ἀποτελοῦνται ἐκ τοῦ Ἰησοῦ καὶ τῶν πιστῶν ἀκολούθων Του, οἵτινες θὰ εἶναι οἱ Πνευματικοὶ, Ἀρχοντες κατὰ τὸν Αἰῶνα τῆς Μεσσιανικῆς Βασιλείας. ΔΑΝ. ιβ:1-3, ΓΑΛ.α:4. Τοῦτο θ' ἀποβῇ εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὰς δοκιμασίας καὶ τοὺς διωγμοὺς οὓς ἐπεσώρυσεν ὁ "παρὼν πονηρὸς αἰὼν" καὶ ὡσαύτως εἰς τὴν ἀπαλλαγὴν αὐτῶν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν πρώτην ἀνάστασιν. ΑΠΟΚ. κ:6.

Ἐν τῇ ἀναστάσει ἀμφότεροι "οἱ δίκαιοι καὶ οἱ ἀδικοὶ" θέλουσιν ἐγερθῇ. ΠΡΑΞ. κδ:15. Ὁ Δανιὴλ διαιρεῖ τοὺς πιστοὺς εἰς δύο γενικὰς τάξεις, αἵτινες ἐμφανῶς ἀναφέρονται εἰς τὴν ἐκκλησίαν τούτου τοῦ Εὐαγγελικοῦ αἰῶνος καὶ εἰς τοὺς Ἀρχαίους Ἀριστεῖς οἵτινες θὰ εἶναι οἱ ἐπίγειοι Ἀρχοντες ἐν τῇ Βασιλείᾳ τοῦ Χριστοῦ. Ἰδε ΣΧΕΔΙΟΝ ΤΩΝ ΑἰΩΝΩΝ Σελ. 329, Παρ. 1.

Ὁ Κύριος ἐχρησιμοποίησε τὸν Δανιὴλ σχετικῶς μὲ ἀριθμὸν τινὰ ἐτέρων προφητειῶν, ἅπασαι αἱ ὁποῖαι παρατίθενται ἐν ἐκτάσει εἰς τὰς ΓΡΑΦΙΚΑΣ ΜΕΛΕΤΑΣ. Καὶ ὅμως, αὐτὸς ὁ Δανιὴλ κατενόησεν ὀλίγον ἐκ τῶν πολλῶν πραγμάτων ἅτινα ἐσκιαγραφῆθησαν ἐν ὁράσει εἰς αὐτόν. Ὁ Δανιὴλ ἀντελήφθη ταύτην τὴν ἔλλειψιν τῆς κατανοήσεως καὶ ἐζήτησε περισσοτέρας πληροφορίας, ἀλλὰ ἐλέγχθη εἰς αὐτόν ὅτι "οἱ λόγοι" εἶναι "κεκλεισμένοι καὶ ἐσφραγισμένοι μέχρι τοῦ ἐσχάτου καιροῦ." ΔΑΝ. ιβ: 8,9.

Ἐλέγχθη ὡσαύτως εἰς αὐτόν, ὅτι θὰ ἀνεπαύετο ἐν θανάτῳ "ἕως τοῦ τέλους" καὶ ὅτι εἰς "τὸ τέλος τῶν ἡμερῶν ἠθέλε σταθῇ ἐν τῷ κλήρῳ του ἢ εἰς τὴν τάξιν του." ΔΑΝ. ιβ:13. Ὁ κλῆρος ἢ θέσις τοῦ Δανιὴλ θὰ εἶναι μεταξὺ τῶν ἐπιγείων ἀντιπροσώπων τῆς Βασιλείας, "τῶν Ἀρχόντων ἐν πάσῃ τῇ γῇ." ΨΑΛΜ. με:16. Βεβαίως ἡ πρὸς τὸν Θεὸν πιστότης του, ὑπὸ μεγάλην δοκιμασίαν ἀπεδείχθη, ὅτι εἶναι ἄξιος ταύτης τῆς ὑψηλῆς θέσεως ἐν τῇ Μεσσιανικῇ Βασιλείᾳ.

ΣΥΝΟΨΙΣ ΣΠΟΥΔΑΙΩΝ ΣΚΕΨΕΩΝ

Ὁ Δανιὴλ ἦτο αἰχμάλωτος μεταξὺ ἄλλων συμπατριωτῶν του ἐν Βαβυλῶνι, ἔνθα ἐχρησιμοποιήθη ὑπὸ τοῦ Κυρίου ὡς εἰς τῶν μεγαλειτέρων Του προφητῶν. Αἱ προφητεῖαι αἱ σημειοῦμεναι εἰς ταύτην τὴν μελέτην, εἶναι ἐκεῖναι αἱ ἀνήκουσαι εἰς τὴν παγκόσμιον ἤδη κυριαρχίαν, ἣν διαδέχεται ἡ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ, εἰς χρονολογικὴν προφητείαν τῆς ΠΡΩΤΗΣ ΕΛΕΥΣΕΩΣ, καὶ εἰς ἑτέραν τοιαύτην τοῦ "ἐσχάτου καιροῦ."

---ooo---

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Ο ΠΛΟΥΤΟΣ
ΤΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

ΕΦΕΣΙΟΥΣ ΚΕΦ. Βον.

πρὸς Ἐφεσίους ἐπιστολὴ μετὰ ἄλλων
πραγμάτων, μεγαλύνει τὴν κλῆσιν τῆς
ἐκκλησίας, καὶ τὸν πλοῦτον τῆς χάριτος
τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν πολλὴν ἀγάπην Του, μέσῳ
τοῦ Χριστοῦ. Τοῦτο τὸ κεφάλαιον μᾶς λέγει περὶ
τῆς κλήσεως Ἰουδαίων καὶ Ἑθνικῶν, καὶ ἐπεξηγεῖ
ὅτι οἱ καλούμενοι ἄγονται εἰς κοινωνίαν μετὰ τὸν
Θεόν, οὐχὶ διὰ τοῦ Νόμου, οὐχὶ διὰ τῶν ἔργων, ἀλ-
λὰ διὰ τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ.

Εἰς ἐδάφια 1-3 ἀναγινώσκουμεν,

" Καὶ ἐσᾶς ὄντας νεκροὺς διὰ τὰς παραβάσεις,
καὶ τὰς ἁμαρτίας ἐζωοποίησεν, εἰς τὰς ὁποί-
ας περιεπατήσατε ποτὲ κατὰ τὸ πολίτευμα τοῦ
κόσμου τούτου, κατὰ τὸν ἄρχοντα τῆς ἐξουσί-
ας τοῦ αἵρος, τοῦ πνεύματος τὸ ὅποion ἐνε-
ργεῖ τὴν σήμερον, εἰς τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθεί-
ας, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ ἡμεῖς πάντες ἀ-
νεστράφημεν ποτὲ κατὰ τὰς ἐπιθυμίας τῆς
σαρκὸς ἡμῶν, πράττοντες τὰ θελήματα τῆς
σαρκὸς καὶ τῶν διαλογισμῶν, καὶ εἵμεθα ἐκ
φύσεως τέκνα ὀργῆς-καὶ κατάρας-ὡς καὶ οἱ
λοιποί."

Οὕτως ὁ Παῦλος ἄρχεται τούτου τοῦ κεφαλαίου,

περιγράφων τὴν προηγουμένην ἁμαρτωλὴν κατάστασιν ἐκείνων οἵτινες ἤδη εἶναι μέλη τῆς οἰκογενείας τοῦ Θεοῦ. Μᾶς λέγει, ὅτι ἡμεθα νεκροὶ ἕνεκεν τῶν παραβάσεων καὶ ἁμαρτιῶν, ἐγεννήθημεν νεκροὶ ἕνεκεν τῆς παραβάσεως τοῦ Ἀδὰμ, ἐγεννήθημεν νεκροὶ ὑπὸ θεῖαν καταδίκην. Τοῦτο βεβαίως εἶναι ἀληθὲς δι' ὅλους ἡμᾶς. "Περιεπατήσαμεν κατὰ τὸ πολίτευμα τοῦ κόσμου τούτου." "Ἡμεθα ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τοῦ Σατανᾶ, "τοῦ ἄρχοντος τῆς ἐξουσίας τοῦ αἵρος," ἥτοι, τοῦ ἄρχοντος τῶν πεπτωκότων ἀγγέλων. Πάντες ἡμεῖς ἡμεθα "τέκνα ἀπειθείας" τούτεστι, τῆς παρακοῆς τοῦ Ἀδὰμ. Πόσον ὁμως δ ι α φ ο ρ ο ι, ὅταν καθιερώθημεν, ὡς ὁ Πέτρος μᾶς διδάσκει, νὰ περιπατῶμεν "ὡς τέκνα ὑπακοῆς." Α.ΠΕΤΡ. α:14.

Εἰς τὸ τρίτον ἐδάφιον ὁ Παῦλος ἐξακολουθεῖ λέγων ὅτι "πάντες ἀνεστράφημεν κατὰ τὰς ἐπιθυμίας τῆς σαρκὸς" δηλ. ἡμεθα ἰδιοτελεῖς, φίλαντοι, ἐγωῖσται, ὅπως ὁ κόσμος, ἀκαθιέρωτοι εἰς τὸν Θεὸν, καὶ ἐγεννήθημεν "τέκνα ὀργῆς". Ὡς τέκνα ἐγεννήθημεν ἐξ ἀνθρώπων εὐρισκομένων ὑπὸ θεῖαν κατάκρισιν "τέκνα ὀργῆς." Εἰς ΙΩΑΝΝ. γ:36 ἀναγινώσκωμεν,

"Ὅστις ὁμως ἀπειθεῖ εἰς τὸν Υἱὸν, δὲν θέλει ἰδεῖ ζωὴν αἰώνιον, ἀλλὰ ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ μένει ἐπάνω αὐτοῦ."

Τὰ τέκνα τῆς παρακοῆς τοῦ Ἀδὰμ εἶναι τέκνα ὀργῆς. Ὁ Θεὸς καὶ ἡ ἁμαρτία εὐρίσκονται οὐσιωδῶς ἐν ἀκρῷ ἀνταγωνισμῷ. Ἐὰν τὰ πράγματα ἔχωσιν οὕτω, πῶς δύναται ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης νὰ ἐπιτρέπῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους νὰ γεννῶνται ἐκόντες ἄκοντες ἁμαρτωλοὶ; Μόνον ἡ ἀλήθεια σχετικῶς μετὰ τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ δι' ἣν προσευχόμεθα ἀπαντᾷ ταύτην τὴν ἐρώτησιν. Διὰ μέσου τῆς κατανοήσεως τοῦ ἔργου τῆς Βασιλείας γνωρίζομεν, ὅτι αὕτη ἡ καταδίκη θ' ἀφαιρεθῇ, θὰ ἐξαλειφθῇ, καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι θὰ εὐλογηθῶσι μετὰ εὐκαιρίαν καὶ ἰκανότητα διὰ τὴν αἰώνιον ζωὴν.

Συνεχίζοντας, εἰς Ἐφεσ. β:4-9 ἀναγινώσκομεν,

"Ὁ Θεὸς ὅμως πλούσιος ὢν εἰς ἔλεος, διὰ τὴν πολλὴν αὐτοῦ ἀγάπην μὲ τὴν ὁποίαν ἠγάπησεν ἡμᾶς καὶ ἐνὼ ἡμεθεὶ νεκροὶ διὰ τὰ ἁμαρτήματα, ἐζωοποίησεν ἡμᾶς διὰ τοῦ Χριστοῦ -κατὰ χάριν εἴσθε σεσωσμένοι- καὶ συνανέστησε καὶ συνεκάθισεν ἐν τοῖς ἐπουρανίοις διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ νὰ δείξῃ εἰς τοὺς ἐπερχομένους αἰῶνας τὸν ὑπερβάλλοντα πλοῦτον τῆς χάριτος Αὐτοῦ διὰ τῆς πρὸς ἡμᾶς ἀγαθότητος ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Διότι κατὰ χάριν εἴσθε σεσωσμένοι διὰ τῆς πίστεως, καὶ τοῦτο δὲν εἶναι ἀπὸ σᾶς, Θεοῦ τὸ δῶρον, οὐχὶ ἐξ ἔργων, διὰ νὰ μὴ καυχηθῇ τις."

"Ὁ Θεὸς ... εἶναι πλούσιος εἰς ἔλεος." Ἀς καταστήσωμεν τοὺτους τοὺς λόγους ἀναπόσπαστον μέρος τοῦ λεξιλογίου μας. Αὕτη ἡ ἀλήθεια ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν "μεγάλην Του ἀγάπην" διὰ τοῦ δώρου τοῦ Υἱοῦ Του καὶ διὰ τῆς καθημερινῆς προνοίας Του μὲ ἡμᾶς. Βεβαίως ἡμεῖς πάντες ταπεινῶς εὐχαριστοῦμεν τὸν Θεὸν διὰ τὸν πλοῦτον τοῦ ἐλέους Του διὰ πᾶσαν τὴν ἀνθρωπότητα, καὶ ἰδίως τώρα δι' ἡμᾶς.

Εἰς τὸ ἐδάφιον 5 ὁ Παῦλος μᾶς βεβαιοῖ "Κατὰ χάριν εἴσθε σεσωσμένοι" τοῦτο δηλοῖ ὅτι χωρὶς νὰ ἀξίζωμεν σωζόμεθα. Εἰς ἐδάφιον 8 ἐπαναλαμβάνεται τοῦτο καὶ πάλιν, "κατὰ χάριν εἴσθε σεσωσμένοι διὰ τῆς πίστεως, καὶ τοῦτο δὲν εἶναι ἀπὸ σᾶς, Θεοῦ τὸ δῶρον." Τοῦτο εἶναι ὁ "μέγας πλοῦτος τοῦ Θεοῦ" ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἐσχεδιάσεν τὴν σωτηρίαν μας καὶ ἡ πίστις μας προσεκολλήθη εἰς ταύτην τὴν σωτηρίαν, καὶ οἱ ἐπερχόμενοι αἰῶνες θ' ἀποκαλύψωσι τὸν ὑπερβολικὸν πλοῦτον, τὸν ἀνεξιχνίαστον θησαυρὸν τούτου τοῦ δώρου τῆς σωτηρίας τοῦ Θεοῦ διὰ μέσου τοῦ Χριστοῦ. "Ὁ μισθὸς τῆς ἁμαρτίας εἶναι θάνατος, ἀλλὰ τὸ δῶρον τοῦ Θεοῦ ζωὴ αἰώνιος διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡ-

μῶν. "ΡΩΜ. 5:23. Καὶ αὕτη ἡ σωτηρία δὲν εἶναι ἀ-
πὸ ἡμᾶς αὐτοῦς, οὐχὶ ἐξ ἔργων, εἶναι καθαρῶς δω-
ρον Θεοῦ. Ἡ πιστότης μας ἐν καθιερώσει καὶ ἀφο-
σιώσει θ' ἀποδείξη τὴν ἀξιοτήτά μας τούτου τοῦ
δώρου τῆς αἰωνίου σωτηρίας.

Εἰς τὰ ἐδ. 10-13 ἀναγινώσκομεν,

" Διότι αὐτοῦ ποίημα εἴμεθα, κτισθέντες ἐν
Χριστῷ Ἰησοῦ πρὸς ἔργα καλὰ, τὰ ὅποια προ-
ητοιμάσεν ὁ Θεὸς διὰ νὰ περιπατήσωμεν ἐν
αὐτοῖς. Διὰ τοῦτο ἐνθυμεῖσθε, σεῖς οἱ πο-
τὲ ἐθνικοὶ κατὰ σάρκα, οἱ λεγόμενοι ἀκρο-
βυστία ὑπὸ τῆς λεγομένης περιτομῆς τῆς χει-
ροποιήτου ἐν σαρκί, ὅτι εἰσθε ἐν τῷ καιρῷ
ἐκείνῳ χωρὶς Χριστοῦ, ἀπηλλοτριωμένοι ἀπὸ
τῆς πολιτείας τοῦ Ἰσραὴλ καὶ ξένοι τῶν δι-
αθηκῶν τῆς ἐπαγγελίας, ἐλπίδα μὴ ἔχοντες
καὶ ὄντες ἐν τῷ κόσμῳ χωρὶς Θεοῦ, τώρα ὁ-
μως διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, σεῖς οἱ ποτὲ
ὄντες μακρὰν, ἐγγείνετε πλησίον διὰ τοῦ αἵ-
ματος τοῦ Χριστοῦ."

Ὁ Παῦλος μᾶς λέγει ὅτι "εἴμεθα ποίημα τοῦ
Θεοῦ" τὸ ἀριστουργήμα Του, δημιουργούμενοι ἐν Χρι-
στῷ Ἰησοῦ. Νέα Κτίσις, ἀποκυηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ
διὰ τοῦ Ἀγ. Πνεύματος ἢ δυνάμεως, καὶ ὅτι ἐκτίσ-
θημεν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ "πρὸς ἔργα καλὰ" τὰ ὅποια
ὁ Θεὸς προητοιμάσεν διὰ "νὰ περιπατῶμεν ἐν αὐ-
τοῖς."

Δυνατὸν νὰ εἴπη τις, πολλοὶ ἐκ τοῦ λαοῦ κά-
μνουςι τοιαῦτα καλὰ ἔργα καὶ δὴ ἐκ καλῆς συνει-
δήσεως. Π.Χάριν, τινὲς δαπανοῦσι ὠρισμένας ἡμέ-
ρας τῆς ἐβδομάδος, ὡς καλοὶ Σαμαρεῖται, ὑπηρε-
τοῦντες τοὺς ἀσθενεῖς, ἀλλάζουσι τὰς κλῖνας, τρο-
φοδοτοῦσι τοὺς πᾶσχοντας. Ἄλλοι πάλιν ἐργάζον-
ται εἰς τὸν Ἐρυθρὸν Σταυρὸν, ὑπηρετοῦντες τὰ ὀρ-
φανά καὶ ἀνήλικα παιδία καθόλον τὸν κόσμον. Ἐτε-

ροι προσφέρουσιν ἀφειδῶς ὑπηρεσίας διὰ γείτονας ἔχοντας ἀνάγκην. Ταῦτα τὰ φιланθρωπικὰ ἔργα καὶ ἕτερα εἶναι καλὰ ἔργα, ἀξιεπαινα ἔργα, ἀνιδιοτελῆ ἔργα. Πολλοὶ ἐκ τοῦ κόσμου εἶναι εὐγενέστεροι εἰς τὸ νὰ κάμνωσι καλὰ ἔργα χάριν τῆς ἀνθρωπότητος ἀπὸ ὅ,τι ἡμεῖς εἴμεθα. Εἶναι ἀξιεπαινοί. Ἐν-τουτοις ὅμως ταῦτα τὰ ἔργα δὲν εἶναι τὰ "καλὰ ἔργα" τοῦ ἐδαφίου ὅτι "ἐκτίσθημεν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ πρὸς καλὰ ἔργα." ΕΦΕΣ. β:10. Τὰ "καλὰ ἔργα" ἐνταῦθα καὶ ἀλλαχοῦ τῶν Γραφῶν σχετικῶς μὲ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἐκεῖνα τὰ ἔργα ἅτινα ἐσχεδιά-σεν, προητοίμασεν ἀποκλειστικῶς ὁ Θεὸς διὰ τὴν Νέαν Κτίσιν. Εἶναι τὰ "καλὰ ἔργα" ἅτινα ἀναπτύσσονται, αὐξάνουσιν ὡς ἀποτέλεσμα τῆς πίστεώς μας ἐπὶ γραμμῶν προετοιμασίας παρὰ Θεοῦ "διὰ νὰ περι-πατήσωμεν ἐν αὐτοῖς."

Ἐνταῦθα προσάγομεν χωρὶα τινα τὰ ὅποια δύ-νανται νὰ μᾶς βοηθήσωσι νὰ περιπατῶμεν εἰς τὰ "καλὰ ἔργα", ἅτινα ὁ Οὐράνιος ἡμῶν Πατὴρ διηυθέ-τησε δι' ἡμᾶς. Εἰς Ματθαῖον ζ:22,23, ἀναγινώσκο-μεν,

" Πολλοὶ θέλουσιν εἰπεῖ πρὸς ἐμὲ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, Κύριε Κύριε, δὲν προεφητεύσαμεν ἐν τῷ ὀνόματί σου καὶ ἐν τῷ ὀνόματί σου ἐ-ξεβάλομεν δαιμόνια, καὶ ἐν τῷ ὀνόματί σου ἐ-κάμομεν θαύματα πολλὰ; Καὶ τότε θέλω ὁμο-λογῆσαι πρὸς αὐτοὺς, Ὅτι ποτὲ δὲν σᾶς ἐ-γνώρισα, φεύγετε ἀπ' ἐμοῦ οἱ ἔργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν."

Διατὶ νὰ λαλήσῃ ὁ Κύριος τοιουτοτρόπως; Ἐπει-δὴ δὲν ἔκαμον τὰ ἔργα Του. Οὐχὶ διότι δὲν ἔπρατ-τον καλὸν ἔργον. Δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ λόγος, ἀλλὰ διατὶ ἀπεδοκιμᾶσθῃσαν τότε; Διότι, καίτοι τὸ ἔρ-γον των ἦτο ὀρθόν, καλόν, θαυμαστὸν ἔργον ἐκ κα-λῆς συνειδήσεως, δὲν ἦτο ὅμως τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ." Σημειώσατε τοὺς λόγους τοῦ Ἰησοῦ εἰς ΙΩΑΝ. c:28,29

"Εἶπον λοιπὸν -ὁ λαὸς- πρὸς αὐτὸν, Τὶ νὰ κά-
μωμεν διὰ νὰ ἐργαζόμεθα τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ;
Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν πρὸς αὐτοὺς.
Τοῦτο εἶναι τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ, νὰ πιστευθῇ-
τε εἰς τοῦτον εἰς τὸν ὁποῖον ἐκεῖνος ἀπέσ-
τειλε."

Αὕτη ἡ ἀπλὴ συνταγὴ ἐμπεριέχει τὴν πλήρη λύ-
σιν ὡς πρὸς τὴν σχέσιν τῆς πίστεως καὶ τῶν ἔργων,
καὶ τῆς παραδόσεως τινὸς εἰς καθιέρωσιν πρὸς τὸν
Θεόν.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέγει εἰς A.ΚΟΡ.ιε:58,

"Ὡστε, ἀδελφοὶ μου ἀγαπητοὶ, γίνεσθε στερε-
οὶ, ἀμετακίνητοι, περισσεύοντες πάντοτε εἰς
τὸ ἔργον τοῦ Κυρίου, γινώσκοντες ὅτι ὁ κό-
πος σας δὲν εἶναι μάταιος ἐν Κυρίῳ."

"Ὡς ἀναγνώσωμεν ΚΟΛ.α:10,

"Διὰ νὰ περιπατήσητε ἀξίως τοῦ Κυρίου εὐαρε-
στοῦντες κατὰ πάντα, καρποφοροῦντες εἰς πᾶν
ἔργον ἀγαθὸν καὶ αὐξανόμενοι εἰς τὴν ἐπί-
γνωσιν τοῦ Θεοῦ."

Ἐνταῦθα ἔχομεν ἕτερον καλὸν ἔργον -αὐξάνον-
τες εἰς τὴν "ἐπίγνωσιν τοῦ Θεοῦ." Εἰς B.TIM.γ:16-
17 πάλιν ἀναγινώσκομεν,

" Ὁλὴ ἡ Γραφὴ εἶναι θεόπνευστος καὶ ὠφέλι-
μος πρὸς διδασκαλίαν, πρὸς ἔλεγχον, πρὸς
ἐπανόρθωσιν, πρὸς ἐκπαίδευσιν τὴν μετὰ τῆς
δικαιοσύνης, διὰ νὰ ἦναι τέλειος ὁ ἄνθρωπος
τοῦ Θεοῦ ἡτοιμασμένος εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν!"

Ἀναντιρρήτως ἡ Ἀγ. Γραφὴ εἶναι ἡ πηγὴ ἐξ ἧς
ἀντλοῦμεν πληροφορίας περὶ τῶν καλῶν ἔργων τοῦ
Θεοῦ- ἐκεῖνα τὰ ἔργα εἰς τὰ ὁποῖα ὁ Θεὸς θέλει

ἡμᾶς νὰ περιπατῶμεν." Ἀς σημειώσωμεν ὡσαύτως τὸ
EBP. ιγ:20,21,

" Ὁ δὲ Θεὸς τῆς εἰρήνης ὅστις ἀνεβίβασεν ἐκ
τῶν νεκρῶν τὸν μέγαν ποιμένα τῶν προβάτων
διὰ τοῦ αἵματος τῆς αἰωνίου διαθήκης, τὸν
Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν, εἴθε νὰ σᾶς κάμῃ τελεί-
ους εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν, διὰ νὰ ἐκτελῇτε
τὸ θέλημα αὐτοῦ, ἐνεργῶν ἐν ὑμῖν τὸ εὐάρε-
στον ἐνώπιον αὐτοῦ, διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ,
εἰς τὸν ὁποῖον εἴη ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας
τῶν αἰώνων."

Εἴμεθα λαὸς "ζηλωταὶ καλῶν ἔργων" ΤΙΤΟΣ β:14,
καὶ ὁ Πέτρος μᾶς λέγει, Α.ΠΕΤΡ. β:12, ὅτι ἐκ "τῶν
καλῶν ἔργων μας" τὰ ὅποια ὁ κόσμος "θα ἴδῃ, δοξά-
σωσι τὸν Θεὸν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἐπισκέψεως." Ὡ! εἴ-
θε νὰ περιπατῶμεν πράττοντες τὸ εὐάρεστον εἰς τὸν
Θεόν, ἐξαγγέλλοντες τὴν ἀλήθειάν Του, κάμνοντας
τὸ φῶς ἡμῶν νὰ λάμπῃ ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων! Τοῦτο
εἶναι μέρος τῶν "καλῶν ἔργων" τοῦ Θεοῦ. Δὲν σω-
ζόμεθα ὑπὸ τῶν καλῶν ἔργων, ἀλλὰ "ἐκτίσθημεν ἐν
Χριστῷ Ἰησοῦ πρὸς καλὰ ἔργα." Ἐν συντόμῳ, τὰ κα-
λὰ ἔργα, ἐντὸς τῆς ἐννοίας τῶν Γραφικῶν ὁρων ἀπο-
τελοῦνται,

- 1ον/ Ἐκ καθιερώσεως ἡμῶν αὐτῶν εἰς τὸν Θε-
ὸν.
- 2ον/ Ἐκ σταθερότητος παραμένοντες ἀκλόνη-
τοι εἰς τὴν καθιέρωσίν μας.
- 3ον/ Ἐκ τῆς ἐκτελέσεως ἔργων ἅτινα ὁ Θεὸς
προσδιώρισεν δι' ἡμᾶς νὰ πράττωμεν.
- 4ον/ Ἐκ τῆς αὐξήσεως μας εἰς τὴν ἐπίγνω-
σιν τοῦ Θεοῦ.
- 5ον/ Ἐκ τῆς ἐπιστηρίζεώς μας εἰς τὸν Λό-
γον τοῦ Θεοῦ, ὡς πηγὴν πληροφορίας
σχετικῶς μὲ τὰ καλὰ ἔργα.

6ον/ Ἐκ τοῦ ζήλου μας πράττοντες τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ταῦτα εἶναι καλὰ ἔργα. Περιπατοῦμεν ἐν ἁρμονίᾳ μὲ ταῦτα τὰ καλὰ θεῖα ἔργα; Ἐξακολουθοῦντες, εἰς ΕΦΕΣ.β:14-17 ἀναγινώσκομεν,

" Διότι αὐτὸς εἶναι ἡ εἰρήνη ἡμῶν, ὅστις ἔκαμε τὰ δύο ἓν, καὶ ἔλυσε τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ, καταργήσας τὴν ἔχθραν ἐν τῇ σαρκὶ αὐτοῦ, τὸν νόμον τῶν ἐντολῶν, τῶν ἐν τοῖς διατάγμασι, διὰ τὴν κτίσιν εἰς ἑαυτὸν τοὺς δύο εἰς ἓνα νέον ἄνθρωπον, φέρων εἰρήνην, καὶ τὴν συνδιαλλάξῃ ἀμφοτέρους εἰς ἓν σῶμα πρὸς τὸν Θεὸν διὰ τοῦ σταυροῦ, θανατώσας δι' αὐτοῦ τὴν ἔχθραν. Καὶ ἐλθὼν ἐκήρυξεν εὐαγγέλιον εἰρήνης εἰς ἑσᾶς τοὺς μακρὰν καὶ εἰς τοὺς πλησίον, διότι δι' αὐτοῦ ἔχομεν ἀμφοτέροι τὴν εἰσοδὸν πρὸς τὸν Πατέρα δι' ἑνὸς Πνεύματος."

Τὸ βασικὸν ἐπιχείρημα εἰς ταῦτα τὰ ἐδάφια εἶναι τὸ μυστήριον τὸ ὁποῖον ὁ Παῦλος ἐπρότεινεν εἰς τὴν Πρωτόγονον Ἐκκλησίαν. Αὕτη ἡ ἀλήθεια συνεχίζεται εἰς τὸ γ:κεφ., ἔνθα εἰς τὸ ἐδ.6 ὁμιλεῖ περὶ τῶν Ἑθνῶν "ὥς ὄντα σύσσωμα καὶ συμμέτοχα τῆς ἐπαγγελίας αὐτοῦ ἐν Χριστῷ διὰ τοῦ εὐαγγελίου" ὁμοῦ μὲ τοὺς Ἰουδαίους.

Τὸ νὰ συλλάβῃ τις τὴν ὡραιότητα τῆς λέξεως "εἰρήνη" εὐρισκομένης εἰς ἐδ. 14,15,17, ὀφείλομεν νὰ γνωρίζωμεν τὴν πλήρη ἔννοιαν τῆς λέξεως. Δηλοῖ περισσότερο τῆς ἡσυχίας καὶ ἡρεμίας. Ὡσαύτως σημαίνει ἁρμονίαν καὶ συμφιλίωσιν. Διὰ μέσου τοῦ Χριστοῦ συνεφιλιώθημεν μὲ τὸν Θεόν. Ἐκεῖνος "εἶναι ἡ εἰρήνη ἡμῶν" ἥτοι Ἐκεῖνος εἶναι ἡ τιμὴ ἣτις ἐπληρώθη διὰ τῆς ζωῆς Του πρὸς εἰρήνευσιν ἡμῶν μετὰ τοῦ Θεοῦ, ἐνεκεν τῆς παραβάσεως τῶν προπατόρων μας.

"Ὡς παρατηρήσωμεν ἐξεταστικῶς τὰ ἀναγινωσκόμενα εἰς ΚΟΛ.α:19,20,

" Διότι ἐν αὐτῷ -τῷ Χριστῷ- ἠυδόκησεν ὁ Πατήρ νὰ συγκατοικήσῃ πᾶν τὸ πλήρωμα καὶ δι' αὐτοῦ, νὰ συνδιαλλάξῃ τὰ πάντα πρὸς ἑαυτὸν, εἰρηνοποιήσας διὰ τοῦ αἵματος τοῦ σταυροῦ αὐτοῦ, δι' αὐτοῦ, εἴτε τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, εἴτε τὰ ἐν τοῖς οὐρανοῖς."

Μακάριοι εἶναι οἱ ὀφθαλμοὶ μας, ἐὰν βλέπωσιν ὅτι διὰ μέσου τῆς θυσίας τοῦ Κυρίου καὶ διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἀξίας τοῦ Κυρίου χάριν ἡμῶν, ἔχομεν συμφιλιωθῇ -ἐπετεύχθη ἀρμονία καὶ εἰρήνη μετὰ τὸν Θεόν- δεδομένου ὅτι μόνον οἱ καθιερωμένοι ἔχουσι ταύτην τὴν εἰρήνην.

Εἰς ἐδ. ΕΦΕΣ.β:19-22, ἀναγινώσκομεν,

" Ἄρα λοιπὸν δὲνεῖσθε πλέον ξένοι καὶ πάροικοι, ἀλλὰ συμπολῖται τῶν ἁγίων καὶ οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ, ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τὸ θεμέλιον τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν, ὅντος ἀκρογωνιαίου λίθου αὐτοῦ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐν τῷ ὁποίῳ πᾶσα ἡ οἰκοδομὴ συναρμολογουμένη αὐξάνεται εἰς ναὸν ἅγιον ἐν Κυρίῳ ἐν τῷ ὁποίῳ καὶ σεῖς συνοικοδομεῖσθε εἰς κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Πνεύματος."

"Ὡς σημειώσωμεν τὴν ὁμοιότητα Ἐφεσ.β:18,19, καὶ ΡΩμ.ε:1,2. ἘΦΕΣ. β:18,19, ἀναγινώσκει,

" Διότι δι' αὐτοῦ ἔχομεν ἀμφοτέροι τὴν εἰσόδον πρὸς τὸν Πατέρα δι' ἑνὸς Πνεύματος." Ἄρα λοιπὸν δὲν εἰσθε πλέον ξένοι καὶ πάροικοι, ἀλλὰ συμπολῖται τῶν ἁγίων καὶ οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ."

Ὁμοιοτρόπως εἰς Ρωμ.ε:1,2, μᾶς λέγει,

" Δικαιωθέντες λοιπὸν ἐκ πίστεως ἔχομεν εἰρήνην πρὸς τὸν Θεὸν διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐλάβομεν καὶ τὴν εἰσοδὸν διὰ τῆς πίστεως εἰς τὴν χάριν ταύτην εἰς τὴν ὁποίαν ἱστάμεθα καὶ καυχώμεθα εἰς τὴν ἐλπίδα τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ."

Ἡμεῖς ἐπομένως -ἐπειδὴ οὕτως εὐρισκόμεθα ἐν εἰρήνῃ, οὕτω δικαιωθέντες καὶ συμφιλιωθέντες μετὰ τὸν Θεόν- εἴμεθα οἱ κτεῖνοι τοῦ Θεοῦ, εἴμεθα ποιήματα τοῦ Θεοῦ, τὸ οἰκοδόμημα Του, ὁ Ναὸς Του. Ὁ Παῦλος ἔγραφεν εἰς τοὺς Ἐφεσίους. Ἐνθυμούμεθα, ὅτι ἐκεῖ εἶδε τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος -καλλιτεχνικῶς ὡραῖος, ἀλλ' οἶκος εἰδωλολατρίας. Ἐκαμεν ὁ Παῦλος σύγκρισιν ἣν ἕκαστος ἐκ τῶν ἀδελφῶν τῆς Ἐφέσου ἔδει ταχέως νὰ διακρίνῃ καὶ ἀναγνώσῃ.

Εἰς τὸ ἐδάφιον 20 παρακατιῶν, μᾶς βεβαιοῖ ὅτι τὸ θεμέλιον τοῦ ναοῦ τοῦ Θεοῦ εἶναι οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ προφῆται. Οὗτοι εἶναι προφῆται τῆς Καινῆς Διαθήκης. Σημειώσατε ΕΦΕΣ.γ:5,

" Τὸ ὅποῖον ἐν ἄλλαις γενεαῖς δὲν ἐγνωστοποιήθη, εἰς τοὺς Υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων, καθὼς τώρα ἀπεκαλύφθη διὰ Πνεύματος εἰς τοὺς ἁγίους αὐτοῦ ἀποστόλους καὶ προφήτας -τῆς Καινῆς Διαθήκης- νὰ ᾗναι τὰ ἔθνη συγκληρονόμα... τῆς ἐπαγγελίας αὐτοῦ ἐν Χριστῷ διὰ τοῦ Εὐαγγελίου."

Καὶ εἰς ΕΦΕΣ.δ:11,12, ἀναγινώσκομεν,

" Καὶ αὐτὸς ἔδωκεν ἄλλους μὲν ἀποστόλους, ἄλλους δὲ προφῆτας, ἄλλους δὲ εὐαγγελιστάς, ἄλλους δὲ ποιμένας καὶ διδασκάλους, πρὸς τὴν τελειοποίησιν τῶν ἁγίων διὰ τὸ ἔργον τῆς διακονίας, διὰ τὴν οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ."

Ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος τοῦ ναοῦ τοῦ Θεοῦ εἶ-
ναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός ὁ ἴδιος, ἔπειτα εἶναι οἱ
ζῶντες λίθοι εἰς τοῦτον "τὸν πνευματικὸν οἶκον"
εὐπρόσδεκτοι εἰς τὸν Θεὸν διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Α.
ΠΕΤΡ.β:5. Πλέον 1900 ἑτῶν, τοῦτο τὸ ἔργον ὑπῆρξεν
ἐν προόδῳ, ἕκαστος λίθος μορφωνόμενος διὰ τὴν
προσδιωρισμένην θέσιν του. Ὅταν ὅλοι οἱ λίθοι
προετοιμασθῶσι θὰ συναρμολογηθῶσι ὡς ἀναπόσπαστα
συνθετικὰ μέρη τοῦ ναοῦ τοῦ Θεοῦ.

Καὶ ἔπειτα ἐκεῖνοι οἱ ἐστεφανωμένοι συγκινη-
τικοὶ λόγοι μᾶς ἀνασκιρτῶσιν ἐκ χαρᾶς,

" ἐν τῷ ὁποίῳ πᾶσα ἡ οἰκοδομὴ συναρμολογου-
μένην αὐξάνεται εἰς ναὸν ἅγιον ἐν Κυρίῳ, ἐν
τῷ ὁποίῳ καὶ σεῖς -ὡς λίθοι ζῶντες- συνοι-
κοδομεῖσθε εἰς κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ διὰ
τοῦ Πνεύματος."

Ὁ Μέγας Ἀρχιτέκτων θὰ συναρμόσῃ πάντας ἐν
τῇ πρώτῃ ἀναστάσει καὶ ὁ ναὸς θὰ γεμίσῃ ἐκ τῆς
δόξης Αὐτοῦ καὶ θὰ καταστῇ τόπος συνεντεύξεως
-συναντήσεως- μεταξύ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων καθόλον
τὸν Χιλιετηρὶ Αἰῶνα.

Περαίνοντες τὸν λόγον ἡ Ἀποκάλυψις εἰς τὸ γ:
12 μᾶς ἀφήνει ἀγγελμα διακηρύττουσα,

" Ὅστις νικᾷ, θέλω κάμει αὐτὸν στύλον ἐν τῷ
ναῷ τοῦ Θεοῦ μου καὶ δὲν θέλει ἐξέλθει
πλέον ἔξω, καὶ θέλω γράψῃ ἐπ' αὐτὸν τὸ ὄνο-
μα τοῦ Θεοῦ μου καὶ τὸ ὄνομα τῆς πόλεως τοῦ
Θεοῦ μου, τῆς Νέας Ἱερουσαλὴμ, ἥτις κατα-
βαίνει ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ μου, καὶ
τὸ ὄνομά μου τὸ νέον."

Εἴθε νὰ φανῶμεν πιστοὶ μέχρι τέλους. AMHN.

ΣΕΙΡΑΙ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ

ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ ΤΟΥ ΑΡΝΙΟΥ

---οοο---

ΙΑΚΩΒΟΣ Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΖΕΒΕΔΑΙΟΥ

ΙΗΣΟΥΣ ἐξέλεξε δύο νὰ εἶναι ἀπόστολοι, ἔχοντες τὸ ὄνομα τοῦ Ἰακώβου. Ἦτο ὁ Ἰάκωβος ὁ υἱὸς τοῦ Ζεβεδαίου καὶ ὁ Ἰάκωβος ὁ υἱὸς τοῦ Αλφαίου. MATΘ. ι:2,3. Ὁ Ἰάκωβος ὁ υἱὸς τοῦ Ζεβεδαίου, ἦτο ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἀποστόλου Ἰωάννου, καὶ ὁμοῦ ἐκαλοῦντο ὑπὸ τοῦ Κυρίου "υἱοὶ βροντῆς." ΜΑΡΚ. γ:12. Τοῦτο τὸ χαρακτηριστικὸν ἐπεδείχθη ὑπὸ τῆς εἰσηγήσεως τοῦ Ἰακώβου καὶ τοῦ Ἰωάννου, ὅπως κατέσσωσι πῦρ ἐξ οὐρανοῦ διὰ νὰ κατακαύσῃ ὠρισμένους τινὰς Σαμαρίτας οἵτινες ἠρνήθησαν νὰ κάμωσιν ἐτοιμασίας τινὰς διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ Ἰησοῦ καὶ τῶν ἀποστόλων Του. ΛΟΥΚΑ θ:54.

Ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης ἐξεδήλωσαν φανερά τὴν ἐπιθυμίαν τους νὰ κατὰσχωσιν ὑψηλὴν θέσιν ἐν τῇ Βασιλείᾳ μετὰ τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἐξεζήτησαν νὰ καθίσωσιν ὁ εἰς ἐκ δεξιῶν καὶ ὁ ἕτερος ἐξ ἀριστερῶν τοῦ Κυρίου. ΜΑΡΚ. ι:35-37. Ἰσως καὶ εἰς τοῦτο δυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν τὴν ἐκδήλωσιν τοῦ χαρακτηριστικοῦ τῶν "υἱῶν τῆς βροντῆς." Ὁμοῦ μετὰ τοῦ Πέτρου, ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Ἰάκωβος φαίνεται νὰ ἦσαν πλησίον τοῦ Ἰησοῦ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐπιγείου διακονίας Του, ἐπειδὴ εὐρίσκομεν, ὅτι ὁ Κύριος συμπαρέλαβε τούτους τοὺς τρεῖς εἰς ὠρισμένας περιστάσεις, ἀφήνων τοὺς ἄλλους ὀπισθεν. Τοῦτο συνέβη σχετικῶς μὲ τὴν μεταμόρφωσιν τοῦ Ἰησοῦ, MATΘ. ιζ:1,2, καὶ εἰς τὸν κῆπον Γεσθημανῇ,

εἰς τὰς ὥρας τῆς λύπης Αὐτοῦ καὶ ἀδημονίας. ΜΑΤ.
κς: 37.

Ἐκτὸς τῶν εἰδικῶν τούτων περιστατικῶν ἔνθα εὐρίσκωμεν τὸν Ἰάκωβον πλησίον τοῦ Κυρίου του, αἱ Γραφαὶ δὲν μᾶς παρέχουσιν οὐσιώδη πληροφορίαν σχετικῶς μὲ τὴν ὑπηρεσίαν του. Ἐπειδὴ δὲ εἶναι εἰς τῶν δώδεκα ἀποστόλων, ἀναμφιβόλως συμμετέσχε μετ' αὐτῶν εἰς τὰς εὐθύνas ἀναφορικῶς μὲ τὴν Πρωτόγονον Ἐκκλησίαν, ἰδίως εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἱερουσαλὴμ. Φαίνεται ὅμως, ὅτι δὲν ἔζησεν ἐπὶ μακρὸν ἱκανατώθῃ ὑπὸ τοῦ Ἡρώδου ὀλίγον μετὰ τὸν προσηλυτισμὸν τοῦ Σαοῦλ. ΠΡΑΞ. ιβ:1,2.

ΙΑΚΩΒΟΣ Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΑΛΦΑΙΟΥ

Σχεδὸν οὐδὲν λέγεται σχετικῶς μὲ τὴν δράσιν τούτου τοῦ Ἰακώβου κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐπιγείου ὑπηρεσίας τοῦ Ἰησοῦ. Ἐν τούτοις ὅμως αἱ Γραφαὶ μᾶς παρέχουσι πληροφορίαν τινὰ ἀναφορικῶς μὲ τὰς ἐνεργείας του μετὰ τὴν Πεντηκοστὴν. Ἐνῷ δὲν λέγεται περὶ αὐτοῦ ὡς Ἰακώβος ὁ υἱὸς τοῦ Ἀλφαίου, βραδύτερον, ἀπὸ τὸν χρόνον καθ' ὃν ὁ Ἰησοῦς ἔκαμε τὴν τελευταίαν Του ἐμφάνισιν εἰς τοὺς ἀποστόλους Του, πρὶν ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν οὐρανὸν, ἐντούτοις τυγχάνει γενικῶς ἀποδεκτὴ ἡ γνώμη, ὅτι ὁ ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Παύλου "ἀδελφὸς τοῦ Κυρίου" εἶναι ὁ Ἰακώβος ὁ υἱὸς τοῦ Ἀλφαίου. ΓΑΛ. α:19.

Ὅταν ὁ Πέτρος ἀπελευθερώθῃ ἐκ τῆς φυλακῆς καὶ ἐφάνῃ εἰς τὸν οἶκον τῆς Μαρίας, τῆς μητρὸς τοῦ Ἰωάννου Μάρκου, ἐξεζήτησεν ἀπὸ τὸν ὄμιλον ἐκείνων τῶν ἀδελφῶν νὰ ἀναφέρωσι τὴν ἀπελευθέρωσιν του εἰς τὸν Ἰακώβον καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ἀδελφοὺς. ΠΡΑΞ. ιβ:17. Βραδύτερον, ὅταν ὁ Παῦλος ἐπεσκέφθῃ τὴν Ἱερουσαλὴμ, μετέβη κατὰ πρῶτον εἰς τὸν Ἰακώβον καὶ εὗρεν ὅλους τοὺς πρεσβυτέρους παρόντας. ΠΡΑΞ. κα:17,18. Ὁ Παῦλος ἀναφέρεται εἰς τὸν Ἰακώβον ὡς ἓνα ἐκ τῶν "στύλων" τῆς ἐκκλησίας ὁμοῦ μὲ

τὸν Πέτρον καὶ Ἰωάννην. ΓΑΛ. β:9.

Ἀπὸ ταύτας τὰς διαφόρους ἀναφορὰς, σχηματίζομεν τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι ὁ Ἰάκωβος ὁ υἱὸς τοῦ Ἀλφαίου, κατεῖχεν ὑψηλὴν θέσιν ἐμπιστοσύνης ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐν Ἱερουσαλὴμ, πιθανὸν ὡς προεδρεύων ἀπόστολος. Εὐρίσκομεν αὐτὸν κατέχων τὴν θέσιν ταύτην εἰς τὴν συνδιάσκεψιν ἣτις ἔλαβε χώραν εἰς Ἱερουσαλὴμ διὰ τὸν σκοπὸν νὰ καταλήξωσιν εἰς σπουδαίας ἀποφάσεις σχετικῶς μὲ τοὺς νεοφερμένους Ἑθνικοὺς Χριστιανοὺς οἵτινες κατεστάθησαν μέλη τῶν διαφορῶν συναθροίσεων τῶν ἀδελφῶν. ΠΡΑΞ.ε:13-21.

Οὗτος ὁ ἀπόστολος ἐπίσης ἀναφέρεται ὡς ὁ "Ἰάκωβος ὁ μικρότερος," ΜΑΡΚ.ιε:40. Ὑπάρχον ἕτεροι μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὴν Ἀρχέγονον Ἐκκλησίαν μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Ἰακώβου, ἀλλὰ δὲν ἦσαν ἀπόστολοι. Καθότι δὲ ὁ Ἀπόστολος Ἰάκωβος, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἰωάννου, ἐθανατώθη ὀλίγον τι μετὰ τὴν Πεντηκοστήν, πιστεύομεν νὰ εἴμεθα ἐν τῷ δικαίῳ νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι ἦτο ὁ Ἰάκωβος ὁ Μικρότερος ἢ ὁ υἱὸς τοῦ Ἀλφαίου ὅστις ἔγραψε τὴν Ἐπιστολὴν τοῦ Ἰακώβου, καίτοι ὁ συγγραφεὺς δὲν ταυτίζει ἑαυτὸν παρὰ μόνον ὅτι εἶναι δοῦλος Θεοῦ. ΙΑΚ.α:1.

Καθ' ὅλην ταύτην τὴν ἐπιστολὴν ὁ συγγραφεὺς ἀποκαλύπτει ἐντελῇ γνῶσιν τῶν θείων ἀρχῶν τῆς δικαιοσύνης, αἵτινες πρέπει νὰ κυβερνῶσι πάντας τοὺς ἀληθεῖς ἀκολούθους τοῦ Κυρίου. Ἀναγνωρίζει ὅτι οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Κυρίου πρέπει νὰ ὑποφέρωσι κατὰ Χριστὸν, καὶ ὅτι εἰναι πιστοὶ οὕτω πάσχοντες, θὰ λάβωσι τὸν στέφανον τῆς ζωῆς. ΙΑΚ.α:2-4, 12, ΑΠΟΚ. β:10.

Ὁ Ἰάκωβος κατηγορήθη παρὰ τινων ὡς διαφωνῶν μὲ τὸν Ἀπ. Παῦλον ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς δικαιοσύνης, ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι ἀληθές. ΡΩΜ.δ:2,3, ε:1. Ὁ Παῦλος ἐξέθεσε τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Ἀβραάμ δὲν ἐδικαιώθη ὑπὸ ἱεροτελεστικῶν ἔργων, ἀλλὰ ὑπὸ τῆς πί-

στεῶς του. 'Ο'Ιάκωβος ἐδίδαξεν ἀπλῶς, ὅτι ἡ πίσ-
τις πρέπει νὰ ἐκδηλοῦται ὑπὸ ἔργων ἐναρμονιζομέ-
νων μετὰ τὴν πίστιν τινὸς ἢ ἀλλέως εἶναι νεκρά.
ΙΑΚΩΒ.β:21-26.

'Ο'Ιάκωβος προσήγαγε θαυμαστὸν μάθημα ἐπὶ τῆς
σπουδαιότητος τῆς χαλιναγωγήσεως τῆς γλώσσης εἰς
ὅ,τι λέγομεν. ΙΑΚ.γ:. Μᾶς νουθετεῖ, ὅτι αἱ προ-
σευχαὶ μας πρέπει νὰ εἶναι ἐν ἁρμονίᾳ μετὰ τὸ θέ-
λημα τοῦ Κυρίου, ἀλλέως δὲν δυνάμεθα νὰ προσδω-
κῶμεν ἀπάντησιν. ΙΑΚ. δ:3. Ἐξετάζοντες τὶ ὁ'Ιά-
κωβος λέγει ἐπὶ τούτου τοῦ σημείου μανθάνομεν, ὅ-
τι ἰδιοτελεῖς προσευχαὶ δὲν εὐαρεστοῦσιν εἰς τὸν
Κύριον.

Εἰς ταύτην τὴν ἐπιστολὴν ὁ'Ιάκωβος λαμβάνει
τὸν ῥόλον προφήτου καὶ προλέγει περὶ τῶν δεινῶν
περιστάσεων αἵτινες θὰ ἐπέρχοντο ἐπὶ τῆς κοινω-
νίας εἰς τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος. ΙΑΚ.ε:1-6. Σχετικῶς
μετὰ ταύτας συμβουλεῦει τὴν ἐκκλησίαν νὰ εἶναι ὑ-
πομονητικὴ "μέχρι τῆς Παρουσίας τοῦ Κυρίου." Ι-
ΑΚΩΒΟΣ ε:7-9. Εἶναι ἡ ἐπάνοδος τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ
ἱδρυσίς τῆς Βασιλείας Του, ἅτινα ὁμοῦ σημειώνουσι
τὸν χρόνον διὰ τὴν ἀνταμοιβὴν πάντων τῶν ἀληθῶν
ἀκολουθῶν τοῦ Χριστοῦ καὶ διὰ τὴν λύσιν ὅλων τῶν
προβλημάτων τοῦ κόσμου ἅτινα ὀφείλονται εἰς τὴν
ἀνθρωπίνην ἰδοτέλειαν. 'Ο'Ιάκωβος μᾶς προτρέπει,
ὥς ὁπαδοὶ τοῦ Χριστοῦ, νὰ λάβωμεν ὥς παράδειγμα
τὴν ὑπομονὴν καὶ τὰ παθήματα τῶν ἀρχαίων προφη-
τῶν, ἐνῶ ἐπερίμενον τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν Μεσσιανι-
κῶν ὑποσχέσεων τοῦ Θεοῦ.

Ο Α Ν Δ Ρ Ε Α Σ

'Ο'Απ.'Ανδρέας ἦτο ἀδελφὸς τοῦ Πέτρου. MATΘ.δ:
18. Ἡ κατοικία του ἦτο εἰς Βησθαῖδᾶ. ΙΩΑΝΝ.α:44.
Ἀναφορικῶς μετὰ τὴν τροφοδοτήσιν τῶν πέντε χιλιά-
δων ἀνδρῶν, ἦτο ὁ Ἀνδρέας ὅστις ἐπέστησε τὴν προ-
σοχὴν εἰς νεανίαν τινὰ ὅστις εἶχε πέντε κριθίνους

ἄρτους καὶ δύο μικρὰ ὀψάρια. ΙΩΑΝΝ. ς:8,9. Ὁ Ἀνδρέας συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Πέτρον, Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην, μετέβησαν πρὸς τὸν Κύριον κατ' ἰδίαν καὶ ἔκαμον τὴν ἐρώτησιν σχετικῶς μὲ τὰ σημεῖα τῆς ἐπιστροφῆς Του καὶ τοῦ τέλους τοῦ αἰῶνος. ΜΑΡΚ. ΙΥ. 3,4. Πλησίον τοῦ τέλους τῆς διακονίας τοῦ Ἰησοῦ, ὅταν Ἕλληνες τινὲς ἐπεθύμουν νὰ συνδιαλεχθῶσι μετὰ τοῦ Ἰησοῦ, κατὰ πρῶτον ἐπλησίασαν εἰς τὸν Φίλιππον, καὶ ὁ Φίλιππος ἀνέφερε τοῦτο εἰς τὸν Ἀνδρέαν, καὶ ὁμοῦ ἐπλησίασαν εἰς τὸν Ἰησοῦν. ΙΩΑΝΝ. ιβ:20-22, διὰ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην. Αὐταὶ εἶναι ἡ αἰ λεπτομέρειαι, ἅς αἱ Γραφαὶ μᾶς ἐφοδιάζουν ἀναφορικῶς μὲ τὴν συναναστροφὴν τοῦ Ἀνδρέου μὲ τὸν Ἰησοῦν καὶ τοῦ ἔργου του ὡς ἀποστόλου. Καταφανῶς ἡ οὐσιώδης αὐτοῦ ὑπηρεσία ἀπεδόθη ὡς μέλος τῆς ἐφορίας τῶν ἀποστόλων, βοηθῶν νὰ καταλήξωσι εἰς ἀποφάσεις διὰ τὴν ὁδηγίαν τῆς ἐκκλησίας.

Ο Φ Ι Λ Ι Π Π Ο Σ

Ὁ Ἀπ. Φίλιππος ἦτο ἀπὸ τὴν Βησθαῖδαν. ΙΩΑΝΝ. α:44. Ὁ ζῆλος του ἐξεδηλώθη ἑνωρὶς ἐν τῇ συναναστροφῇ του μετὰ τοῦ Ἰησοῦ, χρησιμοποιούμενος νὰ προσαγάγῃ εἰς τὸν Ἰησοῦν τὸν Ναθαναὴλ. ΙΩΑΝΝ. α:45. Ἦτο ὁ Φίλιππος τὸν ὁποῖον ἠρώτησεν ὁ Ἰησοῦς, ποῦ νὰ ἀγοράσωσιν ἄρτους νὰ τροφοδοτήσωσι τὸ πλῆθος. ΙΩΑΝΝ. ς:5-7.

Ὅταν, εἰς τὸ Ἀνώγειον τὴν νύκτα πρὶν τῆς σταυρώσεως, ὁ Ἰησοῦς εἶπεν εἰς τοὺς μαθητὰς Του, ὅτι τὸ νὰ βλέπωσιν Αὐτὸν ἦτο ὡς νὰ βλέπωσι τὸν Πατέρα, ἦτο ὁ Φίλιππος ὅστις ἔκαμε τὴν ἐπίκλησιν εἰς τὸν Ἰησοῦν νὰ δείξῃ εἰς αὐτοὺς τὸν Πατέρα. ΙΩΑΝΝ. ιδ:7-10. Ὁ Ἰησοῦς δὲν ἐνόει ὑπὸ τούτου, ὅτι Ἐκεῖνος πράγματι ἦτο ὁ Πατὴρ. Καθὼς ἐξήγησεν ἀπλῶς, οἱ λόγοι Του ἐπῆραζον ἀπὸ ἐκείνους τοὺς λόγους οὓς ὁ Πατὴρ Του ἔδωκεν εἰς Αὐτὸν νὰ εἴπῃ, καὶ τὰ ἔργα Του δὲν ἦσαν ἰδικὰ Του, ἀλλ' ἐκεῖνα ἅτινα ὁ Πατὴρ ἐξουσιοδότησε καὶ ἐνεδυνάμωσε Αὐτὸν νὰ

παραστήση.

Ο Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Σ

Αἱ Γραφαὶ δὲν παρέχουσι πληροφορίαν ἀπολύτως εἰς λεπτομερείας περὶ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ἀπ. Βαρθολομαίου. Ἀπλῶς πληροφοροῦμεθα, ὅτι ἐξελέγη ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ νὰ εἶναι εἰς ἓκ τῶν Δώδεκα. Ὑπάρχουσι ποικίλαι παραδόσεις σχετικῶς μὲ τὴν δράσιν του μετὰ τὴν Πεντηκοστὴν, ἀλλὰ δὲν προέρχονται ἐκ τῆς Ἀγίας Γραφῆς.

Ο Θ Ω Μ Α Σ

Ὁ Ἀπ. Θωμᾶς ἦτο ἐπίσης γνωστὸς ὡς "Θωμᾶς ὁ λεγόμενος Δίδυμος." ΙΩΑΝΝ. ια:16. Εἰς τὸ Ἀνώγειον ὁ Ἰησοῦς εἶπεν εἰς τοὺς μαθητὰς Του,

" Καὶ ὅπου ἐγὼ ὑπάγω ἐξεύρετε καὶ τὴν ὁδὸν ἐξεύρετε." ΙΩΑΝΝ. ιδ:4-6.

Ὁ Θωμᾶς ἀπεκρίθη ἐξηγῶν, ὅτι πραγματικῶς δὲν γνωρίζουσι ποῦ ὁ Ἰησοῦς ὑπάγει, ἐπομένως δὲν πρέπει ν' ἀναμένηται νὰ γνωρίζωσι τὴν ὁδόν. Ἦτο ἔνεκεν τῆς ὑποβολῆς ταύτης τῆς ἐρωτήσεως, ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶπεν, " Ἐγὼ εἶμαι ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ." ΙΩΑΝΝ. ιδ:6.

Οὗτος ὁ Ἀπόστολος κατέστη γνωστὸς ὡς ὁ "ἀμφιβάλλων Θωμᾶς." Τοῦτο δὲν συνέβη ἐπειδὴ ἐπέμεινεν ὅτι δὲν θὰ ἐπίστευεν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἠγέρθη ἐκ νεκρῶν, ἐκτὸς ἐὰν ἦδύνατο νὰ ἴδῃ τὸν τυκὸν τῶν ἡλῶν εἰς τὰς χεῖρας Του καὶ τὴν πληγὴν εἰς τὴν πλευρὰν Του. ΙΩΑΝΝ. κ:24-29. Ὁ Ἰησοῦς διηκολύνε τὸν Θωμᾶν παρέχων εἰς αὐτὸν διὰ τῶν σημείων βεβαιώσιν τῆς ἐκ νεκρῶν ἐγέρσεως Του καὶ ταυτότητος. Οὐχ ἥττον ὅμως ἐπεξηγήσεν, ὅτι θὰ ἦτο καλλίτερον διὰ τὸν Θωμᾶν νὰ πιστεύσῃ χωρὶς νὰ ἴδῃ ταύτας τὰς ἀποδείξεις, "Μακάριοι ὅσοι δὲν εἶδον, καὶ ἐπίστευσαν." ΙΩΑΝΝ. κ:29.

Αἱ Γραφαὶ δὲν μᾶς χορηγοῦσι ἐπὶ πλέον πληροφορίας σχετικῶς μὲ τὰς ἐνεργείας τοῦ Θωμᾶ. Οὐτε κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς ἐν τῇ διακονίᾳ τοῦ Ἰησοῦ, οὔτε μετὰ τὴν Πεντηκοστὴν. Δυνάμεθα μόνον νὰ συμπεράνωμεν ὅτι ἡ ὑπηρεσία του ὡς ἀπόστολος, καθὼς ἡ τῶν ἄλλων, τῶν Δώδεκα, ἀποτελεῖτο κυριολεκτικῶς, ὅτι ἦτο μέρος τοῦ ἡνωμένου συμβουλίου αὐτῶν. Εἶναι ἀδύνατον, φυσικᾶ, συγκριτικῶς νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι οὗτοι οἱ μὴ τόσον περίβλεπτοι ἀπόστολοι νὰ εἶχον ἐπιδιοθῇ ἐνεργητικῶς ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ Εὐαγγελίου μετὰ τὴν Πεντηκοστὴν, καίτοι ἀναφανδὸν ἀπουσιάζει ἡ πληροφορία περὶ αὐτῶν εἰς τὰ πρακτικὰ τοῦ Βιβλίου τῶν Πράξεων. Ἐν οἷα-δήποτε περιπτώσει, ἔχομεν τὴν βεβαίωσιν ὅτι ἦσαν πιστοὶ εἰς τὸν Κύριον ἀπὸ τὰ συμπραζόμενα εἰς ἔτερα μέρη τῶν Γραφῶν.

Ο Μ Α Τ Θ Α Ι Ο Σ

‘Ο’ Απ. Ματθαῖος ἦτο ἐκ τῆς ὁμάδος τῶν Ἰσραηλιτῶν τῶν γνωστῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα "τελῶναι." MATΘ.ι:3 Ἦτο ὡσαύτως γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα Λευῖ. ΛΟΥΚ.ε27-29. MATΘ.θ:9-11, ΜΑΡΚ.β:14. Οἱ τελῶναι ἦσαν συνήθως φοροληπτὰι τεθέντες ἐν τῇ θέσει ταύτῃ ὑπὸ τῆς Ρωμαϊκῆς Κυβερνήσεως, καὶ ἐθεωροῦντο οἰκονομικῶς εὐκατάστατοι. Ὁ Ματθαῖος ἦτο ἱκανὸς καθὼς ἐφαίνετο νὰ κάμῃ συμπόσιον χάριν τοῦ Ἰησοῦ. ΜΑΡΚ.β:14,15.

Οὐδὲν λέγεται εἰς τὰ εὐαγγέλια ἀναφορικῶς μὲ τὰς ἐνεργείας τοῦ Ματθαίου κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐπιγείου σταδιοδρομίας τῆς ζωῆς τοῦ Ἰησοῦ. Οὐτε εἰς τὰ γραφόμενα τῶν πρακτικῶν τοῦ ἱστορικοῦ Βιβλίου τῶν Πράξεων. Ἐν τούτοις ὅμως ὁ Ματθαῖος ἀπέδωκε πολὺτιμον ὑπηρεσίαν εἰς ἅπασαν τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, προμηθεύσας τιμαλφῇ ἔκθεσιν περὶ τῆς γεννήσεως, ζωῆς καὶ διακονίας τοῦ Ἰησοῦ καὶ τῶν λόγων Αὐτοῦ, διεξοδικῶς ἀφηγούμενος μέχρι τῆς σταυρώσεως καὶ τῆς ἀναστάσεώς Του. Καταφανῶς εἰς ἀντικειμενικὸς σκοπὸς ὃν ὁ Ματθαῖος εἶχε κατὰ νοῦν συγγράφας τὸ Εὐαγγέλιόν του ἦτο νὰ ἐνδεί-

ξη τὸν θαυματουργικὸν τρόπον καθὼν ἡ γέννησις, ἡ διακονία, καὶ ὁ θάνατος τοῦ Ἰησοῦ ἐξεπλήρωσαν προφητείας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. "Διὰ τὰ ἐκπληρωθῶσι τὰ λαληθέντα ὑπὸ τοῦ Κυρίου διὰ τῶν προφητῶν" εἶναι μία τῶν ἐκφράσεων ἣν ὁ Ματθαῖος ἐχρησιμοποίησε σχετικῶς μὲ τὰ γραφόμενά του. MATΘ. α:22, β:15. Ἡ ἐκ παρθένου γέννησις τοῦ Ἰησοῦ εἶναι ἑτέρα τοιαύτη ἔκφρασις εἰς τὰ γραφόμενά του. MATΘ. α:23, ΗΣ. ζ:14.

Ὁ Ματθαῖος μᾶς ὑπενθυμίζει, ὅτι ὁ Ἰησοῦς πάσχων ὑπὲρ τοῦ λαοῦ, εἶχε προλεχθῇ, προφητευθῇ. MATΘ. η:17, ις:12, ΗΣ. νγ:34. Ἐπιστὰ τὴν προσοχὴν μας εἰς τὸ γεγονός, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἀγόμενος ἐπὶ ὄνου εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ ὡς Βασιλεὺς, ἦτο ἐκπλήρωσις προφητείας. MATΘ. κα:5, ΖΑΧ. θ:9. Ὁ Ματθαῖος ὡσαύτως ἐξηγεῖ, ὅτι ἡ διανομὴ τῶν ἱματίων τοῦ Ἰησοῦ κατὰ τὴν σταύρωσιν Του προερρέθη ἐν τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ. MATΘ. κζ:35, ΨΑΛΜ. κβ:18.

Ὁ χώρος δὲν μᾶς ἐπιτρέπει σημειώνοντες ὅλας τὰς περιπτώσεις καθ' αἷς ὁ Ματθαῖος ἐπιστὰ τὴν προσοχὴν μας εἰς τὸν τρόπον κατὰ τὸν ὅποιον τὰ συμβάντα ἐν τε τῇ καὶ διακονίᾳ τοῦ Ἰησοῦ ἦσαν ἐκπληρώσεις προφητειῶν. Εἰς τὸ Εὐαγγέλιόν του ποιεῖται μνεῖα ἐκπληρώσεως τοιούτων πληροφοριῶν ἐξήκοντα φορές. Ἐμφανῶς ἦτο ἡ ἐκπλήρωσις τῶν προφητειῶν ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ, αἵτινες ἐβοήθησαν τὸν Ματθαῖον νὰ ἀποκτήσῃ ἀκλόνητον πεποιθήσιν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦτο πράγματι ὁ προλεχθεὶς Μεσσίας, ὁ μέγας Βασιλεὺς ὅστις ἦλθε νὰ καθίσῃ ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ Δαβὶδ. Ὡς εἴμεθα εὐγνώμονες εἰς τὸν Κύριον διὰ τὴν εὐλογίαν ἣν τὸ Εὐαγγέλιον φέρει εἰς ἡμᾶς.

Ο Θ Α Δ Δ Α Ι Ο Σ

Ὁ Ἀπ. Θαδδαῖος ἦτο γνωστὸς διὰ δύο ἐτέρων ὀνομάτων -Λεββαῖος, Ἰούδας Ἰακώβου- MATΘ. ι:3, ΛΟΥΚ. ς:16, ΠΡΑΞ. α:13. Δὲν γίνεται λόγος ἀπολύτως εἰς τὰς Γραφὰς σχετικῶς μὲ τὴν δράσιν τούτου τοῦ

ἀποστόλου, καίτοι ἀναμφιβόλως ὑπηρετήσε μετὰ τῶν ἄλλων ἀποστόλων ὡς σύμβουλος μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν. Φαίνεται εἰς ἡμᾶς εὐλογον νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι ἡτο οὗτος ὁ Ἰούδας ὁ ἀπόστολος ὅστις ἔγραψε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἰούδα, καίτοι τινὲς διαφέρουσιν εἰς γνώμην ἐπὶ τούτου τοῦ σημείου.

Ἐν ταύτῃ τῇ ἐπιστολῇ, ὁ Ἰούδας μᾶς προτρέπει "ν' ἀγωνιζόμεθα διὰ τὴν πίστιν ἣτις ἀπαξ παρεδόθη εἰς τοὺς ἁγίους. ΙΟΥΔΑ 3. Ὁμιλεῖ περὶ ταύτης τῆς πίστεως εἰς ὑπερθετικὸν βαθμὸν ὡς περὶ "ἀγιωτατῆς πίστεως" καὶ μᾶς προτρέπει νὰ οἰκοδομηθῶμεν ἐν ταύτῃ τῇ πίστει καὶ φυλάζωμεν ἑαυτοὺς ἐν τῇ ἀγάπῃ τοῦ Θεοῦ. ΙΟΥΔ. 20, 21. Αὗται εἶναι οὐσιώδεις νουθεσίαι εἰς τὰς ὁποίας πάντες οἱ ἀκόλουθοι τοῦ Κυρίου πρέπει νὰ δώσωσι προσοχὴν.

ΣΙΜΩΝ Ο ΚΑΝΑΝΙΤΗΣ

Εἰς ΛΟΥΚΑ 9:15, οὗτος ὁ ἀπόστολος καλεῖται Ζηλωτῆς. Ὀλίγον ἢ οὐδὲν εἶναι γνωστὸν περὶ τούτου τοῦ ἀποστόλου. Ἐν τούτοις ὅμως εἶναι εὐλογον εἰς τὸ ὑποθέτειν, ὅτι ὁ Κύριος ἔκαμε καλὴν χρῆσιν τούτου τοῦ ἀποστόλου καὶ ὅτι ὑπηρετήσε πιστῶς τὸν Κύριον, τὴν ἀλήθειαν καὶ τοὺς ἀδελφοὺς.

ΣΥΝΟΨΙΣ ΣΠΟΥΔΑΙΩΝ ΣΗΜΕΙΩΝ

Σύντομος ἐξέτασις τῆς Γραφικῆς μαρτυρίας σχετικῶς μὲ τὸν Ἀπόστολον Ἰάκωβον τὸν υἱὸν τοῦ Ζεβεδαίου, τὸν Ἀπ. Ἰάκωβον τὸν υἱὸν τοῦ Ἀλφαίου, τὸν Ἀπ. Ἀνδρέαν, τὸν Ἀπ. Φίλιππον, τὸν Ἀπ. Βαρθολομαῖον, τὸν Ἀπ. Θωμῶν, τὸν Ἀπ. Ματθαῖον, τὸν Ἀπ. Θαδδαῖον, καὶ τὸν Ἀπ. Σίμωνα. Ὀλίγον λέγεται εἰς τὴν Γραφὴν ἀναφορικῶς περὶ τούτων, ἀλλὰ χωρὶς ἀμφιβολίαν πάντες οὗτοι προσέφερον πολυτίμους ὑπηρεσίας ὡς σύμβουλοι καὶ διδάσκαλοι τῶν ἀδελφῶν ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς Ἀρχεγόνου Ἐκκλησίας. Μύθοι καὶ παραδόσεις εἶναι πολλαὶ περὶ τούτων.

---ΟΟΟ---

"Ἐβηξαν οἱ καιροὶ τῶν ἔθνων."

" Ἡ Ἱερουσαλὴμ θέλει εἶσθαι πα-
τουμένη ὑπὸ ἔθνων ἕως οὗ ἐκπληρω-
θῶσιν οἱ καιροὶ τῶν ἔθνων."

ΜΑΤΘ. κα: 3, ΛΟΥΚ. κα: 24.

-----οοο-----

ΚΑΙΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ" λέγεται ἡ περίοδος ἣ ὁ καιρὸς ἐκεῖνος τοῦ χρόνου καθ' ὃν ὁ τυπι-
κὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ θὰ ἔχανε τὴν ἀνεξαρτη-
σίαν του ὡς ἐλευθέρου ἔθνους, αὐτοκυβερνο-
μένου διὰ τῶν βασιλέων αὐτοῦ, καὶ θὰ ἐγένοντο
ὑποτελεῖς εἰς ξένους βασιλεῖς καὶ ἔθνικας κυβερ-
νήσεις. Ἡ περίοδος αὕτη τῆς ὑποτελείας των ὀρίζε-
ται ὡς οἱ "καιροὶ τῶν ἔθνων." Ὁ Ἰησοῦς εἰς ἀπάν-
τησιν τῶν ἐρωτήσεων τῶν μαθητῶν Του περὶ τῶν ση-
μείων τῆς Παρουσίας Του καὶ τοῦ τέλους τοῦ Αἰῶ-
νος εἶπεν εἰς αὐτοὺς μεταξὺ ἄλλων καὶ τοὺς ἀνω-
τέρω λόγους τοῦ ἐπὶ κεφαλῇς χωρίου μας.

Ἐὰν ἐξετάζοντες ταῦτα εὕρωμεν ὅτι ἡ προφη-
φητεία αὕτη ἐκπληροῦται τώρα, τότε ἔχομεν ἀναντίρ-
ρητον ἀπόδειξιν ὅτι ὁ Κύριον ἡμῶν ἐπέστρεφεν καὶ
εἶναι παρὼν, καὶ ἡ ἀόρατος Αὐτοῦ Παρουσία προπαρα-
σκευάζει τὴν πλήρη ἐγκαθίδρυσιν τῆς ὑποσχεθείσης
Αὐτοῦ Βασιλείας. Πρῶτον πάντων ἅς ἐξετάσωμεν τί
ὁ Κύριος ἐνόει διὰ τῆς ἐκφράσεως "καιροὶ τῶν
ἔθνων." Πιστεύομεν ὅτι αὕτη ἀναφέρεται εἰς τὴν
κατάστασιν ἣτις ὑπαδείκνυνται εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ
Ἰησοῦ, ὅτι ὁ Ἰσραὴλ ἦτο ὑποτελής εἰς τὴν Ῥωμαϊ-
κὴν Αὐτοκρατορίαν. Κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ὁ Ἰσ-
ραὴλ ἦτο ὑποτελής ἐπὶ 600 καὶ πλέον ἔτη, δηλ. ἐκ
τῆς ἐκθρονίσεως τοῦ τελευταίου αὐτῶν βασιλεῖος Σε-
δεκία ἀκριβῶς κατὰ τὸ 606 π.Χ. καὶ ἐντεῖθεν.

Ἡ διακήρυξις τοῦ Ἰησοῦ διὰ τὴν κατάστασιν αὐτὴν ὑπεδείκνυεν, ὅτι αὕτη θὰ ἐξηκολούθει δι' ὠρισμένον καιρὸν, καὶ ὅτι ἡ "Ἱερουσαλὴμ" συμβολίζουσα τὸν λαὸν Ἰσραὴλ καὶ τὸ ἔθνικόν αὐτοῦ πολίτευμα, θὰ ἐξηκολούθει νὰ καταπατῆται ἕως ὅτου συνεπληροῦν-
το "ΟΙ ΚΑΙΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ."

Ἀλλὰ περισσότερον τούτου περιλαμβάνεται. Ὁ Ἰσραὴλ δὲν ἦτο ἀπλῶς ἓν ἔθνος μέσῳ ἄλλων ἔθνῳν τῆς γῆς. Ὁ Ἰσραὴλ ἦτο λαὸς ἐκλεκτὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ μέσῳ τῶν Βασιλέων τοῦ Ἰσραὴλ ὁ Θεὸς ἐκυβέρνηα τὸν λαὸν αὐτοῦ. Α.ΧΡΟΝ. κθ:23. Καθ' ὅλην τὴν περίοδον κατὰ τὴν ὁποίαν τοῦτο ἦτο ἀληθές, οὐδὲν ἔθνος ἢ Κυβέρνησις ἔθνικὴ εἶχεν καμμίαν θείαν ἐξουσίαν κυριαρχίας παρὰ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐθνικαὶ κυβερνήσεις ἐπετρέπετο νὰ ὑπῆρχον, πλὴν οὐχὶ διὰ θείας εὐνοίας ἢ ἐξουσίας. Ἀλλὰ ἡ καταστάσις αὕτη ἦλθεν εἰς τὸ τέλος, τῆς μετὰ τὴν ἀνατροπὴν τοῦ τελευταίου Βασιλέως τοῦ Ἰσραὴλ. Ὁ προφῆτης Ἰεζεκιὴλ ὑποδεικνύει τοῦτο τὸ γεγονός, ὅταν λέγῃ,

" Καὶ σὺ, βέβηλε ἄσεβῃ, ἡ γεμὼν τοῦ Ἰσραὴλ, τοῦ ὁποίου ἦλθεν ἡ ἡμέρα, ὅτε ἡ ἀνομία ἐφθασεν εἰς πέρας, οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός. Σήκω-
σον τὸ διάδημα, καὶ ἀφαίρεσον τὸ στέμμα,
αὐτὸ δὲν θέλει εἰσθαι τοιοῦτον. Ὁ ταπεινὸς θέλει ὑψωθῇ, καὶ ὁ ὑψηλὸς θέλει ταπεινωθῇ. Θέλω ἀνατρέψει, ἀνατρέψει, ἀνατρέψει αὐτὸ, καὶ δὲν θέλει ὑπάρχει ἑωσοῦ ἔλθῃ ἐκεῖνος, εἰς ὃν ἀνήκει, καὶ εἰς τοῦτον θέλω δώσει αὐτό." ΙΕΖ. κα:25-27.

Αὕτη εἶναι ἡ θεία ἀπόφασις, ὅπως ἡ Βασιλεία τοῦ Ἰσραὴλ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου οἱ Βασιλεῖς αὐτοῦ ἐκυβέρνην ὡς ἀντιπρόσωποι τοῦ Θεοῦ, ἔλθῃ εἰς τὸ τέλος τῆς, καὶ ὅτι ἡ Κυβερνητικὴ ἐξουσία τοῦ Θεοῦ δὲν θὰ ἐπανιδρύετο ἐπὶ τῆς γῆς ἕως ὅτου ἦρχετο "ΕΚΕΙΝΟΣ" εἰς τὸν ὅποιον ἀνήκει," καὶ ὅτι Οὗτος θὰ ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ. Οὗτος ἀναμφιβόλως εἶναι ὁ Μεσσίας, καὶ ἐνῶ ἦλθεν εἰς τὴν

πρώτην ἔλευσιν νὰ ἀπολυτρώσῃ τοὺς μέλλοντας ὑπηκόους Του ἐκ τοῦ θανάτου, εἶναι κατὰ τὴν Δευτέραν Αὐτοῦ Παρουσίαν ὅτε Οὗτος καθίσταται Κυρίαρχος τῆς γῆς.

ΠΟΣΟΝ ΜΑΚΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

Ὑπάρχει τρόπος νὰ γνωρίσωμεν πόσον μακρὰ εἶναι ἀληθῶς ἡ περίοδος τῶν "ΚΑΙΡΩΝ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ;" Πιστεύομεν ὅτι ἡ πληροφορία αὕτη μᾶς δίδεται εἰς ΛΕΥΙΤΙΚΟΝ κς:18-28, ἐνθα ὁ Κύριος ὁμιλεῖ περὶ τελικῆς τιμωρίας ἣτις θὰ ἐπήρχετο ἐπὶ τοῦ ἐπαναστατικοῦ λαοῦ Ἰσραὴλ, περιγραφῶν ταύτην ὡς τιμωρίαν "ἐπτά καιρῶν." Ἡ τιμωρία αὕτη ἀναφέρεται μετὰ τοιοῦτου τόνου καὶ βαθμοῦ, ὥστε ἐντυποῦται ἡ σκέψις ὅτι ἡ ἔναρξις τῆς ἰδιαιτέρας δοκιμασίας τοῦ Ἰσραὴλ τὴν ὁποίαν ὁ προφῆτης διακηρύττει, θὰ ἐξηκολούθει "ἕως ὅτου ἔλθῃ ΕΚΕΙΝΟΣ," εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει ἡ Βασιλικὴ ἐξουσία νὰ κυβερνήσῃ ὅλα τὰ "Ἐθνη.

Πόσον μακρὰ περίοδος, ὅθεν, περιγράφεται διὰ τῆς ἐκφράσεως "ἐπτά καιροί;" Ἡ ἀναφορά αὕτη εἶναι εἰς τὸ Σεληνιακὸν ἔτος ὅπερ διεκρατεῖτο ὑπὸ τῶν Ἰσραηλιτῶν, καὶ εἶναι 360 ἡμέραι. Ἐπτά τοιαῦτα Σεληνιακὰ ἔτη εἶναι 2,520 ἡμέραι. Μεταχειριζόμενοι τὴν μέθοδον τῆς Γραφῆς περὶ ὑπολογισμοῦ προφητικῶν καιρῶν, ἐν τῷ ὁποίῳ μία ἡμέρα λογίζεται ὡς ἓν ἔτος - ΙΕΖ.δ:6, ΔΑΝ.ιβ:7, κ.λ.π. - τοῦτο ἐννοεῖ ὅτι οἱ "ΚΑΙΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ" θὰ ἦτο περίοδος ἐκ 2,520 ἐτῶν. Ἀρχίζοντες μὲ τὴν ἀνατροπὴν τοῦ τελευταίου Βασιλέως τοῦ Ἰσραὴλ τὸ 606 π.Χ., φθάνομεν εἰς τὸ 1914 μ.Χ. $606 + 1914 = 2,520$ ἔτη.

Πρὶν ἐξετάσωμεν τὰς μαρτυρίας τὰς πιστοποιούσας τὰ γεγονότα, ὅτι οἱ "ΚΑΙΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ" ἀληθῶς ἔληξαν τὸ 1914, ἃς παρατηρήσωμεν ἐκ τῶν Γραφῶν τὴν ἡ ἐκφρασίς αὕτη συνεπαγεται καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰς Ἐθνικὰς Κυβερνήσεις. Εἰς τοὺς Ἑβραίους τοῦτο ἐγνοεῖ ὑποταγὴν, ὑποτέλειαν, περιγραφομένην ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ ὡς "καταπάτησις τῆς Ἱερουσαλὴμ."

Πλὴν τί τοῦτο ἐνόει εἰς τοὺς ἔθνικοὺς; Ἐνόει ὅτι ἡ ἀρχὴ "ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ" θὰ ἐσήμαινε τὴν ἀρχὴν ὑπάρξεως Ἐθνικῶν Βασιλειῶν; Οὐχί. Ἰσχυρὰ ἔθνη ὑπῆρχον ἐπὶ αἰῶνας πρὶν τῆς ἀρχῆς τῶν "ΚΑΙΡΩΝ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ," καὶ θὰ ὑπάρχουν καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ. ΜΙΧ.δ:2, ΑΠΟΚ. ια:18.

Καλὴ προφητικὴ εἰκὼν τῆς θέσεως τῶν Ἐθνικῶν Βασιλειῶν ἢ ἔθνων κατὰ τὴν περίδον τῶν "ΚΑΙΡΩΝ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ" δίδεται εἰς τὴν ἐρμηνείαν ἣν ὁ Δανιὴλ ἀναφέρει εἰς τὸ ὄνειρον τοῦ Ναβουχοδονόσορος Βασιλέως τῆς Βαβυλώνης. Ἀναγράφεται εἰς ΔΑΝ.β:31-45. Εἰς τὸ ὄνειρον τοῦτο ὁ Ναβουχοδονόσορ εἶδεν ἀνθρωπίνην τινα εἰκόνα, ἔχουσαν κεφαλὴν ἐκ χρυσοῦ, κνήμας ἐκ σιδήρου, πόδας καὶ δακτύλους μεμιγμένους ἐξ ἀργίλου καὶ πηλοῦ. Ἐν τῷ ὄνειρῳ λίθος ἀπεκόπη ἐκ τοῦ ὄρους ἄνευ χειρῶν, καὶ ἐκτύπησε τὴν εἰκόνα εἰς τοὺς πόδας, κάμνων αὐτὴν νὰ πεσῇ καὶ συντριβῇ ὡς ἄχυρον ἀλωνίου θερινοῦ, καὶ ὁ ἄνεμος ἐσήκωσεν αὐτὰ καὶ οὐδεὶς τόπος εὗρέθη αὐτῶν. Ἦτο ὁ Ναβουχοδονόσορ ὅστις ἀνέτρεψε τὸν τελευταῖον Βασιλέα τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ ἠχμαλῶτισε ὅλον τὸν λαόν. Ἐρμηνεύων τὸ ὄνειρον τοῦτο εἰς Ἐθνικὸν Βασιλέα ὁ Δανιὴλ λέγει,

" Τοῦτο εἶναι τὸ ἐνύπνιον, καὶ τὴν ἐρμηνείαν αὐτοῦ θέλομεν εἰπεῖ ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως. Σὺ Βασιλεῦ, εἶσαι Βασιλεὺς Βασιλέων, διότι ὁ Θεὸς τοῦ οὐρανοῦ ἔδωκεν εἰς σὲ Βασιλείαν, δύναμιν, καὶ ἰσχύν, καὶ δόξαν. Καὶ πάντα τόπον ὅπου κατοικοῦσιν οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων, τὰ θηρία τοῦ ἀγροῦ καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, ἔδωκεν εἰς τὴν χεῖρα σου, καὶ σὲ κατέστησε κύριον πάντων τούτων. Σὺ εἶσαι ἡ κεφαλὴ ἐκείνη ἡ χρυσοῦ." ΔΑΝ. β: 36-38.

Ἡ ἐρμηνεία τοῦ ὁνείρου τοῦ Ναβουχοδονόσορος ὡς τοῦτο ἐφαρμόζεται εἰς αὐτὸν εἶναι πολὺ καθαρά. Ἡ ἐκ χρυσοῦ κεφαλὴ ἀντεπροσώπευεν αὐτὸν ὡς κεφαλὴν τῆς Βαβυλωνιακῆς Αὐτοκρατορίας. Ἡ Βαβυ-

λὼν προϋπῆρχεν τῶν γεγονότων τούτων, καὶ ὁ Ναβουχοδονόσορ ἦτο Βασιλεὺς πρὶν τούτων τῶν γεγονότων τοῦ ὀνειρίου. Ἀλλὰ τώρα ὁ Θεὸς τοῦ οὐρανοῦ ἔδωκεν εἰς αὐτὸν δικαίωμα, ἀδειαν, ἢ ἐπέτρεψεν εἰς αὐτὸν νὰ ἐξουσιαζῇ. Τοῦτο εἶναι τὸ σπουδαῖον μάθημα τῆς εἰκόνης.

Ὁμιλῶν εἰς τὸν Βασιλέα τῆς Βαβυλῶνος ὁ Δανιὴλ εἶπεν, "Καὶ μετὰ σὲ θέλει ἀναστηθῇ ἄλλη Βασιλεία..." Ἡ δευτέρα Βασιλεία ἀντεπροσωπεύετο διὰ τοῦ στήθους καὶ τῶν βραχιόνων ἐξ ἀργύρου. Καὶ ἡ ἰδία ἐρμηνεία πρέπει νὰ εἶναι ἀληθής διὰ τὴν δευτέραν Βασιλείαν ὡς ὁ Δανιὴλ ἔδωκεν εἰς τὴν πρώτην, δηλ. ὁ Θεὸς τοῦ οὐρανοῦ ἔδωκε ἐξουσίαν ἢ ἐπέτρεψεν ὅπως ἄρχῃ ἡ κυβερνᾶ.

Ὁ Δανιὴλ ἐξηκολούθησε τὴν ἐρμηνείαν του ἕως οὗτοῦ ἔφερεν ἐνώπιόν μας τέσσαρας μεγάλας Αὐτοκρατορίας, εἰς τὰς ὁποίας ὁ Θεὸς τοῦ οὐρανοῦ ἔδωκεν, ἢ θέλει δώσει ἐξουσίαν. Ἡ ἱστορία ὑποδεικνύει ὅτι αὗται εἶναι ἡ Βαβυλὼν, ἡ Μηδοπερσία, ἡ Ἑλλάς καὶ ἡ Ρώμη. Ἡ Ρωμαϊκὴ Αὐτοκρατορία ἦτο κυριαρχοῦσα κατὰ τὴν περίοδον τῆς ζωῆς τοῦ Ἰησοῦ καὶ τῶν ἀποστόλων τῆς Ἀρχιεγόνου Ἐκκλησίας, καὶ περὶ τῆς Αὐτοκρατορίας αὐτῆς ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἔγραψε ὅτι "αἱ παροῦσαι ἐξουσίαι ὑπὸ Θεοῦ εἶναι τεταγμέναι..." ΡΩΜ. ιγ:1. Προφανῶς ὁ Παῦλος κατενόει τὴν προφητείαν τοῦ Δανιὴλ.

Ἡ παρὰ Θεοῦ δοθεῖσα ἐξουσία εἰς τὸν Ναβουχοδονόσορα, καὶ εἰς τὰς ἐπακολουθούσας Αὐτοκρατορίας, δὲν ἔκαμεν αὐτὰς ἀντιπροσώπους Του ἐπὶ τῆς γῆς. Δὲν ἔκαμεν αὐτὰς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν, ὅπως ἦτο ὁ τυπικὸς Αὐτοῦ λαὸς Ἰσραὴλ. Ἐντούτοις, κατὰ τὴν περίδον κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ λαὸς Ἰσραὴλ ὑφίστατο ὡς τυπικὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ, ὅλαι αἱ ἄλλαι Βασιλεῖαι τῆς γῆς ἦσαν καθολοκληρίαν ἀνευ θείας ἐξουσιοδοτήσεως ἢ εὐνοίας Αὐτοῦ. Ἀλλὰ τώρα, ὅτε ἡ θεοκρατία αὕτη τοῦ Ἰσραὴλ ἀνεστάλη "ἕως οὗτοῦ ἔλθῃ ΕΚΕΙΝΟΣ" εἰς τὸν ὁποῖον ἡ ἐ-

ξουσία ἀνήκει, ὁ Θεὸς ἔδωκε τὴν ἰδιαιτέραν αὐτὴν ἐξακολούθησιν τῆς ἐξουσίας εἰς τὰς Ἐθνικὰς Κυβερνήσεις, ἄνευ ἐπεμβάσεως ἢ καθοδηγίας Αὐτοῦ εἰς τὰς ὑποθέσεις των, ἔκτος ἂν αἱ ἐνέργειαι αὐτῶν προσέκρουον εἰς τὸ ἴδιον Αὐτοῦ ἔργον καὶ σκοπὸν.

Ἐπὶ πλέον, ἡ διάρκεια τῆς διορίας τῶν "ΚΑΙΡΩΝ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ" θὰ ἐξηκολούθει διὰ θείας παραχωρήσεως, καὶ παραλλήλως θὰ ἐξηκολούθει καὶ ἡ τιμωρία τοῦ λαοῦ Ἰσραὴλ. Ἐντεῦθεν, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Ἐθνικῆς Κυριαρχίας, δὲν θὰ διεπραγματεύετο ὁ Θεὸς μετ' αὐτῶν, ἐπεμβαίνων εἰς τὰς ὑποθέσεις τοῦ λαοῦ Αὐτοῦ Ἰσραὴλ ὡς τὸ πρότερον. Ὁ Ἰσραὴλ θὰ ἦτο ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῶν Ἐθνικῶν τούτων Κυβερνήσεων. Θὰ ἦσαν "καταπατούμενοι" ὑπὸ τῶν Ἐθνικῶν ἕως ὅτου ἐκπληρωθῶσιν "ΟΙ ΚΑΙΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ." Τοῦτο δὲν ἐννοεῖ ὅτι καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν "ΚΑΙΡΩΝ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ" οἱ Ἰσραηλῖται θὰ ἦσαν ἐξακολουθητικῶς σκληρῶς διωκόμενοι, ἀλλ' ἀπλῶς ὅτι οὗτοι θὰ ἦσαν Ἐθνικῶς ὑποτελεῖς, ἄνευ θείας ἐξουσίας καὶ εὐνοίας, οὐδὲ ἔπρεπε νὰ ἀναμένουν εὐνοίαν ὑπὸ τῶν νικητῶν των.

Εἶναι λογικὸν νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι ἡ πληροφορία ἣν ὁ Δανιὴλ ἔδωκεν εἰς τὸν Ναβουχοδονόσορα περὶ τοῦ ζητήματος ὅτι ὁ Θεὸς τοῦ οὐρανοῦ ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ἐξουσίαν" θὰ διήρχετο εἰς τὰς μετέπειτα ἀκολουθούσας Κυβερνήσεις καὶ Δυναστείας, αἵτινες θὰ ἠλλάσσον μορφήν, ὡς ἕκαστος Μονάρχης ἐλάμβανε καὶ ἡρμήνευε τὸ ζήτημα τοῦτο. Δὲν εἶναι ἀπορίας ἄξιον, ὅθεν, ὅτι ὅταν παρατηρῶμεν εἰς τὰς σελίδας τῆς ἱστορίας τοῦ Μεσαίωνος, καὶ ἀκόμη ἕως τοῦ Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου, αἱ τέσσαρες διοικοῦσαι οἰκογένειαι, ἡ διοικητικοὶ οἵκοι τῆς Εὐρώπης, οἱ νόμιμοι κληρονόμοι τῆς "ἐξουσίας" ἡτις ἀπαξ διεκρατεῖτο παρὰ τῆς Ρωμαϊκῆς Αυτοκρατορίας, καὶ ἡτις κατὰ σειρὰν ἦλθεν ἐκ Βαβυλῶνος, θὰ ἠξίουσαν ὅτι Κυβερνοῦν διὰ θείας ἐξουσίας.

Κατ' ἀρχὴν, ἡ ἀξίωσις αὐτῶν περὶ θείας ἐξουσίας ἦτο ἀληθής. Ἡ ἀληθὴς ὁμῶς ἔννοια διεστράφη

οἰκτρῶς ἀξιοῦντες ὅτι αἱ διαιρέσεις τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας ἀπετέλουν τὴν Βασιλείαν τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ὅτι ὁ Θεὸς ἦτο ὑπεύθυνος δι' ὅ, τι οὗτοι ἐπραττον. Τοῦτο βεβαίως, ἦτο ἐσφαλμένον. Ἀνέλαβον ἐφ' ἑαυτῶν θείαν ἐξουσίαν, ἀλλὰ οὐδεμίαν βεβαιότητα θείας ἀποδοχῆς ἢ καθοδηγίας τῶν πράξεων των εἶχον.

Μία διαστροφή τοῦ δόγματος τῆς "θείας ἐξουσίας" ἦτο ἡ ἐλθοῦσα μέσω τῆς ἐπιρροῆς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης, καὶ κατοπιν εἰς μερικὰς θυγατέρας τῆς, τῶν Διαμαρτυρομένων, ὅτι ἡ ἑνωσις ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ ἀποτελεῖ τὴν Βασιλείαν τοῦ Χριστοῦ. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρώμης, μέσω τῶν Παπῶν αὐτῆς, ἔστεφε καὶ καθήρει στέμματα Βασιλέων καὶ Ἡγεμόνων κατὰ βούλησιν, καὶ ἐκεῖνοι οἵτινες δὲν ὑπετάσσοντο εἰς τὴν ἐξουσίαν τῆς ἡ ἀποφάσεις τῆς, ἦσαν ἔχθροί τοῦ Θεοῦ. Ομοίως πᾶς τις ἀμφιβάλλων, ὅτι οἱ Βασιλεῖς οἵτινες ἔστέφοντο παρ' αὐτῆς ἦσαν πράγματι οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ οὐρανοῦ, κατεδιώκοντο καὶ ἐλογίζοντο ἐπαναστᾶται ἐναντίον τῆς θείας ἐξουσίας.

Ἦτο ἡ διαστροφή, ἡ παρανόησις αὕτη τῆς θείας ἀς ἐξουσίας, διὰ τῆς ὁποίας οἱ Βασιλεῖς τῆς Εὐρώπης εἶχον ἐμποτισθῇ πρὶν καὶ μέχρι τοῦ Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου. Καίτοι πολλοὶ Βασιλεῖς καὶ Ἡγεμόνες ἔπαυσαν νὰ ἀναγνωρίζουν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρώμης, ἐντούτοις ὅλοι οὗτοι πιστεύουν ὅτι καπῶς μυστηριωδῶς ἡ ἐξουσία τοῦ οὐρανοῦ κατοικεῖ εἰς τὰς ἰδιαιτέρας αὐτῶν Κυβερνήσεις, τὰς ἀποτελουμένας διὰ τῆς ἐνώσεως ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ. Τόσον ἀληθὲς δὲ ἦτο ἐνσφηνωμένη ἡ ἰδέα αὕτη ὥστε οἱ στρατιῶται ὅλων τῶν Ἑθνῶν τῶν πολεμησάντων εἰς τὸν Πρῶτον Παγκόσμιον Πόλεμον, ἐπίστευον ὅτι ἐὰν ἀπέθνησκον εἰς τὸ πεδίου τῆς μάχης, θὰ ἔπιπτον "μαχόμενοι ὑπὲρ τοῦ Κυρίου, καὶ θὰ μετέβαινον κατ' εὐθείαν εἰς τὸν οὐρανὸν. Τὸ μάχεσθαι ὑπὲρ "βωμῶν καὶ ἑστιῶν" εἰσεχώρησεν καὶ εἰς τὰ χριστιανικά Ἑθνη μετὰ τὸ "μάχεσθαι ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος" χριστιανοὶ κατὰ χριστιανῶν!

Αὕτη ἦτο ἡ κατάστασις ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἀλλαγῶν ἀκριβῶς πρὶν τῆς ἐκρήξεως τοῦ Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου τὸ 1914, τοῦ προφητικοῦ καιροῦ τοῦ τέλους τῶν "ΚΑΙΡΩΝ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ." Ἀλλ' ὁ πόλεμος ταχέως καὶ ἀποτελεσματικῶς ἥλλαξε τὴν κατάστασιν. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου, μὴ ἔχοντες γνῶσιν τῶν προφητειῶν τῶν Γραφῶν τὰς ἀφορώσας τοὺς "ΚΑΙΡΟΥΣ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ" ἀναγνωρίζουν τὴν τρομερὰν ἀλλαγὴν ἣτις ἐπῆλθεν ἐνεκὸν τοῦ πολέμου. Τὸ 1910 αἱ ἐστεμμέναι κεφαλὰὶ τῆς Εὐρώπης συνῆλθον διὰ τὸν θάνατον τοῦ Βασιλέως Ἐδουάρδου τοῦ VII ἐν Λονδίνῳ τῆς Ἀγγλίας. Ἦτο πανηγυρικὴ ἐπίδειξις Βασιλικῆς δοξῆς καὶ ἐξουσίας καὶ δυνάμεως. Ἡ ἐφημερὶς LONDON SUNDAY EXPRESS εἰς κύριον ἄρθρον τῆς τὸ 1938 ἀναφερόμενον εἰς τὴν ἐπίδειξιν ταύτην, προσθέτει,

" Τίς εἰς τὸ 1910 θὰ ἐπίστευεν εἰς πᾶν ὅ,τι ἐπῆλθεν εἰς τοὺς ἐστεμμένους καὶ Ἡγεμονικοὺς οἴκους τῆς Εὐρώπης εἰς ὀλίγα μετὰ ταῦτα ἔτη; Παρατηρήσατε ὅτι τότε ὑπῆρχον THE ROMANOFFS, THE BOURBONS, THE HAPSBURGS, THE HOHENZOLERS. Πρὶν τοῦ πολέμου ἐφαίνοντο περιφρουρούμενοι μὲ δύναμιν καὶ πλοῦτον αἰώνιον. Σκέφθητε πῶς ἐπὶ Αἰῶνας κατεῖχον ὡς ἰδιοκτησίαν των τὴν Εὐρώπην, καὶ ἐκυριάρχουν ἐπ' αὐτῆς. Σκέφθητε πῶς ἔλεγον εἰς τοὺς λαοὺς ὅτι ὁ Θεὸς διώρισεν αὐτοὺς νὰ ἐξουσιάζουν καὶ Κυβερνοῦν αὐτοὺς "Ἐλέω Θεῷ." Πῶς ἐκάλουν ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους "Κύριε, ἀδελφὲ μου", καὶ ἐμόρφωσαν ἑαυτοὺς ὡς ἐκλεκτὴν τάξιν "BLUE BLOOD-Γαλάζιο αἷμα- δι' ἐπιγαμίας.

Τινὲς εἶχον ὑψηλὴν ιδέαν τῆς προσωπικότητος των. Ἄλλοι κατεχρῶντο τῆς ἐξουσίας των καὶ τοῦ πλούτου των εἰς ἐλευθέραν ζωὴν, χλιδὴν καὶ ἀσωτείαν. Πλὴν ὅλοι ἐπίστευον ὅτι ἦσαν αἰώνιοι, παντοτεινοὶ προνομιοῦχοι, δυσαναπλήρωτοι. Καὶ ὅμως, ὁ λίγος καπνὸς καὶ ἄνεμος ὅστις ἐφύσησεν ἀμέσως μετὰ τὴν ἐπίδειξιν τῆς δυνάμεως καὶ

" λαμπρότητος αὐτῶν εἰς τὴν κηδεῖαν τοῦ Ἐδουάρδου τοῦ VII τὸ 1910 διεσκόρπισεν καὶ αὐτοὺς καὶ τὴν δύναμιν τῆς δόξης καὶ μεγαλείου αὐτῶν. Οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν, δυνάμεθα ἀσφαλῶς νὰ εἴπωμεν, εἶχεν ἔστω καὶ τὴν παραμικρὰν νύξιν τῆς καταστροφῆς καὶ περιπετειῶν αἵτινες θὰ ἐπῆρχοντο ἐπ αὐτῶν καὶ τῶν συγγενῶν των." Ἀυτοκράτορες τῆς Ρωσσίας, Αὐστρουγγαρίας, Γερμανίας καὶ αἱ οἰκογένειαι αὐτῶν παρήλθον.

Ὅμιλῶν περὶ τοῦ πρώην Κάιζερ τῆς Γερμανίας, ὁ ἴδιος συγγραφεὺς λέγει,

" Θὰ ἐπίστευεν οὗτος, ὅστις πάντοτε ὑπεδείκνυνεν ὅτι οὐδέποτε θὰ ἤρχετο εἰς συνάντησιν μὲ ἀρχηγὸν ἐνώσεως -UNION LEADER- ὅτι ὁ ἔγγονός του, ὁ νόμιμος κληρονόμος τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ του Θρόνου, θὰ εἰργάζετο εἰς ἐργοστάσιον αὐτοκινήτων, καὶ ὅτι πολλοὶ ἄλλοι συγγενεῖς του θὰ ἔχαιρον ἐὰν εἰργάζοντο εἰς ἐμπορικὸν τι κατάστημα ὡς ἐργαταί; Οὐχί. Δὲν θὰ ὑπῆρχεν τις εἰς τὸ 1910 ὅστις θὰ ἦτο τολμηρὸς ἄρκετὰ ὥστε νὰ προφητεύσῃ τὰς ἀλλεπαλλήλους περιπετείας, πτώσεις καὶ ἐξευτελισμοὺς οἵτινες θὰ ἐπῆρχοντο εἰς τοὺς ἐστεμμένους τούτους ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν! Εἶναι τοῦτο ἐν τῶν παραδόξων τῆς ἱστορίας τοῦ ἀνθρώπου."

Μάλιστα, οἱ κληρονομικοὶ οἴκοι τῆς Εὐρώπης, λειτουργοῦντες μὲ τὸ σύστημα τῆς ἐνώσεως ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, παρεμερίσθησαν μέσῳ τῶν γεγρονότων ἅτινα ἤρχισαν νὰ λαμβάνουν χώραν κατὰ τὸ τέλος τῶν "ΚΑΙΡῶΝ ΤῶΝ ΕΘΝῶΝ" τὸ 1914. Ἀληθῶς, ὑπάρχουν ὀλίγοι ἀκόμη κατ' ὄνομα Βασιλεῖς καὶ Βασίλισσαι, ἀλλὰ δὲν ἐξασκοῦν πραγματικὴν ἐξουσίαν εἰς τὰς ὑποθέσεις τῆς Εὐρώπης καὶ τοῦ κόσμου. Καὶ ἰδιαιτέρως εἶναι νεκρὰ ἡ ἰδέα τῆς "θείας ἐξουσί-

ας τῶν Βασιλέων, ὅτι Βασιλεύουν "Ἐλέω Θεῷ", ἰδέαν ἣτις ἦτο τὸ βασικὸν μάθημα τοῦ ἐνυπνίου τοῦ Ναβουχοδονόσορος. Περιγράφων τὴν προφητικὴν πτῶσιν τῆς εἰκόνας κατὰ τὸ τέλος τῶν "ΚΑΙΡΩΝ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ", ὁ Δανιὴλ εἶπεν,

" Τότε ὁ σίδηρος, ὁ πηλὸς, ὁ χαλκὸς, ὁ ἄργυρος, καὶ ὁ Χρυσὸς, κατεσυντριβήθησαν ὁμοῦ."
ΔΑΝ. β:35.

Ἡ Βαβυλὼν ἔπεσε πρώτη πρὸ αἰώνων, μετὰ ἡ Μηδοπερσία, ἔπειτα ἡ Ἑλλάς, καὶ τελικῶς ἡ Ρώμη ὡς Παγκόσμιοι Αὐτοκρατορίαι. Ἀλλὰ ὁ Δανιὴλ εἶπεν ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἀντεπροσώπευε τὰ διάφορα μέταλλα εἰς τὴν εἰκόνα, θὰ ἐπιπτον "ὁμοῦ" καὶ θὰ κατασυνετριβόντο "ὁμοῦ", ἢ εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν. Ἡ ἐξήγησις αὕτη πρέπει νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς ὅ,τι εἶναι "κ ο ι ν ὀ ν" εἰς ὅλας τὰς Κυβερνήσεις αἰτίνας ἀντεπροσώπευον τὴν εἰκόνα, ὅπερ ἦτο ὅτι "ὁ Θεὸς τοῦ οὐρανοῦ" ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς τὴν ἐξουσίαν καὶ Κυριαρχίαν. Ἦτο αὕτη ἡ παραχώρησις ἣτις ἔπεσεν, κατασυνετριβή, ἐτερματίσθη κατὰ τὸ τέλος τοῦ "ΚΑΙΡΟΥ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ", καθὼς ἡ ἱστορία τῶν γεγονότων καθαρῶς βεβαιοῖ. Ἐθνικαὶ Κυβερνήσεις καὶ "Εθνη" ὑπῆρχον πρὶν οἱ "ΚΑΙΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ" ἀρχίσουν, καὶ Ἐθνικαὶ Κυβερνήσεις καὶ Βασίλεια ἤδη ὑπάρχουν, πλὴν ἡ θεία ἐξουσία ἡ παραχωρηθεῖσα εἰς αὐτὰ ἔπαυσεν, ἦλθεν εἰς τὸ τέλος τῆς. Οἱ "ΚΑΙΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ" ἔληξαν ἀκριβῶς τὸ 1914, δύο χιλιάδες πεντακόσια εἴκοσι ἔτη ἀπὸ τῆς ἀρχῆς αὐτῶν τὸ 606 π.Χ.

Η ΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ

Ὡς ἔχομεν παρατηρήσει, οἱ "ΚΑΙΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ" ὡσαύτως ἀπετελοῦντο ἐκ περιόδου τὴν ὁποίαν οἱ Ἰσραηλῖται δὲν θὰ εἶχον Ἐθνικὴν ὑπόστασιν ἐπὶ τῆς γῆς. Τώρα, καὶ ἐπίσης ὡς ἀποτέλεσμα τῶν γεγονότων ἀπὸ τὸ 1914 καὶ ἐντεῦθεν, Ὁ Ἰσραὴλ εἶναι πάλιν ἔθνος. Ὡς ἀποτέλεσμα τοῦ Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου, ἡ Τουρκικὴ Κυριαρχία ἐπὶ τῆς Ἁγίας Γῆς διεκόπει, καὶ οἱ Εβραῖοι ἐπιτρέπονται νὰ ἐπανέρ-

χωνται εἰς Παλαιστίνην, μὲ ἰδικὰ προνόμια καὶ ἀπολαβὰς αἰτίνες ἀπηγορεύοντο εἰς αὐτοὺς πρότερον. Κάμνοντες τοῦτο, οἱ Ἰσραηλῖται εἶχον πολλὰ ἐμπόδια νὰ ὑπερνικήσουν. Πρὸς καιρὸν ἡ μετανάστευσις αὐτῶν εἰς τὴν Γῆν τῆς Ἐπαγγελίας παρημποδίσθη. Ἀλλὰ, παρ' ὅλα ταῦτα, σταθερὰ πρόοδος εἶχεν ἐπιτευχθῆ, καὶ τὸ 1948 τὸ νέον Ἔθνος τοῦ Ἰσραὴλ ἐμορφώθη, ἔλαβεν ζωὴν, καὶ νῦν εἶναι μέλος τῶν ἠνωμένων Ἐθνῶν. Τὸ Ἔθνος Ἰσραὴλ δὲν εἶναι πλέον ὑπόδουλον, πληρῶνων φόρους ὑποτελείας ὡς εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Ἰησοῦ εἰς ἔθνικους, ἀλλ' ἔχουν ἰδίαν Κυβέρνησιν καὶ νόμους καὶ φωνὴν ἐλευθέραν ἐν μέσῳ ἐλευθέρων Ἐθνῶν.

Ὅθεν, καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς ἀπόψεως ἐπίσης, ἔχομεν ὀριστικὰ γεγονότα, ὅτι "ΟΙ ΚΑΙΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ" ἐτελείωσαν. Ὁ Ἰησοῦς δὲν λέγει ὅτι, ὅταν οἱ ΚΑΙΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ θὰ ἐτελείωνον ἀμέσως θὰ ἐβλέπομεν τὴν ἀρχὴν τῆς ζωηφόρου εὐλογίας νὰ ῥέῃ ἐπὶ τοῦ Ἰσραὴλ καὶ ἐπὶ τοῦ κόσμου. Ἦτο ἀκριβῶς ὅτι "ἡ Ἱερουσαλὴμ" σύμβολον τῆς Ἐθνικῆς τοῦ Ἰσραὴλ ὑποστάσεως, δὲν θὰ κατεπατεῖτο πλέον. Τοῦτο ἐξεπληρώθη, καὶ ἐφ' ὅσον ὁ Ἰησοῦς δίδει τὸ σημεῖον τοῦτο ὡς μίαν μαρτυρίαν τῆς Δευτέρας Αὐτοῦ Παρουσίας, στηριζόμεθα ἐπ' αὐτῆς ὡς ἀπόδειξιν τῆς ἐπανόδου καὶ ἀοράτου Αὐτοῦ Παρουσίας, χαίροντες εἰς τὴν συναίσθησιν ὅτι ἡ ἑνδοξος Αὐτοῦ Βασιλεία τῆς Δικαιοσύνης, ἣτις θὰ φέρῃ εἰρήνην καὶ ζωὴν εἰς τὸν Ἰσραὴλ καὶ εἰς τὸν κόσμον, εἶναι ἐπὶ θύρας.

Η ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ διὰ τὸ ἔτος 2010,
συνπίπτει 28 Μαρτίου, ἡμέραν
Κυριακὴ καὶ ὥραν 6 μ.μ.

---ooo---